

HERG BENET PASSPORT

#1 AMAZON BESTSELLER

O FATĂ DISPĂRUTĂ
UN MARTOR CU REGRETE
O PÂNZĂ A MINCIUNILOR
ȘI CINEVA CARE PRIVEȘTE...

SUNT CU OCHII PE TINE

TERESA DRISCOLL

I'm Watching You

Text copyright © 2017 Teresa Driscoll

All rights reserved.

Copyright © 2019 Herg Benet, pentru prezenta ediție.

Această carte este o operă de ficțiune. Orice asemănare cu locuri sau personaje reale este întâmplătoare sau presupune o intenție artistică. Această carte este protejată de legea drepturilor de autor. Te rugăm să nu reproduci textul fără acordul expres al editurii, indiferent de suportul fizic sau electronic, în afara limitelor legale de citare pentru utilizarea în recenzii sau în contexte de promovare. Sprijină și tu creativitatea. Îți mulțumim.

EDITURA HERG BENET

Str. Brațului nr. 20, sector 2, București, România

www.hergbenet.ro

editor@hergbenet.ro

Concept grafic: © The Spartan Bureau

Foto copertă: © Photographee.eu | Adobe®

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DRISCOLL, TERESA

Sunt cu ochii pe tine / Teresa Driscoll ; trad. din lb. engleză de Ioana Duda. - București : Editura Herg Benet, 2019

ISBN 978-606-763-193-7

I. Duda, Ioana (trad.)

821.111

Tipărit la ArtPrint

TERESA DRISCOLL

SUNT CU OCHII PE TINE

Traducere din limba engleză de
IOANA DUDA

P A S S P O R T
H E R G B E N E T

2019

IULIE 2015

CAPITOLUL 1

M A R T O R A

Acum știu că am greșit.

Singurul motiv pentru care am făcut ce am făcut e faptul că le-am auzit vorbind în tren. Și acum te întreb sincer – tu cum te-ai fi simțit?

Până atunci, nu m-am considerat niciodată timidă. Sau naivă. Da. Ok. Bine. Am fost crescută într-un mod destul de convențional. Chiar răsfățată, ar spune unii. Dar, serios, acum. Uită-te la mine. Am trăit și învățat câte ceva până la vârsta asta. Pe scara Richter a moralității, aș spune că mă situez într-o poziție mediană. Tocmai de aceea m-a șocat ceea ce am auzit.

Vezi tu, credeam că sunt fete de treabă.

Bineînțeles că nu ar trebui să trag cu urechea la ce vorbesc alții. Dar e imposibil să nu o faci în mijloacele de transport în comun. Nu crezi? Toți urlă la telefoanele mobile. Parcă e o competiție. Urlă ca să fie auziți.

Probabil, dacă mi-ar fi plăcut mai mult cartea, nu aș fi fost atât de prinsă de discuția lor. Însă, din păcate, am cumpărat cartea aia din același motiv pentru care am cumpărat revista cu turbine eoliene pe copertă.

Nu mai țin minte unde am citit că după 40 de ani ar trebui să îți pese mai mult de ceea ce crezi tu despre ceilalți

decât viceversa. Așa că de ce încă aștept să se întâmple?

Ella, dacă vrei să cumperi revista Hello!, cumpără-o. De ce îți pasă de ceea ce crede studentul plictisit de la casă? Dar tu nu! Ai ales revista obscură despre mediu și biografia aceea sofisticată. Și, uite așa, până când tinerii ajung la Exter cu plasele lor de gunoi negre, sunt plictisită de moarte.

Vreau să te întreb ceva.

Ce ai crede dacă ai vedea în tren doi oameni cu pungi de plastic mari, negre, în care nu știi ce au? Eu, mamă de adolescent al cărui dormitor nu e niciodată curat și ordonat, mă gândesc: *Tipic!*

Dar, pe bune, nu puteau măcar să găsească o cutie în care să pună toate lucrurile acelea?

Vorbesc tare și sunt agitați, puși pe șotii, ca mai toți tinerii de 20 de ani, doar ca să îi dea bătăi de cap agentului de pază, care îi fluieră nervos. După ce se joacă o perioadă cu ușile automate – deschis, închis, deschis, închis; ceea ce li se pare nespus de amuzant – se așază pe locurile cele mai apropiate de suporturile pentru bagaje.

Când le văd pe fetele din Cornwall, se uită unul la celălalt cu subînțeleș și se mută câteva rânduri mai în față, exact în spatele lor.

Zâmbesc. Vezi? Și eu știu să mă distrez. Și eu am fost cândva tânără.

Fetele se rușinează și tac din gură. Una o privește pe cealaltă, cu ochi mari. Într-adevăr, unul dintre băieți arată foarte bine. Parcă ar fi fotomodel. Sau membru al unei trupe. Și îmi amintesc de fluturașii din stomac.

Știi tu. Aia...

Așa că nu sunt deloc surprinsă sau contrariată când cei doi băieți se ridică, frumușelul se apleacă peste scaune și le întreabă pe fete dacă vor ceva de la vagonul restaurant și completează cu „dacă tot merg încolo?”

E veselie mare. Fac cunoștință, se hlizesc și uite așa

începe distracția.

Două cafele și patru beri mai târziu, cei doi s-au așezat lângă fete. Sunt îndeajuns de aproape de mine încât să îi pot auzi fără să fac vreun efort.

Știu, știu. Nu ar trebui să ascult, dar am mai vorbit despre asta. Mă plictisesc. Vorbesc tare.

Fata repetă ceea ce am reușit să prind deja un pic mai devreme. Excursia asta e un cadou din partea părinților pentru că au absolvit zece clase și e pentru prima oară când merg singure în capitală.

O să stea la un hotel ieftin, au rezervare la *Mizerabilii* și niciodată nu au fost atât de emoționate.

— Glumiți? Chiar nu ați mai fost singure la Londra până acum?

Karl, frumușelul, e uimit.

— Poate fi periculoasă Londra, să știți. Să aveți grijă. Neapărat să luați un taxi când ieșiți de la teatru. Bine?

Îmi place de Karl. Le recomandă magazine, târguri și un club unde vor fi în siguranță. În caz că au chef de dans, după spectacol. Le scrie numele pe o bucată de hârtie. Îl cunoaște pe tipul de la intrare.

— Să îi spuneți că veniți din partea mea, bine?

Apoi Anna, cea mai înaltă dintre cele două prietene din Cornwall, îi întreabă despre sacii negri, ceea ce mă bucură nespus. Și eu sunt la fel de curioasă și zâmbesc pe sub muștați. Băieții ăștia. Așa de dezorganizați. Nu?

Dar nu.

Cei doi tocmai au ieșit din închisoare. În sacii negri au lucrurile personale.

Înghit în sec atât de tare, că aproape mă aud. Simt transpirația cum îmi curge pe spate și inima îmi pulsează în urechi.

Apoi, liniște. Dar nu pentru mult timp. Fetele își revin rapid.

— Faceți mișto de noi?

Nu. Nu fac mișto de ele. Au decis să le spună oamenilor adevărul. Au plătit pentru greșelile lor și nu le e rușine.

— Cu cărțile pe față, fetelor. Nu?

Karl a făcut pușcărie în Exter, pentru vătămare corporală. Anthony, pentru jaf. Karl îi lua apărarea unui prieten, înțelegeți voi, și — își pune mâna pe inimă — ar face la fel oricând. Prietenul lui a fost atacat într-un bar, iar el urăște ca oamenii să fie atacați.

Încerc să înțeleg paradoxul ăsta. Urăște lovitul oamenilor, dar a fost închis pentru vătămare corporală. Și nu faci pușcărie pentru răni minore. Dar fetele sunt fascinate și, în naivitatea lor drăgălașă, spun că e bine să fii loial și că au avut un coleg la școală care a făcut închisoare pentru droguri, iar apoi le-a povestit cum închisoarea i-a schimbat radical viața. Era plin de tatuaje. Plin.

— Uau! Închisoare. Și cum e acolo?

În momentul ăsta, mă gândesc să intervin. Mi-o imaginez pe mama Annei, lângă aragaz, cum îi spune soțului că e îngrijorată pentru fetița lor, speră să fie bine, iar el îi spune să nu se mai agite atât. Sunt cumiști. *O să fie bine, iubire.*

Și mă gândesc că nu sunt deloc bine. Karl e de părere că fetele ar fi în siguranță dacă le-ar însoți cineva care cunoaște Londra.

Ei doi vor sta la niște prieteni în Vauxhall, unde vor sărbători ieșirea din închisoare. Cum ar fi să se vadă după teatru și să meargă împreună în club?

În acest moment, decid să îi sun pe părinții fetelor. Au spus numele satului în care locuiesc. Anna trăiește la o fermă. Nu e mare lucru să îi găsesc. Sun la poștă sau la vreun bar. Câte ferme pot fi?

Dar Anna nu prea pare de acord cu propunerea lui. Nu. Ar fi mai bine să nu stea prea târziu, ca să poată merge prin magazine a doua zi. Vor să meargă la Liberty, pentru

că Sarah vrea să încerce ceva de la Stella McCartney și să își facă o poză cu telefonul.

Ce fete bune. Cuminți. Așa, Anna. Nu vreau să intervin. Dar lui Sarah se pare că îi place de Anthony. Asta complică lucrurile. Se mai duc o dată la vagonul restaurant și, când se întorc, schimbă locurile între ei.

Anna stă cu Karl și Sarah cu Anthony, care îi povestește cât de rău îi pare că și-a distrus viața. A făcut ce a făcut doar pentru că era disperat. Nu reușea să își găsească un serviciu. Nu putea să își întrețină fiul.

Fiu?

Când îl aud, mă lovește, dintr-odată. Îmi amintesc. Mă fac tot mai mică, pe măsură ce Anthony îi explică lui Sarah cum se ceartă cu fosta lui, să îl lase să vadă copilul. Îi spune că în niciun caz nu va accepta ca cel mic să crească fără să știe cine e tatăl lui.

— Nu e așa că ar fi groaznic, Sarah? Să crească fără să își cunoască tatăl.

De data asta, Sarah e cea care mă surprinde. Tace câteva momente. Apoi îi spune că e grozav că e atât de responsabil. Majoritatea băieților ar fugi și gata.

— Acum, că mi-ai spus, mă simt groaznic. Iar noi pălăvrăgim despre Stella McCarney.

Adevărul? În momentul ăsta, habar nu am care e. Ce știu eu? Singura bătălie a fiului meu a fost să obțină un bilet la un film de adulți, la cinematograful din oraș.

În următoarea oră, vorbesc în șoaptă. Mă chinui să citesc, să mă gândesc la avantajele noii generații de turbine eoliene, silențioase. Dar Anthony și Sarah merg din nou la vagonul restaurant. Din nou bere, mă gândesc. Mare greșală, Sarah. Și atunci mă hotărâsc.

Da. Mă voi duce la vagonul restaurant ca să iau, chipurile, o cafea. Cât stau la coadă sau dacă o întâlnesc pe hol, mă prefac că am probleme cu telefonul și o rog pe Sarah să

mă ajute. Sper să reușesc să o iau de lângă Anthony și să îi spun, în secret, câteva cuvinte. O să o avertizez că trebuie să iasă din toată povestea asta. Altfel, o să îi sun pe ai ei. În momentul ăsta. *Ai auzit, Sarah? Pot să fac rost de numărul lor de telefon.*

Vagonul nostru e la trei vagoane distanță de cel restaurant. În al doilea, mă împiedic și lovesc cu șoldurile toate scaunele. Când trec prin ușile automate în holul dintre vagoane, îmi pipăi telefonul din buzunarul gecii.

Și atunci îi aud.

Nu le e rușine că îi pot auzi și alții. Și-o trag în wc. Se împerechează acolo de parcă ar fi niște animale.

Știu că sunt ei, pentru că îl aud spunând că nu a mai făcut-o de mult. Că îi mulțumește mult.

— Sarah. Oh, Sarah!

Da. Recunosc. Sunt profund șocată. Umilită. Furioasă. Rănită și disperată să plec de acolo. Să nu îi mai aud.

Ce naivă am fost! Mereu am impresia că știu tot. Continui să mă împleticesc pe coridor, până ajung la ușile automate și, de acolo, în următorul vagon. Nu am aer și tot ce vreau e să uit cât de proastă am fost.

Fete bune?

Cât stau la coadă, îmi aud din nou inima cum pulsează în urechi și mă întreb dacă i-a mai auzit cineva. Le-o fi făcut plângere?

Și apoi mă gândesc: *Cui să le faci plângere, Ella? Tu te auzi ce spui? Alții ar face ceea ce ar fi trebuit să faci de la început: să îți vezi de treabă.*

Moment în care schimb perspectiva și mă întreb când am devenit atât de încuiată. Cu o mentalitate atât de învechită. Sunt o femeie care habar nu are cum sunt tinerii din ziua de azi. Care habar nu are mai de nimic.

În capul meu – un caleidoscop de amintiri. Poze arse pe margini. Revistele pe care le-am găsit în camera fiului

nostru. Noaptea aceea, când ne-am întors devreme de la film și l-am găsit pe Luke încercând să spargă codul Sky, ca să se uite la filme porno.

Simt nevoia să vorbesc cu soțul meu. Cu Tony al meu. Să îmi regăsesc punctul de echilibru. Trebuie să îl întreb dacă nu cumva eu am o problemă, nu ei. Sunt ridicolă, Tony? Nu, pe bune, fii sincer. Mai știi când ne-am certat pentru chestia cu Sky și revistele lui Luke? Sunt prea pudică? Sunt? Zi-mi!

Încerc să îl sun. Cum am făcut în seara aia, după conferință, când l-am sunat de la hotel. Vreau să îi spun că am fost discretă și m-am mutat în partea cealaltă a trenului. Mi-am văzut de treabă. Fetele știu să își poarte de grijă și singure.

Dar nu e acasă și nu și-a luat telefonul cu el. E printre ultimii care crede că telefonul mobil provoacă cancer la creier. Așa că vorbesc cu Luke. Mă calmează să îl ascult povestindu-mi despre cină. A mâncat o friptură africană. Rețeta a găsit-o pe o nouă aplicație pe care și-a descărcat-o pe telefon. Fac mișto de halul în care trebuie să arate bucătăria.

— Pun pariu că ai folosit toate ustensilele și tigăile din casă.

Și apoi dimineața de la hotel.

Urăsc senzația asta – corpul amorțit de la aerul condiționat, un pat străin și minibarul haotic. După o zi atât de lungă, trebuie să beau un brandy sau două.

E de abia 6:30. Vreau să mai dorm. Încă zece minute. Apoi renunț. Mă uit la pliculețele triste din bolul de lângă fierbător. Mereu fac asta când stau la hotel. Mă mint că doar acum voi bea ness. Dar sfârșesc întotdeauna aruncându-l în chiuveta de la baie.

Mă uit la sticlutele goale, aliniat, și tresar. Mă uit în jur, prin cameră. E groaznic. Mă uit apoi la telefonul de

lângă pat și îmi pare atât de rău. Frica aia pe care o știu atât de bine. Teama că am făcut ceva rușinos. Ceva ce voi regreta.

Mă întorc la șirul de sticle și îmi amintesc că azi noaptea, după al doilea brandy, am decis să dau telefoane, ca să îi găsesc pe părinții fetelor. Îngheț când îmi amintesc. Memoria încă îmi joacă feste. *Chiar ai sunat? Gândește-te, Ella. Gândește-te.*

Mă holbez din nou la telefon și mă concentrez. Ah, da. Îmi amintesc. Mi se relaxează umerii. Țineam telefonul în brațe și eram pe punctul de a suna. Apoi mi-am dat seama că nu gândesc clar. Și nu doar din cauza alcoolului. Voiam să îi sun nu pentru că mă gândeam la binele fetelor, ci ca să o pedepsesc pe Sarah pentru cum m-a făcut să mă simt.

Așa că am luat decizia corectă. Am lăsat telefonul, am stins lumina și m-am pus să dorm.

Bine. Asta e foarte bine. Mă simt atât de ușurată, încât o să sărbătoresc bând ness. Aprind întâi fierbătorul. Apoi televizorul. Și atunci mă lovește. Momentul unic – suspendat în timp, care apoi se întinde, întinde dincolo de cameră, de oraș. Momentul unic în care îmi dau seama că viața mea nu va mai fi niciodată la fel. Niciodată.

Televizorul e pe *mute* de aseară, când m-am uitat la un film cu subtitrare, ca să nu îi deranjez pe cei din camera alăturată.

Însă poza e inconfundabilă. Frumoasă. Poză de pe Facebook. Ochii verzi îi strălucesc și părul blond i se revarsă pe umeri. E la plajă. În spatele ei, se vede muntele St Michael.

Și, cumva, corpul meu se îndepărtează, prin perne, și tăblia patului și perete, până văd ecranul de foaaaarte, foaaaarte departe.

Pe ecran curg cuvintele oribile, îngrozitoare: *Anna... a dispărut... Anna... a dispărut.*

Fierbătorul scuiă nori nervoși în oglindă, în timp ce eu mă gândesc la toate telefoanele pe care trebuie să le dau. Toate deodată.

Un amestec de scuze care mai de care mai negre și oribile. Niciuna îndeajuns de bună. Poliției. Lui Tony.

Mă pregăteam să sun...

CAPITOLUL 2

T A T Ă L

Henry Ballard stă în seră și încearcă din răspuțeri să ignore zdrăngănitul din bucătărie.

Știe că ar trebui să meargă la soția sa – să o ajute, să o consoleze – dar mai știe că asta nu ar schimba nimic, așa că renunță.

Adevărul? Vrea să mai rămână așa câteva momente și să privească afară, la peluză. În spațiul acesta ciudat, anexă a casei, care niciodată nu a funcționat – mereu prea cald sau prea rece, în ciuda tuturor aparatelor de aer condiționat ridicol de scumpe pe care le-au instalat – în spațiul acesta a reușit să intre într-o stare de semiconștientă. Aici, creierul lui poate să funcționeze în afara corpului, a timpului, a grădinii unde, în lumina dimineții, le ascultă cum șoptesc în ascunzișul lor din tufișuri. Anna și Jenny.

A fost locul lor preferat pentru un an sau doi, când au avut oribila perioadă roz. Pături roz. Barbie roz. Corturi roz, comandate din vreun catalog și pline de tot felul de nimicuri pentru fete. Mereu a refuzat să se apropie de lucrurile acelea. Acum, tot ce își dorea era să uite de mulsul vacilor și de fân, de formulare și de bancă, să zboare acolo și să aprindă focul, ca să le pregătească cârnați pentru micul dejun. Camping ca la carte, așa cum le-a promis de atâtea

ori, dar niciodată nu s-a ținut de promisiune.

Aude un zgomot puternic în bucătărie și se întoarce acolo. Adună de pe podea cutii de conserve – recipiente pentru copt de toate mărimile și formele.

— Ce Dumnezeu faci?

— Tai prunele.

— Doamne ferește, Barbara!

Preferata Annei. Un fel de clătite cu prune înăbușite și condimentate. Se simte mirosul de scorțișoară: pe jos e plin de condimente.

— Oh, Barbara.

O vede cum adună oalele căzute și îi tremură mâinile. Nu o mai poate vedea așa. E prea mult.

Și uite cum, în loc să fie bun și să o ajute, merge în birou și se așază lângă telefon. Zece minute mai târziu, e primul care vede mașina poliției cum oprește în fața casei.

I se strânge stomacul și, pentru un moment, se gândește să blocheze ușa – o imagine ridicolă, cu toată mobila de pe hol pusă una peste alta, în ușă, ca să nu îi lase să intre. Sunt doi, de data asta. Un bărbat și o femeie. El e în costum, ea în uniformă.

Până ajunge în hol, soția lui e deja în ușa bucătăriei și își șterge încontinuu mâinile de șorț. O privește. Ochii ei îl imploră. Și pe Dumnezeu. Și justiția. Ușurare. Ușurare. Ușurare.

Și apoi, realitatea. Li se citește pe față.

— Ați găsit-o?

Omul în costum șifonat dă din cap.

— Dumneaei e criminalistul, Cathy Bright. V-am spus despre ea la telefon.

Nu mai poate zice nimic. E mut.

— Putem intra, domnule Ballard?

Reușește doar să dea din cap.

Stau toți în birou și se aude un sunet ciudat, de carne pe

carne. Soția lui își freacă palmele. Se întinde și îi ia mâna. Să nu se mai audă sunetul.

— După cum v-am spus, polițiștii din Londra — echipa Metropolitan — fac tot ce pot. Se grăbesc datorită vârstei Annei. A circumstanțelor. Ne țin la curent.

— Vreau să merg la Londra. Să dau o mână de ajutor.

— Domnule Ballard. Am mai vorbit despre asta. Soția are nevoie de dumneavoastră. Și avem nevoie de ajutor și aici. Pentru moment, așa e cel mai bine, ca să putem aduna toate informațiile necesare. Dacă aflăm ceva — orice —, vă promit că o să vă spunem și vă vom duce urgent acolo.

— Sarah și-a amintit? V-a mai spus ceva? Am putea să vorbim cu ea?

— Sarah e încă în stare de șoc. E de înțeles. Un specialist se ocupă de asta și părinții sunt cu ea, acum. Cu toții încercăm să obținem cât mai multe informații. Ofițerii din Londra studiază toate înregistrările de pe camerele de luat vederi din club.

— Nu înțeleg. Club? Ce căutau într-un club? Nu aveau în plan așa ceva. Aveau bilete la *Mizerabilii*. V-am mai spus asta.

— Avem informații noi, care ar putea lămuri asta, domnule Ballard.

Scoate un zgomot puternic din gât. Răgușit.

— A apărut un martor. Cineva care era în tren.

— Martor. Cum adică martor? Martor la ce? Nu înțeleg.

Cei doi polițiști se uită unul la altul. Femeia se mută pe scaunul de lângă Barbara.

Vorbește detectivul:

— O femeie care stătea lângă Anna și Sarah, în tren, a sunat la poliție. A spus că le-a auzit pe fete vorbind cu doi bărbați pe care i-au cunoscut în tren.

— Cum adică i-au cunoscut? Ce bărbați? Nu înțeleg.

Soția îl strânge și mai tare de mână.

— Domnule și doamnă Ballard, din ceea ce a auzit, se pare că Anna și Sarah s-au împrietenit cu doi bărbați. Îi cunoaștem.

— Bărbați? Ce bărbați?

— Bărbați care au ieșit din închisoare, domnule Ballard.

— Nu, nu. Se înșală. Nu e posibil. Sub nicio formă.

— Polițiștii din Londra vor vorbi cu Sarah despre asta. Urgent. Și cu martorul. După cum v-am spus, trebuie să punem cap la cap cât mai multe detalii despre ce s-a întâmplat înainte ca Anna să dispară.

— Au trecut foarte multe ore.

— Da.

— Sunt fete cuminți, domnule polițist. Înțelegeți? Fete bune, cuminți. Bine crescute. Nu le-am fi dat voie niciodată să meargă în excursie, dacă nu am fi...

— Da. Da. Bineînțeles. Și trebuie să rămâneți încrezători. Optimiști. După cum v-am spus, facem tot posibilul să o găsim pe Anna și o să vă ținem la curent. Cathy poate să rămână cu dumneavoastră. Să vă răspundă la orice întrebare. Aș vrea să mă mai uit o dată în camera Annei, dacă se poate. Poate există vreun jurnal. Să ne uităm în computer. Lucruri din acestea. Putem să mergem, domnule Ballard? Iar Cathy poate să îi facă un ceai soției dumneavoastră. Ce ziceți?

Nu îl ascultă. Se gândește că ea nu a vrut să le lase să plece. Spunea că erau prea mici. Londra, prea departe. Prea devreme. El a insistat să meargă. *Oh, Doamne, Barbara, nu mai sunt copii.* Adevărul? Anna trebuia să rupă cordonul ombilical. Să plece departe de feliile de prune. Dar nu era numai asta. Of, Doamne! Dacă vor afla că *nu era vorba nu-mai de asta?*

CAPITOLUL 3

PRIETENA

Într-o cameră mică și înghesuită, dintr-un hotel cu un nume absolut nepotrivit, Hotel Paradise, Sarah o aude pe maică-sa cum îi șoptește numele. Continuă să își țină ochii închiși.

E o altă cameră, acum. La fel, dar la un alt etaj. Cea în care ea și Anna au despachetat e închisă. Sarah nu înțelege de ce. Anna nu s-a întors acolo. Nu au crezut-o? *Nu s-a întors aici. OK?!*

Iar în camera asta e un miros oribil, nedefinit. Îi amintește de un dulap, unde se ascundea când era copil. Cu ochii închiși, Sarah își dorește să se joace de-a v-ați ascunselea. În exact acest moment. Să ignore mirosul și temperatura, pe maică-sa și poliția și să se joace. Da. Să dea timpul înapoi și să o vadă pe Anna cum își usucă părul – placa de păr s-a încălzit – și vorbesc despre ce vor face azi. În ce magazine să intre prima oară? Și Sarah a vorbit serios despre colecția Stella McCartney? Nu de alta, dar vânzătoarea își va da seama, văzând cum sunt îmbrăcate, că nu vor cumpăra nimic.

Anna. Dulcea, nervoasa Anna. Prea slabă. Prea frumoasă. Prea...

— Ești trează, iubita mea? Mă auzi, draga mea?

Sara își întoarce capul, deschide ochii și clipește în lumina care trece prin draperii. Încearcă să proiecteze un triunghi pe perete.

S-a întins pe patul plin de haine. A refuzat să se bage sub pături. Era sigură că până acum vor afla ceva despre Anna. O vor găsi. În orice moment, de acum. O vor găsi.

— Mă bucur că ai reușit să dormi, draga mea. Chiar dacă a fost doar o oră. O să fac un ceai.

— Nu vreau nimic.

— Doar o gură. Cu două cubulețe de zahăr. Trebuie să înghiți ceva. Un pic de zahăr.

— Am spus că nu vreau. Bine?!

Mama ei poartă tot pantalonii de ieri. Și-a schimbat, însă, bluza, și Sarah se gândește că e caracteristic pentru mama ei și, cumva nepotrivit, că s-a gândit să își aducă o bluză curată.

— A ajuns tatăl tău. E jos. A fost la poliție. Vor să vorbească din nou cu tine. Când te simți în stare.

— Le-am spus tot ce mi-am amintit. Ce s-a întâmplat în orele pe care mi le amintesc. Și nu vreau să îl văd pe tata. Nu ar fi trebuit să îl chemi.

Ambele închid ochii.

— Uite. Știu că e greu, draga mea. Tu și tatăl tău. Dar e îngrijorat. Și poliția a primit un telefon despre care vor să vorbească cu tine. Cineva a văzut știrea la televizor și i-a sunat.

— Un telefon?

— Da. De la o femeie din tren.

— Femeie? Nu știu despre ce e vorba. Ce femeie?

Sarah simte un gol în stomac. Același pe care l-a simțit în primele ore, în timp ce o aștepta în sediul poliției pe mama ei. Era încă beată. Dezorientată. *Unde ești, Anna? Unde dracu' ești?*

A încercat să le dea polițiștilor îndeajuns de multe

detalii încât să o ia în serios, dar nu îndeajuns încât să...

Se ridică în grabă. Simte tricoul din bumbac cum i se strânge pe talie, în timp ce se mișcă. Adună, agitată, peria de păr, trusa de machiaj și celelalte gunoaie de pe măsuță.

— Telecomanda e la tine? Vreau să văd știrile. Să aud ce spun. Ce spun?

— Nu cred că e o idee bună, Sarah. Bea-ți ceaiul. O să îi spun tatălui tău că te-ai trezit. Că pot să urce.

— Nu vorbesc cu ei acum. Nu încă.

— Uite ce e, draga mea. Știu că e groaznic. Pentru tine. Pentru noi.

Maică-sa se plimbă prin cameră.

— Dar sunt sigură că o vor găsi, iubita mea. Probabil s-a dus la vreo petrece și îi e frică să nu aibă probleme, dacă se întoarce.

O ia pe Sarah de umeri – ceștile de ceai stau în haosul de pe birou – dar Sarah se smulge de lângă ea.

— Au sosit părinții Annei?

— Nu încă. Nu știu. Nu știu ce au hotărât în legătură cu asta. Poliția a vrut să verifice ceva împreună cu ei, în Cornwall.

— Ce?

— Computere. Sau ceva de genul ăsta. Nu știu. Nu îmi amintesc exact, Sarah. E totul în ceață. Vor doar să adune toate informațiile ca să ne ajute. Cu investigația.

— Și crezi că eu nu vreau? Crezi că nu mă simt îndeajuns de rău?

— Nimeni nu te învinovățește, draga mea.

— Să mă învinovățească? De ce vorbești despre vină, dacă nimeni nu mă învinovățește?

— Sarah, draga mea... Nu face așa. O vor găsi. Sunt sigură. O să sun jos.

— Nu. Vreau să mă lași în pace. Să mă lăsați toți în pace! E tot ce vreau.

Femeia își scoate celularul din buzunar și, în timp ce își caută ochelarii, cineva bate la ușă.

— Probabil sunt ei.

E același detectiv, de dinainte, dar însoțit de o altă femeie. Tatăl Sarei îi însoțește.

— Aveți vești?

Mama Sarei încearcă să se ridice de pe scaun, dar cade înapoi, când toți dau din cap: nu.

— Te-ai odihnit, Sarah? E în regulă dacă mai vorbim puțin?, o întreabă polițista.

— Nu eram beată. Când am vorbit înainte. Nu eram beată.

— Nu.

Adulții se uită unul la altul.

— Ne-am uitat pe înregistrările camerelor de la club, Sarah.

Acum vorbește detectivul. Are vocea mai fermă.

— Unele camere nu funcționau, din păcate. Dar sunt câteva lucruri pe care nu le înțelegem, Sarah. Și ne-a sunat și un martor.

— Un martor?

— Da. O femeie din tren.

Se cutremură. Frisoane. I se face frig. Sângele i se scurge din obraji.

UN AN MAI TÂRZIU

I U L I E 2 0 1 6

CAPITOLUL 4

M A R T O R A

Nu mi-am făcut niciodată iluzii.

Mereu am știu cum va fi această săptămână. O parte din mine tânjea după asta: o mică speranță că după exact un an vor afla lucruri noi. Dar o altă parte știa și se temea. Oamenii mă priveau din nou în felul acela. *Femeia aia. Vă amintiți? Femeia care nu a spus nimic. Din tren. Vă amintiți? Când au dispărut fetele acelea? Dumnezeuule! A trecut deja un an?*

Dar încă îmi doresc să aflu totul. Pentru familie. Săraca mamă. Nu vreau să fiu implicată în toate astea.

Mă înțelegeți, nu? Nu mă deranjează că mă întreabă. Cu toate că Tony a explodat când a sunat poliția. Nu i-a venit să creadă că au îndrăznit.

Îi spuneți numele. Îi lăsați pe toți să o judece și aveți impresia că vrea să vină la emisiunea voastră.

Încă insistă că intenționat mi-au spus numele. Ca presa să aflu cine sunt. Nu avem nicio dovadă și, sincer, am ajuns în punctul în care nu mai sunt sigură că îmi pasă. Tot ce știu e că nu mai suport gândul că vor apărea din nou. Vor începe din nou să vorbească despre ce s-a întâmplat. Că iar mă vor judeca. Mă vor urî. Chiar și clienții fideli ai magazinul mă privesc ciudat. Și intenționat nu vorbesc despre asta.

Versiunea oficială a departamentului de presă al poliției

e că nu s-a scurs nicio informație. Le-au spus doar câtorva jurnaliști că un martor din tren va participa la o conferință. Dar trebuie să fi spus ce fel de conferință. Altfel cum ar fi știut presa că sunt florăreasă? Nu mai contează. Niște jurnaliști s-au dus la mai multe conferințe despre flori, au căutat listele cu cei din Devon și Cornwall și, până la urmă, au ajuns la ușa noastră.

Încă mi se face pielea de găină când mă gândesc.

Bineînțeles, dacă aș fi fost mai deșteaptă, nu ar fi putut să fie siguri că era vorba despre mine. Dacă le-aș fi spus că habar nu am despre ce vorbesc, ar fi lăsat-o moartă. Dar nu am făcut-o. Știu că pare tâmpit, dar, complet confuză, le-am spus, din ușă: *Cine v-a zis numele meu?*

— De ce naibii ai spus asta?, a fost primul lucru care m-a întrebat Tony. La naiba, Ella. Le-ai servit totul pe tavă.

Dar nu e chiar așa. Nu am lăsat niciun reporter să intre. Nu le-am dat declarații, pe cuvântul meu, dar m-au fotografiat și au sunat, au sunat, au sunat până a trebuit să ne schimbăm numărul.

— Hărțuire, o numește Tony. De parcă nu a trecut prin destule.

Fie binecuvântat. Dragul meu bărbat.

Și apoi lucrurile s-au înrăutățit. Lucruri oribile pe rețelele de socializare. Până la urmă a trebuit să închidem magazinul o perioadă.

Dar uite cum stau lucrurile. Oricât de oribil a fost, tot nu cred că am suferit îndeajuns. Nu au găsit-o. Fata aceea frumoasă. Probabil e moartă. Mai mult ca sigur e moartă. Cu toate că, din câte am auzit, mama ei încă mai speră că e vie.

Și poți să o învinovățești? Și eu aș face la fel.

Criminalistul mi-a spus că doamna Ballard a dat un interviu sfâșietor. Nu sunt sigură că îl pot vedea.

În tot anul care a trecut, mama Annei a strâns informații

despre fete dispărute, care au fost găsite după ani și ani. Știți, care au fost ținute ostatici de vreun nebun, spălate pe creier și apoi au scăpat. Au trebuit să scoată toată partea aia din interviu, pentru că nu e ceea ce îi interesează pe polițiști. Sunt aproape siguri că Anna e moartă. Trebuie să găsească un criminal, nu un nebun care ține o fată în subsol.

Din bunătate, au păstrat toate declarațiile despre copilăria Annei. Toate speranțele și visele. Se pare că asta îi face pe oameni să dea telefon și să le spună ce știu. Dar totul e să îi găsească pe cei doi. Să găsească trupul, cred. Îngheț când mă gândesc.

Asta îl face pe Tony să se enerveze. Spune că dacă poliția s-ar fi grăbit să îi prindă pe Karl și Anthony, după ce le-am spus despre ei, probabil nu ar fi fugit. În străinătate, mă gândesc.

Cred că întârzierea a avut legătură cu Sarah. Polițiștii sunt discreți, dar, punând totul cap la cap, se pare că a negat chiar și că i-a întâlnit. Pe bărbații din tren. Spune că mint. De abia după ce au văzut înregistrările și când au găsit niște imagini cu ei toți, coborând din tren, și din afara gării, polițiștii au distribuit pozele cu cei doi. Prea târziu.

Dar în acest punct, totul se înrăutățește, bineînțeles, și apar eu, din nou, în peisaj. Dacă aș fi sunat de la început... Dacă nu m-aș fi ascuns...

— Nu poți să gândești așa. Nu poți să iei totul pe umerii tăi. Nu ai greșit cu nimic. Cu nimic, Ella. Au fost cei doi bărbați. Nu tu. Nu poți continua să te învinovățești.

— Nu pot, Tony?

Și nu sunt singura care o face. Am primit prima carte poștală acum câteva zile. Când am citit-o prima oară, am fost atât de răvășită, încât a trebuit să fug la baie și să vomit.

Nu știu de ce m-am speriat în halul ăla. Șocată, presupun. Suna ca o amenințare. A fost urât. Și apoi, după ce m-am calmat și m-am gândit, mi-am dat seama cine

a trimis-o. Și atunci m-am simțit ușurată, dar, în același timp, paralizată de vinovăție.

Însă dacă e să fiu pe de-a-ntregul sinceră cu voi, probabil am meritat-o. Era furie. Nu amenințare. A dat afară ce simțea. Prima carte poștală era într-un plic. Litere decupate din reviste, lipite pe o hârtie neagră. *De ce nu ai ajutat-o?* Parcă era totul desprins dintr-o telenovelă proastă.

Am fost o proastă. Am rupt-o și am aruncat-o la gunoi. Să nu o vadă Tony. Știam că va suna la poliție și nu voiam asta. Nu voiam să vină aici. Și presa. Toată nebunia aia, încă o dată.

Mi-a luat ceva până mi-am dat seama. La început am crezut că e un alt nebun, dar apoi m-am gândit: *Stai puțin. Nu au spus la televizor că a trecut un an.*

Adevărul e că au uitat de poveste. Până la emisiunea din seara asta, nimeni nu s-a mai gândit. Așa merge – și de aceea e atât de greu pentru poliție. Toți vorbesc un minut și apoi uită.

Azi a sosit o altă carte poștală. Tot neagră, cu un mesaj răutăcios. CURVO!... CUM DE POȚI SĂ DORMI?

Acum îmi e și mai clar. E vina mea. Se răzbună pe mine nu doar pentru că nu am făcut nimic în legătură cu Anna, dar și pentru că m-am dus acolo, astă-vară.

Știu exact de la cine sunt cărțile poștale.

CAPITOLUL 5

T A T Ă L

Henry Ballard se uită la ceas și îl fluieră pe Sammy.

În depărtare, vede fumul cum iese din coșul casei de vacanță – un fost hangar unde tatăl său mergea în fiecare seară, pe la ora asta. Controlează cireada pentru ultima dată pe ziua de azi, înainte de cină.

Henry continuă să verifice totul de unul singur în fiecare seară, dar trist, de acum.

Vocea Annei îl urmărește în timp ce merge.

— Mi-e scârbă de tine, tată.

Henry își închide ochii și așteaptă ca vocea să tacă. Când îi deschide, fumul iese ciudat, în spirală, pe coșul din fața lui.

Fac asta din motive economice, normal. A devenit sintagma preferată a Barbarei. Și a băncii. Din motive economice.

A durat patru ani ca ferma Ladbroke să devină faimoasă în domeniul agricol. A supraviețuit dezvoltării și căderii mineritului local. A supraviețuit schimbărilor de pe piața consumatorilor. A câștigat premii pentru specii rare. Au început să planteze și margarete. A ajuns, cât ai zice pește, de la jocul de fermier full time, la ceea ce îi spun colegii lui acum: *încă ești în joc, H?*

Acum nu mai e fermier. Face turism. Și da, e rentabil. Au transformat câteva hangare și le-au vândut ca să plătească toate datoriile care s-au strâns în peste zece ani. O altă parte le-au transformat în case pe care le închiriază și din asta obțin venituri care le depășesc cu mult pe cele obținute din agricultură și magazinul de ceaiuri. Și, cu siguranță, mai mari decât bunicul său și-ar fi imaginat vreodată.

Adevărul e că strămoșii lui au muncit pe rupte. Au plătit cu propriul sânge, transpirație și sudoare datoriile la bancă. Și el? El ce a făcut?

Și-a bătut joc de ceea ce i-au lăsat moștenire. Gândul ăsta îl sfâșie în fiecare noapte.

Așa că da, încă e în joc, cu oile și vitele lui. Chiar dacă asta de abia îi acoperă banii cheltuiți cu mâncarea animalelor.

De ani de zile face plimbarea asta, cu inimă grea. Și acum, de când cu Anna...

Henry clipește din nou când își amintește de ei doi, în mașină.

— Mi-e scârbă de tine.

— Și? Ce mai avem de făcut? spune tare, iar Sammy îi miroase mâna.

A venit să își verifice stăpânul. Are ochii de chihlimbar. Câinele stă tot sub scaunul Annei, în fiecare seară, înainte de cină. De nesuportat.

Henry îl mângâie pe Sammy pe cap și se îndreaptă spre casă. Îi e teamă de seara care urmează, dar i-a promis Barbarei că vor privi împreună reportajul. Nu trebuie să întârzie. Au vorbit îndelung despre cum să gestioneze situația. Cum e cel mai bine pentru Jenny. Ei îi e cel mai greu. Sora fără soră.

Doar optsprezece luni diferență între ele. Atât de drăguțe și apropiate, mai ales când erau mici. Bineînțeles că se și certau. Așa cum fac toate surorile. Dar se împăcau până

când mergeau la culcare. Voiau să doarmă împreună, chiar dacă fiecare avea camera ei.

Henry își amintește cum trăgea cu ochiul prin ușa camerei lor, în fiecare seară, ca să fie sigur că sunt bine. Brațe și pijamale roz, întortocheate printre cearșafuri.

Imaginea asta îl lovește fix în plex. Jenny și Barbara nu dorm. Nu știe cum vor face față reportajului. Din nou, lumina reflectoarelor.

Au refuzat o invitație la studiourile din Londra. Barbara nu ar fi putut niciodată să dea acel interviu. Nu. Henry dă puternic din picior și pentru că ultima oară când au venit aici, jurnaliștii l-au enervat la culme.

Așa că au filmat dinainte casa. Au găsit și o filmare mai veche, de când era Anna mică. Se oprește și își strânge pumnul când își amintește cum ținea aparatul de filmat în mână. Pe fundal, se aude Barbara care dă indicații. Câtiva prieteni se învârt ca să primească o felie din tortul imens de ciocolată, cu lumânări. *Fă-i poze în timp ce suflă în lumânări, Henry. Să nu ratezi vreun moment.* Se gândește la cealaltă Barbara – care e cea mai fericită și plină de energie când casa e plină de copii, și zgomot și haos.

Henry tușește și se apleacă. Îl mângâie din nou pe Sammy pe cap. Are din nou sentimentul acela, atât de bine cunoscut, de conexiune. Om cu câine.

Așa că da. Au decis să le dea o filmare de la ziua ei, pentru că poliția spunea că imaginile de genul ăsta sensibilizează oamenii, iar ei vor suna ca să le dea informații, acesta fiind, bineînțeles, scopul. Faptul că se împlinește un an e o oportunitate ca să trezească din nou interesul asupra cazului. Să aducă noi informații, care pot deschide alte piste. Să încerce să îi găsească pe bărbații din tren. Dar el și Barbara sunt foarte îngrijorați de efectul pe care toate astea îl vor avea asupra lui Jenny. Și ea e în filmarea aleasă de producătorii TV, zâmbind, alături de sora sa. Iar Barbara

și Henry le-au spus clar și răspicat că, dacă Jenny simte și cel mai mic disconfort, vor refuza și vor trebui să găsească altceva sau să îi blureze imaginea cumva. Felul în care a reacționat fiica sa mai mare i-a frânt inima lui Henry. Ca și cum a văzut o rază de speranță în toată marea asta de vinovăție și neputință. Au început să îi strălucească ochii și le-a spus că bineînțeles că nu o deranjează ca oamenii să o vadă în costum de zână, sau cu aripi. *Doamne! Dacă asta i-ar ajuta să o găsească pe Anna.*

Apoi s-a dus în camera ei, urlând la el să o urmeze. În dulapuri erau cutii pline cu poze vechi. O să le sorteze ea. Și ar putea să sune la poliție? *Acum, tati. O grămadă de poze extraordinare. Îți amintești? Când ne prosteam în cabinele de telefon. Trupa. Eu, Sarah și Anna, și Paul și Tim. Uite asta, de exemplu, în care se strâmbă toți.* I-o arată.

Henry își amintește de Anna în mijlocul prietenilor ei. Inspiră aerul rece și închide ochii.

Mi-e scârbă de tine...

A intuit că poliția nu va vrea pozele. Și așa a fost. Voiau doar înregistrarea video. Și apoi i-a spus sărmanei Jenny că poliștii au fost foarte recunoscători – de asemenea, el și mami – pentru că a investit atât de mult timp ca să găsească pozele. Ochii ei au redevenit ca înainte. De parcă ar fi pe jumătate în altă parte.

— Hai, Sammy. A venit momentul să ne ocupăm de chestia asta.

Pe când își pune cizmele în încăperea cu încălțăminte, o aude pe soția sa cum îl strigă de la etaj.

— Ești sigură că nu vrei să vezi asta împreună cu noi, Jen? Aici, jos. Mie și lui tati nu ne prea place că vrei să te uiți singură. Oh. Stai. S-a întors tati.

Intră în șosete, în bucătărie.

— Bun. Bine. Henry. Am dat televizorul pe canalul unde vor transmite și o să și înregistrez. Producătorul a

transmis din studio și ne vor suna. Ca să ne anunțe câte persoane au sunat.

— Bine. Asta e bine.

— Jennifer continuă să spună că vrea să se uite din camera ei. Nu îmi convine, Henry. Vrei să vorbești tu cu ea, încă o dată?

— Da, dacă așa dorești. Dar, draga mea, am vorbit cu ea de dimineață și...

— Aș vrea să nu se uite deloc, dacă nu își dorește asta. Nu înțeleg de ce nu vrea să stea cu noi. Ar trebui să fim împreună. Nu crezi? Ca o familie. Să ne uităm împreună.

Henry nu știe dacă să îi spună sau nu. E evident că nu mai sunt o familie. Îi analizează îndeaproape fața și șoptește:

— Jenny nu vrea să ne vadă fețele, draga mea.

A ei, vrea să spună. A Barbarei.

— Fețele?

Expresia Barbarei se schimbă, încercând să înțeleagă. Se uită în oglinda de pe hol și apoi din nou la el.

— Asta a spus?

— Nu a fost nevoie, draga mea.

Henry continuă să o privească pe soția lui de foarte aproape, pe măsură ce procesează ceea ce aude.

O privește fix în ochi.

O înțelege perfect pe Jenny. Și lui îi e foarte greu. Să vadă totul în ochii Barbarei. Goi, negri, adânci. Mereu. În fiecare zi. Oricât încearcă să se prefacă voioasă și plină de speranță față de Jenny. Cu albumul ei plin de decupaje din anunțuri din ziare despre obiecte pierdute.

— Dar o să vorbești încă o dată cu ea? Înainte de emisiune.

Privește în podea.

Henry face un pas în față și o sărută pe frunte, fără să o atingă. O face dintr-un simț al datoriei. Știe regulile.

Limitele dintre ei. Nu se mai ating. Poate nu o vor mai face niciodată.

— Mă spăl pe mâini și o să vorbesc cu ea.

Jenny stă pe podea, în camera ei, înconjurată de bucăți de ziare. Reviste, poze vechi, de album.

— Mami vrea să vorbesc încă o dată cu tine.

Henry aruncă o privire peste albumele foto. Și mai multe poze cu cele două surori, pe măsură ce creșteau. Într-una sunt îmbrăcate în rochiile de mireasă identice. Cele mai recente sunt în format digital. Jenny le-a printat pe cele care îi plăceau cel mai mult, după ce, într-un an, laptopul ei s-a stricat și a pierdut pozele făcute o vară întreagă. Le ștersese de pe aparat. A fost iremediabil.

— E în regulă. I-am rugat pe Paul și Sarah și Tim să vină încoace. E ok? Adică mama are dreptate. S-ar putea să mă doară prea tare, să mă uit singură. Dar nu pot să stau lângă mami. Pur și simplu nu pot.

— Bine. O să vorbesc cu ea.

Se uită la ceas.

— S-ar putea ca mama să nu se simtă prea confortabil cu atâția oameni în casă, în seara asta.

— Hai, măi, tati. Ei nu sunt alți oameni. Sunt prietenii mei.

Henry strânge din buze. Mai e o oră jumate până începe emisiunea. Respiră adânc, încercând să găsească răspunsul potrivit, înainte de a vorbi cu Barbara. O să pregătească de mâncare. Sandwich-uri și prăjituri. O să se agite.

Absent, se uită din nou la ceas. Cine știe? Poate asta o să o ajute pe Barbara să nu se mai gândească. Să se concentreze la altceva. Să o distragă.

E surprins că mama Sarei nu vrea ca fata să stea acasă, să o apere. A fost greu pentru Sarah. O grămadă de întrebări fără răspuns. Nimeni nu a înțeles cum de cele două fete s-au despărțit în Londra. Unii o învinovătesc pe Sarah.

În adâncul sufletului, Henry e de acord cu ei. Mai bine că oamenii se concentrează pe Sarah.

Barbara e în bucătărie și pune ultimele farfurii în mașina de spălat vase. El îi explică ce a vorbit cu Jenny.

— Bine. Înțeleg.

— Ce părere ai? E în regulă pentru tine să fie alți oameni în casă? Știu că Jenny ar fi trebuit să discute cu noi despre asta înainte, dar nu vreau să o cert. Nu azi.

Barbara se șterge pe mâini, de șorț, și se îndreaptă de spate.

— E o idee bună, Henry. Asta îmi spune instinctul. Sunt prieteni buni. Erau.

Se ridică pe vârfuri și inspiră cu putere.

Henry așteaptă. Vorbele stau suspendate între ei. Nu își mai dau seama ce timp gramatical să folosească.

— Toată lumea a fost pe muchie de cuțit, în ultimul timp.

Își ridică șorțul.

— Inclusiv Jenny. Nu știu dacă o va ajuta. Nu vreau să se întâmple nimic neprevăzut. Mai ales în seara asta.

— Se pare că e ceea ce Jenny își dorește.

Henry încă o privește fix.

— Nu sunt sigură că știe mai mult decât noi ce își dorește.

Oftează.

— Hai, termină. Spune da.

Barbara își aruncă șorțul pe blat.

— Oricine e prin casă, o să fie oribil.

O bufnitură de la etaj le întrerupe conversația. Se aud pașii lui Jenny, care umblă prin camera ei, deasupra bucătăriei, în timp ce urlă la telefon. Nu se înțelege mai nimic, în afară de „Doamne ferește, nu! Te rog, nu!”

Apoi se aude un zgomot puternic de sticlă spartă. Se aude cum aruncă obiecte prin cameră.

CAPITOLUL 6

M A R T O R A

— Trebuie să duci asta direct la poliție.

— Nici nu mă gândesc.

— Poftim?

Sunt confuză.

Îl privesc pe Matthew Hill cu atenție. I-am arătat ultima carte poștală. Nu mă așteptam la reacția asta. Am pus-o într-un plic de plastic, pe care l-am luat din dosarul de școală al lui Luke. Un plic din acelea lucioase, cu găuri. Sunt periculoase. Odată, am alunecat pe unul și m-am lovit foarte tare la umăr.

Și ultimul mesaj, ca celelalte, a venit într-un plic negru, cu adresa printată pe o etichetă. Dar ăsta e și mai ciudat. Mai amenințător. Fundal negru, cu literele lipite. *Karma. O să plătești.* Mi s-a părut foarte ciudată corelarea cu budismul sau yoga, sau ceva de genul. Oamenii aceștia nu ar trebui să fie blânzi și buni și iertători? Dar apoi am căutat online și am aflat că unii oameni interpretează chestia asta, cu karma, ca fiind un fel de dreptate făcută de natură sau o pedeapsă dacă faci rău. Și mi-a cam înghețat sângele în vene.

Trebuia să mă opresc.

— Am crezut că te ocupi de lucruri de genul ăsta. Asta

fac detectivii, nu?

Îmi pare rău că sunt ușor sarcastică. E din cauza tensiunii. Încă îl privesc pe Matthew Hill fix, în ochi, puțin confuză. Anunțul publicitar era foarte clar. Fost ofițer de poliție, din Exter. Curat. Simplu. Am crezut că e simplu: eu îi spun ce vreau și el se ocupă. Am crezut că așa își câștigă existența. Așa cum mi se întâmplă și mie cu oamenii care intră în magazinul meu. *Un buchet pentru o zi de naștere, vă rog. Bineînțeles.*

— Uite ce e. Am urmărit povestea. Asta e o dovadă nouă. Fata încă lipsește, iar dacă investigația e în derulare, nu acționez.

— Domnule Hill, asta nu e nicio dovadă. Credeți-mă pe cuvânt.

— Și tu știi asta pentru că...?

Tac. Nu știu cât ar trebui să îi spun.

— Știu cine mi-a trimis-o. Mama fetei, Barbara Ballard. E foarte supărată pe mine. Nu. Greșesc. E mai mult decât supărată. Și nu o învinovățesc. Îmi asum responsabilitatea. Când a ajuns prima carte poștală, recunosc că m-am gândit să merg la poliție. Pentru un moment, m-am speriat. Am fost hărțuiți după ce au aflat numele meu și am crezut că se întâmplă același lucru. Dar acum înțeleg despre ce e vorba. Mi-a trimis deja trei. Vreau doar să îi spun să termine. Altfel, va afla soțul meu și va insista să mergem la poliție. Și nu vreau să fac asta. Pentru binele ei. A suferit destul.

— Ei, bine, sunt de acord cu soțul dumneavoastră. Ați putea la fel de bine să vă înșelați.

— Uitați ce e. A venit în magazinul meu. De două ori, până acum. Mă privește prin fereastră. Nu știe că știu.

— Mda. Când a început totul?

Expresia feței i se schimbă.

— Ceea ce vă spun e confidențial, da?

— Bineînțeles.

— Bine. Pentru că nu le voi spune polițiștilor nici despre asta. E vina mea. Și nu mă refer doar la ceea ce s-a întâmplat în tren. Am fost acolo, vara trecută. La Cornwall. Să o văd pe mamă. Soțul meu mi-a spus să nu mă duc și a avut dreptate. Acum îmi dau seama că am fost o proastă. O altă greșeală din lungul șir pe care l-am făcut de când a început toată povestea asta. Cea mai mare a fost că nu am sunat familia.

— Nu dumneavoastră i-ați făcut rău fetei, doamnă Longfield. În poze apar doi bărbați. Suspecți principali. Care tocmai ieșiseră de la Exter.

— Așa e. Dar asta mă face să mă simt și mai prost, domnule Hill.

— Matthew. Vă rog să îmi spuneți Matthew.

— Matthew. Soțul meu îmi spune întruna ceea ce îmi spui și tu: că nu e vina mea. Dar asta nu mă face să mă simt mai bine. Și nu fac față faptului că nu au găsit-o.

Dintr-odată, se aude un fluierat din camera alăturată. Mă uit la ușa întredeschisă. Matthew Hill se ridică brusc și expresia feței i se îndulcește.

— Hai să îți spun cum facem. Ați vrea o cafea, doamnă Longfield? Fac un cappuccino destul de bun.

— Ella. Și da, te rog. Am impresia că știi ce faci.

Zâmbesc, mă relaxez puțin, mi se schimbă poziția umerilor.

— Sunt pasionată de cafeaua de calitate.

— Espressor. Boabe de import. Amestecul îl fac eu. O pasiune de-a mea.

— Și de-a mea, zic și inspir puternic. Îmi pare rău că am fost așa de aricioasă la început. Eram cam agitată, venind încoace.

— Majoritatea oameni sunt agitați când vin, îl aud spunând în timp ce dispare în ceea ce presupun că e un apartament de lângă birou.

A plecat de ceva timp. Într-un final, se întoarce cu o tavă pe care sunt două cafele și niște lapte cu spumă. Dau din cap că nu vreau lapte.

— Bun. Spune-mi mai multe despre mamă. Despre călătoria ta la Cornwall. Spune-mi totul, să nu îmi ascunzi nimic.

— Bine. Nu știu câte cunoști despre caz, dar presa a făcut un adevărat război când a aflat că eu eram martorul din tren. Ziarele au luat foc. Au trimis toți corespondenții aici. Titluri despre alegeri morale: „*Tu ce ai fi făcut?*” Și altele asemănătoare.

— Da. Am văzut articolele.

Se apleacă în față și soarbe din cafea.

— Foarte neplăcut. Am o florărie. A fost atât de oribil, încât a trebuit să închid magazinul pentru o lună. Și conturile de pe rețelele sociale. Mi-am dat seama că nu pot să dau ochii cu oamenii. Chiar și cu clienții obișnuiți. Mă judecau. Îmi dădeam seama după felul în care mă priveau.

— Îmi pare rău. Efectele presei sunt subestimate. Oamenii pot fi foarte răi.

— Mda. Tony, soțul meu, a fost foarte furios pentru că mi-au aflat numele. După cum spuneam, e foarte protector. Un bărbat adorabil.

— Și cum s-a întâmplat asta, mai exact?

— Nu am aflat cu siguranță nici până acum. Am fost la o conferință a florarilor în sudul Londrei. Training și modele de business. Oficial, poliția a spus că ziaristii au avut noroc. Au pus informațiile cap la cap și au aflat că eram una din cele două persoane care veneau din Devon. Dar Tony bănuiește că numele meu a fost spus intenționat presei, ca să devină mai interesați de caz.

Matthew se strâmbă.

— Crezi că e posibil?

— Nu știu ce să zic. Pare improbabil. Nu cred că presa

ar vrea să te pună în pericol.

— Pericol? Chiar crezi că aş putea fi în pericol acum?

— Îmi pare rău. Nu am vrut să te sperii. Nu e ca şi cum eşti singura care îi putea identifica pe cei doi. Nu. Nu cred că au spus numele tău intenţionat. A fost o greşeală. Sunt aproape sigur.

— Ei... Oricum, toată lumea ştie că eu sunt femeia din tren care nu a făcut nimic.

— Îţi e greu, nu?

— Da. Dar nici nu se compară cu ceea ce îndură familia fetei.

— Aşadar. De ce Dumnezeu te-ai dus acolo? La Cornwall?

Oftez, las cafeaua deoparte şi îmi pun capul în mâini.

— A fost o prostie din partea mea. Ştiu. Dar când am văzut-o pe doamna Ballard în faţa magazinului meu, privindu-mă, am recunoscut-o din ziare — a apărut mult în ziarul local. În fine. Mi-a dat fiori şi apoi, gândindu-mă la toate cele întâmplare, am simţit că ar fi mai bine să vorbesc cu ea. Eram convinsă că dacă i-aş fi spus personal cât de tare îmi pare rău şi că are tot dreptul să fie furioasă — că şi eu sunt mamă şi îi înţeleg durerea...

Faţa lui Matthew îl trădează.

— Da, ştiu. A fost o prostie din partea mea.

— A reacţionat urât?

— Urât e puţin spus. Parcă era nebună. Acum înţeleg, bineînţeles. Am fost egoistă. Îmi imaginam că, dacă ar fi văzut că sunt o persoană de treabă şi că îmi pare rău din tot sufletul...

— Mai era cineva acolo?

— Nu. Doar noi două. I-am dus fiori. Un buchet mare de primule, despre care citisem că erau preferatele Annei. Şi probabil asta a declanşat şi înrăutăţit totul. A devenit isterică. A spus că s-a săturat de fiori şi nu aveam ce să caut

acolo. Nu aveam dreptul. Să îi aduc flori de parcă fata ei murise. Iar ea nu crede că e moartă.

Matthew își mai pune niște lapte în cafea și mă servește, dar îmi trec mâna peste ceașcă.

— Crezi că e posibil să fie încă în viață?

Matthew strânge din buze.

— Probabil. Dar, statistic, nu prea e posibil.

— Și noi credem asta. Eu și Tony.

Pentru un moment, îmi tremură vocea.

Aș vrea să pot să fiu mai încrezătoare. Îmi amintesc de un film pe care l-am văzut de curând la televizor, despre o fată care dispăruse și fusese găsită după câțiva ani. Mi-o imaginez pe Anna ieșind dintr-un subsol sau un ascunziș, cu o pătură a poliției pe umeri, dar scena nu prinde contur în imaginația mea.

Tușesc și îmi mut privirea. Mă uit la dulapuri. Apoi din nou la cafea.

— În fine. Nu a fost chiar minunat în Cornwall. Mi-am cerut scuze că am deranjat-o, iar când am dat să plec, și-a pierdut controlul.

— Psihic?

— Nu era ea însăși.

— Te-a rănit, Ella? Adică dacă te-a rănit, dacă e violentă, trebuie neapărat să mergi la poliție și să le povestești. Ar trebui să știe.

— Nu a făcut-o intenționat. M-a împins când eram afară, pe scări. A fost mai degrabă un accident. M-am zgâriat puțin, pe braț.

Matthew dă din cap.

— Of, Doamne. A fost vina mea. Nu e violentă. Nu a făcut-o intenționat, iar eu nu ar fi trebuit niciodată să merg acolo. Să o provoc. Dar ideea e că m-a răvășit. Știam că mă învinovățește și am vrut să repar asta. Însă toată ura aceea. Ochii ei.

— De asta crezi că ea îți trimite cărțile poștale?

— Tu nu crezi?

Ridică din umeri și clatină din cap.

— Aș vrea să le fi păstrat pe toate.

— Îmi pare rău. Nu voiam ca soțul meu să se îngrijoreze. O să fie promovat în curând și are destule pe cap. Uitați ce e, domnule Hill. Scuze, Matthew. Dacă nu îmi preiei cazul, voi arde toate cărțile poștale. Te asigur că nu le voi da poliției.

Matthew mă privește foarte atent și își schimbă poziția corpului.

— Aș vrea să mergi să o vezi, Matthew. Ești neutru și ai și experiență în chestii din astea. Sper că poți opri totul fără să o superi și mai mult. Să o previi, dar fără să implici poliția. Nu vreau să îi înrăutățim situația.

— Și dacă te înșeli și e ea? Mama asta cam impulsivă.

— Atunci o să îți urmez sfatul.

— Bun. Așadar, ne-am înțeles. Da, Ella? O să merg să o văd pe doamna Ballard. Să vedem ce iese. Și dacă nu mă convingi, o să te duci la poliție, să le spui totul?

— Doar nu crezi că toate astea au legătură cu cercetările?

— Să fiu complet sincer, nu cred. Dacă nu e mama, probabil e vreun nebun. Însă poliția trebuie să știe.

— Dar telefonul meu?

— Ok. Ne întâlnim din nou după ce mă întorc de la Cornwall.

Se încruntă, se ridică și strânge din ochi.

— Cred că ai auzit că au informații noi. S-a aflat în dimineața asta.

— Poftim?

— Au dat o știre la radioul local, de dimineață. După reportajul de zilele trecute, când s-a împlinit un an de la dispariție.

— Nu. Nu am auzit. Ce informație? A apărut cineva?
Ce s-a întâmplat?

Matthew tresare.

— Nu au dat niciun nume, bineînțeles. Dar bănuiesc
că e vorba de cealaltă fată din tren. Prietena ei.

— Sarah. O cheamă Sarah. Ce vrei să spui? Ce s-a în-
tâmpat cu Sarah?

CAPITOLUL 7

PRIETENA

Sarah se preface din nou că doarme, dar acum e mai greu. Nu mai e doar mama, ci sunt și asistente în jurul ei.

— Haide, Sarah. Trebuie să bei ceva. Da?

Asistenta o bate blând pe mână.

Pleacă. Pleacă.

— De ce nu îi puneți o perfuzie?

Mama ei a vorbit haotic, s-a agitat și a plâns toată noaptea lângă patul ei.

— Arată groaznic. Nu se poate ridica.

— Credeți-mă. E mai bine pentru Sarah să nu o alarmăm și să bea singură.

Sarah a înțeles că e o echipă de la urgențe. Pentru câteva ore, a fost conștientă de ceea ce se întâmplă în jurul ei, dar s-a prefăcut că e amețită și nu înțelege nimic.

Vor să știe cu exactitate câte pastile a luat. O întreabă în continuu. A ascultat conversațiile dintre personalul medical și mama ei. I-au făcut analizele ca să își dea seama câte pastile a luat, dar durează până primesc rezultatele și ar fi mult mai ușor, explică ei, dacă Sarah le-ar spune, pur și simplu.

Asistentele au încercat să o convingă pe mamă să doarmă puțin în camera de așteptare. E ceea ce își dorește și Sarah.

E prea obosită, amețită și tristă ca să se simtă vinovată. Sentimentul de vină îi face stomacul să se strângă. Și vrea ca toți să o lase în pace.

Mama ei le explică asistentelor că ultima oară când au fost la spital a fost când Sarah era în școala primară și a făcut un atac bronșic.

Părinții aveau voie să doarmă în camera de joacă, care era lângă camera copiilor. Majoritatea dormeau pe saltele, pe jos. Unii beneficiau însă de luxul de a dormi în paturi făcute.

De data asta, nu e nicio saltea sau pat. Margaret a fost ca o fantomă, toată noaptea. S-a plimbat de colo, colo, ca să își dezmoștească picioarele, de la fotoliul de plastic de lângă patul Sarei, până la bufetul spitalului, unde au cafea proastă și automate cu sandwich-uri.

Sarah vomită din nou. Încă nu vorbește. *Câte pastile, Sarah? Trebuie să știm.*

— Nu am multe în casă. Paracetamol. Două cutii.

Mama Sarei le repetă asta a nu știu câta oară.

Adevărul? Sarah nu își amintește câte a luat. A cumpărat câteva de la magazinul din colț și altele de la supermarket. Au reguli cretine cu privire la cantitatea de medicamente pe care o poți cumpăra dintr-un singur magazin. Reportajul. Reconstituirea. Presiunea de a găsi noi martori. Cretina aia din tren.

Le-a spus polițiștilor și părinților de nu știu câte ori că e o mincinoasă.

Ce sex în toaletă? Cu un străin? Drept cine o luau? Cum îndrăzneau?

Dar apoi Sarah s-a panicat. Dacă în urma emisiunii ar fi apărut și alți martori? Apele se liniștiseră. Bineînțeles că voia să îi ajute pe polițiști. Bineînțeles că voia să o găsească pe Anna. Dar nu voia să se afle ce rol jucase ea în toată povestea. Asta nu. Vă rog. Nu asta!

— Crezi că ar fi mai bine să chemăm din nou doctorul? Poate un psiholog. Să ne spună părerea lui.

— Urmez instrucțiunile doctorului. Vă rog să nu vă îngrijorați. Sarah nu mai vomită și e mai bine să o convingem să se hidrateze. Credeți-mă pe cuvânt. Apoi putem să ne dăm seama cum stăm.

— Ce vrea să însemne „cum stăm“?

Mama Sarei e agitată.

— Taci! – Sarah nu se poate abține. Taci odată!

— Așa. Ce fată cuminte. Hai, Sarah. Încearcă să deschizi ochii și apoi să vedem dacă poți să te ridici un pic. Da? Rezultatele analizelor trebuie să sosească în curând. O să te anunțăm. Dar ar fi de mare ajutor...

— Nu știu câte am luat! Bine?! Habar nu am!

— Cred că ar trebui să o lăsăm în pace. Vă rog.

Mama Sarei începe să plângă, iar Sarah simte că și ei i se umplu ochii de lacrimi. Ar vrea ca Lily să fie aici, dar nu îi poate spune asta mamei. Încă un subiect interzis.

— Îmi pare rău...

— Nu are de ce să îți pară rău, draga mea. O să fie bine. Totul va fi bine. Îți promit. Toți îți transmit dragostea lor. Părinții Annei. Jenny, și Paul, și Tim și toată lumea. Vor doar să te faci bine.

Sarah închide ochii. Nu e adevărat nimic din toate astea. Toți o învinovătesc. Au spus-o.

Cu o seară înainte de mizeria aia de reportaj, s-au întâlnit, ca să își facă un pic de curaj unii altora, dar totul a luat-o razna. Au vorbit și au vorbit, până când băieții s-au enervat și au început să urle. Jenny a început să plângă.

Toți ar fi trebuit să meargă la Londra. Toți cinci. Anna și Sarah să sărbătorească sfârșitul clasei a zecea și faptul că nu mai trebuiau să poarte uniformă, iar cei mai mari, doar așa, pentru distracție. Dar apoi le-au lăsat baltă. Oamenii sunt atât de superficiali.

Când erau copii, totul era atât de diferit. Diferența de vârstă nu conta. Și ce dacă Jenny și cei doi băieți erau cu doi ani mai mari? Apoi, când au crescut, iar cei mai mari și-au găsit joburi part time, totul s-a schimbat. Aveau mai mulți bani. Voiau să facă alte chestii. Și au început să își facă tot felul de planuri. Sarah ura schimbarea asta. Îi detesta pe cei care se lăudau că aveau una și alta. Din când în când, izbucnea, furioasă.

Dacă nu ați fi fost toți atât de egoiști. Dacă nu v-ați fi făcut alte planuri. Poate nu ar fi trebuit să am grijă de Anna de una singură, la Londra. Paul a fost primul care s-a tras pe cur. Tim, al doilea. Se ducea să facă trekking în Scoția și voia să vadă muzeul din Loch Ness. Și, de asemenea, nu voia să fie a treia roată la căruță.

Jenny a primit o invitație la un concert, unde ar fi trebuit să meargă cu iubitul ei. Și uite așa au rămas doar Sarah și Anna.

Ar fi trebuit să ai grijă de ea. Băieții erau furioși. Nu înțelegem cum de v-ați despărțit.

Și apoi Jenny s-a întrebat cum de nu s-au apărat una pe cealaltă, așa cum făceau mereu. *Vorbim despre Londra. Ce Dumnezeu?*

Sarah voia să tacă naibii din gură. Toți. Oricum, de ce trebuia să aibă ea grijă de Anna? De ce nu a fost invers? Pentru că Anna era o prințesă? De asta? Bineînțeles că s-au înțeles să aibă grijă una de cealaltă. Anna a fost cea care nu a respectat pactul, le-a urlat Sarah tuturor. Lui Tim, egoistul care a preferat să facă trekking. Paul, cu vila lui modernă. Jenny, cu gagiul ei. I-a mințit în față, la fel cum a mințit în continuu poliția.

Am spus că o să ne vedem la bar, la 2, și o să luăm un taxi, să mergem acasă. Nu a venit... Anna a încălcat pactul. Ok? Anna nu a venit... V-am spus. V-am spus. V-am spus...

Maică-sa a încercat să o calmeze după ce a văzut

emisiunea. Nu îi vor permite femeii din tren să mintă. Nu la televizor. A fost defăimător. E o ciudată. Dar Sarah a înlemnit. Dacă o să apară alți martori? Din tren sau din club.

Își amintește cum a reacționat tatăl ei, la Paradise Hotel, în Londra. La început a refuzat să îi vorbească. Au trecut mulți ani de când și-a abandonat familia. Dar mai-că-sa l-a vrut acolo, iar el a luat-o razna când procurorul i-a spus ce a declarat martora.

— Spui că fiica mea e o curvă?

Sarah s-a așezat în fața televizorului, să urmărească emisiunea, terifiată de ceea ce vor spune. Trebuia să meargă la Jenny. La fermă. Împreună cu ceilalți prieteni. Dar apoi și-a amintit.

Clubul. A simțit că i se face rău, când s-a uitat la ceas. Cearta cu Anna. *Nu mai fi copil!* Nu le-a spus adevărul poliștilor, în urmă cu un an, pentru că nu își mai amintea ce spusese și ce nu. Era speriată că toată agitația asta o va distrage și va spune ceva greșit. Așa că s-a dus în baie și a luat pastilele. Le-a spus că face o baie. Și nu a făcut-o ca să se omoare. Nu a vrut să fie dramatică. Habar nu avea ce voia.

Poate doar să nu mai fie speriată. Să nu mai aștepte să înceapă emisiunea. Să nu știe ce au aflat. Voia doar ca toate astea să se oprească.

În timp ce asistenta o ajută să se ridice și îi aranjează pernele, lângă pat apare o persoană necunoscută. O asistentă într-o uniformă de culoare diferită. E mai bătrână și vorbește cu maică-sa. Șoptitul ăsta e de rău augur. Ceva despre analize.

— Nu vreau să vă sperii, dar doctorul dorește să vă vorbească.

— Ce e? Ce s-a întâmplat?

— Ar fi mai bine să veniți cu mine. Pe aici, doamnă Headley.

CAPITOLUL 8

DETECTIVUL PRIVAT

Matthew telefonează de două ori acasă, în drum spre Cornwall.

— E doar Braxton Hicks, Matt. O să sun dacă se schimbă ceva. E în regulă. Braxton Hicks.

— Pot să mă întorc. Să rămân acasă, dacă ești îngrijorată.

— Sunt bine.

Sally e gravidă în opt luni și cursurile de respirație i se par perfect normale. Dar Matthew nu e așa. De când au început cursurile care trebuie să îi pregătească pentru nașterea copilului – o experiență suprarrealistă, de altfel – totul e alarmant de anormal. Doamne! De ce prietenii nu l-au avertizat?

Ești sigură că nu vrei să faci cezariană, Sal? Unii spun că e mult mai sigură. Și nu e nicio rușine.

Ești speriat, Matt? Iartă-mă, dar vreau să nasc natural. Și acum e cam târziu să ne speriem.

În timp ce purtau conversația asta, în șoaptă, Sal stătea pe o saltea de yoga în iegării gri și un tricou negru, iar Matt urmărea instrucțiunile despre cum să o maseze pe spate și se gândea cât de minunat, dar, în același timp, și ridicol arăta. Din spate, părea slabă. Dar în față, balonul ăsta care

îi umplea tricoul.

Toată lumea de la curs o invidia pe Sal. Cum de nu te-ai umflat toată? Celelalte își arătau gleznele umflate, colăceii de grăsime din jurul taliei și brațelor.

Dumnezeu știe. Mănânc cât un cal.

Și nu mințea. Matthew nu o mai văzuse niciodată mâncând atât de mult. Sandwich-uri cu fish finger, cu maioneză și castraveciori tăiați bucăți. În toiul nopții. Pârțurile ei puteau îngrozitor în ultimul timp. *Hai, termină, Matt. Eu nu mă bășesc. Sunt o zeiță gravidă.*

Matthew se mai uită o dată la telefon și zâmbește. Adevărul e că Sal se pârțâie în somn.

Are semnal puternic. Niciun mesaj. Nu ar fi bine să mai sune o dată?

Nu. Calmează-te, omule. S-a cam enervat când ai sunat a doua oară. O să fie totul bine. Nu mai durează.

Matthew se uită la GPS – mai puțin de un kilometru până la ferma familiei Ballard – și trage pe dreapta. Mel ar trebui să fie deja la birou.

Sergent Melanie Sander, în curând. Doamne ajută! Criminalista Melanie Sander e cel mai drag fost partener din poliție. Într-un timp, acum un milion de ani, pe când era îndrăgostit de ea, spera că între ei va fi mai mult. Dar asta e istorie. I-a povestit totul lui Sal.

Nu. Nu e 100% adevărat. Nu i-a spus că încă simte ceva ciudat în stomac când vorbește cu Mel. Nu e dorință. Nu mai simte asta. Doar un sentiment care îi amintește de un alt timp al vieții lui. O altă versiune a lui.

A ieșit din poliție de trei ani și încă încearcă să se adapteze la noua viață. Apasă butonul care îi conectează ecranul cu mobilul. Ascultă cum se formează numărul și sună.

— Detectiv Melanie Sanders.

— Câte cafele ai băut până acum?

— Matt?

— O să închid și te sun apoi, dacă nu ți-ai luat a doua doză de cofeină.

Râde.

— Sper că nu ai de gând să îmi ceri vreo favoare.

— Bineînțeles că asta am de gând. Însă e win-win. Îți garantez.

— Mereu e win-win, Matt. Te-am ajutat și o să te ajut mereu.

Acum râde el.

— Serios. Ești implicat în cazul dispariției fetei Ballard?

— Urmăresc ce se întâmplă. Una dintre colegele mele, Cathy, se ocupă de familia fetei. Primim informații de la Londra, atunci când pot fi deranjați. Ceea ce nu se întâmplă prea des. Procurorul care se ocupă de caz e destul de discret, între noi fie vorba. De ce întrebi?

— Din ceea ce ai aflat până acum, e cineva din familie implicat? Totul e clar în legătură cu mama și tata?

— De ce te interesează așa ceva?

— Fără motiv.

— Ar fi bine să nu îți bagi iar nasul într-un caz în desfășurare, Matt. Știm cu toții unde...

— Nu îți face griji. Dacă aflu ceva, promit să te anunț și...

— Da. Da. Promiți, dar ții degetele încrucișate, la spate.

— Mă cunoști.

Urmează un moment de tăcere.

De fiecare dată când ajung într-o situație de genul ăsta, Melanie încearcă să îl convingă să se mai gândească. Să se întoarcă în poliție. Pentru că încă vede asta ca pe o opțiune validă pentru el și jură că atunci când va avea destulă experiență, se va ocupa de problemă. Dar de fiecare dată Matt transformă totul într-o glumă. Și apoi tac amândoi. Ea consideră că își irosește talentul. Iar lui îi e frică să se gândească prea mult la asta.

— Bine. Nu ai aflat de la mine, dar e ceva în legătură cu părinții. Lucrurile nu merg prea bine acolo, dar toți au alibi. Însă îi urmărim. Procurorul care se ocupă de caz — ți-am spus că e un înfumurat? — încearcă să îi găsească pe cei doi bărbați din tren. Între noi fie vorba, am avut aceleași probleme cu prietenul nostru european.

— Așadar, în străinătate?

— Aproape sigur. Aici nu am găsit nimic. Nicio pistă. Niciun detectiv și nimic util pe înregistrările camerelor de luat vederi. Cei de la Poliția Metropolitană sunt cam sensibili. Înceți în controalele la graniță. Dar au mai apărut informații, după reportaj. Încă nu ni se spun prea multe, dar am de gând să îi presez un pic. Sper să aflu mai mult în curând. De ce?

— Așa. Trebuie neapărat să bem o cafea în curând. Îți scriu.

— Așadar, ești implicat în caz.

— Cine? *Moi*?

Ea râde.

— Bine. Hai, spune-mi înainte să închizi, cum se simte Sal?

— Trage pârțuri. Crede-mă, sarcina e o treabă puturoasă. Acum pe bune. E minunată. E mai frumoasă și liniștită ca niciodată, dar cu pârțurile nu-i de glumă. O să îți scriu în curând, să ne vedem la o cafea.

Încă râde când el închide. Se uită la ceasul de pe GPS.

★★★

Mai are cam un kilometru până la ferma familiei Ballard. E pe un drum cu sens unic. Un drum ciudat, asfaltat, de culoare nisipie, cu noroi pe margini, iar Matt se gândește ce naiba o să facă dacă va veni o mașină din direcția opusă. Drumul e strâmt. Matthew ține la mașina lui și își

imaginează ce dezastru ar fi dacă roata îi alunecă pe marginea asfaltului. Nu ar fi prea plăcut. Așadar, la asta se referă oamenii când spun că trăiesc la capătul pământului. Ajunge, în sfârșit, la casă. E impresionantă: e mare și are în față plante agățătoare care, cu siguranță, sunt somptuoase vara. Își dă seama de asta, deși nu este grădinar și nu recunoaște speciile.

În fața casei e un spațiu imens, o peluză grandioasă, iar un al doilea drum duce înspre hambarele care se văd în depărtare. Matthew parchează sub un copac din fața casei și își pune cheile în buzunar. Nu e nevoie să închidă mașina.

Se bucură pentru că îi deschide însăși doamna Ballard. Șorțul înflorat e clișeic. Dar Matthew se simte vinovat pentru gândul ăsta și se forțează să o privească în ochi.

— Dacă ești un reporter, nu am nimic de declarat.

— Nu sunt un reporter. Am putea să vorbim înăuntru, doamnă Ballard?

Uneori funcționează. Încrederea în sine și tonul oficial. De parcă ar avea vreun drept.

— Și dumneavoastră sunteți...?

Funcționează, dar nu mereu.

— Sunt un detectiv privat, doamna Ballard și mă ocup de dispariția fiicei dumneavoastră.

Se schimbă la față. Dacă înainte era precaută, acum e surprins. Apoi i se citește o licărire de speranță pe chip, iar Matthew se simte vinovat pentru asta.

— Nu înțeleg. Un detectiv privat. De ce sunteți implicat în caz?

— Ați vrea să discutăm înăuntru? Vă rog.

Stau unul lângă altul, în hol, iar atmosfera e ciudată. Matt se uită la vasele cu flori – sunt cel puțin patru, îngheșuite pe o masă strâmtă, de lângă o oglindă mare.

— Aș vrea ca oamenii să nu mai trimită flori. Știu că sunt bine intenționați. O să ținem un priveghi, de un an de

la dispariție.

Tușește. Își revine.

— Așadar. Nu am înțeles foarte bine, domnule...

— Hill. Matthew Hill.

— Investigați în privat dispariția fiicei mele? Dar de ce Dumnezeu ați face asta? O echipă întreagă din Londra lucrează la caz. V-a sunat soțul meu?

— Nu, doamnă Ballard. Altcineva m-a contactat. E vorba de o altă persoană implicată direct în investigație. O persoană care primește scrisori neplăcute. Și vreau doar să opresc asta, în așa fel încât toate resursele să fie canalizate înspre ceea ce contează, de fapt. Să vă găsim fiica.

— Scrisori neplăcute?

— V-ar deranja dacă am lua loc, un moment?

Pare că nu e foarte convinsă, dar până la urmă îl duce în bucătărie. Și aceasta clișeică, cu soba ei albastră și mare, plină de ciorapi puși la uscat. Doamna Ballard e agitată. Își frământă mâinile în poală.

Nu îi oferă nimic de băut.

— Dumneavoastră nu ați primit nicio scrisoare de genul acesta, să înțeleg.

— Nu. Deloc. Dimpotrivă. O grămadă de scrisori drăguțe, de la necunoscuți. Unele ciudate, într-adevăr. Dar nimic deranjant. I le arătăm polițistei care se ocupă de noi, Cathy. Ținem legătura constant. Dar cine a primit astfel de scrisori? Sper că nu Sarah. Știți că e în spital?

— Prietena fiicei dumneavoastră? Cea cu care a plecat în excursie?

— Da. Am fost acolo azi dimineată. La spital. Așteaptă rezultatele analizelor. Groaznic. Mama ei stă ca pe ace. Toți stăm ca pe ace. Ca și cum nu s-ar fi întâmplat deja destule rele. Despre asta e vorba? Sarah a primit scrisori neplăcute?

— Nu. Nu ea.

Matthew o privește în ochi pe Barbara Ballard, să vadă dacă se simte inconfortabil. Dar nu. Nu se ferește. Are privirea omului hăituit.

— Știu că va fi greu pentru dumneavoastră, doamnă Ballard. Dar aceste scrisori le primește martora din tren. Ella Longfield.

— Oh...

Atitudinea și tonul i se schimbă.

— Femeia *aceea*.

— Da. Știu de la doamna Longfield ce credeți despre ea și nu intenționez absolut deloc, vă asigur, să vă aduc mai multe neplăceri vorbindu-vă despre asta. Dar Ella încearcă din răspuțuri să oprească această corespondență fără să implice poliția. Nu vrea să îi distragă de la problema principală. Acea de a o găsi pe Anna.

— Îmi pare rău.

Ridică din umeri. Îl privește fix. Are o atitudine defensivă.

— Uitați. Cred că vă e foarte, foarte greu, doamnă Ballard. Dar și eu am fost polițist. Vă asigur că există oameni buni, care fac tot ce le stă în putere. Mai ales după ce au văzut reportajul. Reportajele de genul acesta ajută să...

Nu mușcă momeala.

— Uitați ce e. Mai bine vorbiți despre scrisorile acestea, sau orice ar fi, cu soțul meu.

Se ridică.

— Nu aude mereu mobilul și semnalul nu e foarte puternic, dar pot încerca să îl sun, dacă doriți.

— Nu trebuie să îl deranjați. Vă trece prin minte cineva care ar putea să îi trimită aceste scrisori doamnei Longfield? Cineva din cercul dumneavoastră, care a fost foarte supărat din cauza a ceea ce s-a întâmplat. Care e nervos pentru că Anna a dispărut.

— Toată lumea a supărată, domnule Hill. Fiica mea e

în continuare dispărută. Priveghiul e mâine. Și acum, vă rog să mă scuzați.

Se adună cu greu și îi dă de înțeleș, fără să îi pese că nu respectă bunele maniere, că nu mai vrea să vorbească cu el.

Matthew știe din propria experiență că această atitudine se va transforma, în curând, în furie.

Îi întinde cartea de vizită. Ea o ia, ezitând un moment înainte de a o pune în buzunarul șorțului.

— Ați vorbit poliției despre aceste scrisori?

Doamna Ballard continuă să îl privească direct în ochi.

— De ce întrebați?

Nu răspunde.

— Bun. Dacă auziți ceva important, o să mă sunați, da?

Dă din cap.

— Doamna Longfield va trebui să raporteze totul poliției, dacă scrisorile vor continua să vină. Și nu e ceea ce își dorește.

— Nu?

Matthew strânge din buze și salută din cap.

O simte pe doamna Ballard cum îl urmărește în timp ce pornește mașina și întoarce într-un cerc mic, înainte de a intra din nou pe drumul prea strâmt.

Verifică pe display dacă hands free-ul e conectat. Niciun mesaj de la Sal. Nu vrea să privească în urmă. Trebuie să rămână tare pe poziții.

Apoi își continuă drumul. Învârte cu grijă volanul și încearcă să își șteargă din minte imaginea ochilor Barbarei Ballard.

CAPITOLUL 9

T A T Ă L

Henry își verifică oile din cel mai îndepărtat câmp, când vede mașina apropiindu-se de casă. Vântul e puternic acolo, sus. Se închide la haină până la bărbie și în tot timpul ăsta privește în jos, la casă.

Partea asta a fermei a fost mereu o problemă, din punct de vedere logistic. Se poate ajunge aici doar cu atv-ul și Henry mereu a avut o relație complicată cu ele. Nu i-ar recunoaște niciodată Barbarei de câte ori a renunțat să îl folosească. De câte ori ajungea pe cea mai abruptă pantă, se gândea ce idee tâmpită e să urci la viteză maximă. Două roți în aer și simțea cum toată greutatea se duce într-o parte. Era exact așa cum spuneau. Când își aducea aminte, se întreba cum de reușea atunci, în tinerețe. Îi lăsa pe toți în urmă.

Aude din nou în cap vocea Annei.

Mi-e scârbă de tine.

S-a speriat atât de tare în ziua aceea în care a luat ATV-ul, că s-a dus direct acasă, în biroul său, de lângă încăperea unde țineau încălțăminte și și-a schimbat asigurarea de viață. Și-a făcut una mai scumpă. S-a certat rău cu Barbara, atunci. Cea mai urâtă ceartă.

Nu ne permitem o asigurare de viață mai scumpă, Henry. De

ce ai făcut așa ceva? Nu mai fi atât de dramatic.

A promis că va anula extraopțiunea. Dar, în secret, a continuat să se gândească la oferta pe care i-a făcut-o un vecin. Voia să îi cumpere o parte din terenuri. Asta le-ar fi adus mai mulți bani. Dar era o chestiune de onoare. Încă încerca să le arate că e un fermier, nu un manager turistic.

Și acum privește mașina cum pleacă. Șoferul e nervos din cauza drumului. Conduce încet. Nu. Henry a decis că nu va mai vinde sau închiria terenurile pentru care tatăl și bunicul lui au muncit atât de mult ca să le cumpere. Și ce dacă, pe hârtie, afacerile în turism dau mai bine? Vile de vacanță la țară. În adâncul sufletului e fermier. Și așa ajunge să se gândească la puținele oi și vite și la asigurarea de viață scumpă, pe care nu a anulat-o.

Nu l-a recunoscut pe bărbatul care a venit la ei. Înalt și slab, dar prea departe ca să îi vadă bine fața.

Pentru un moment, Henry se întreabă dacă era polițist și simte senzația aceea puternică: șoc și adrenalină.

A trecut deja un an și Henry, spre deosebire de soția lui, nu mai crede că fiica lor e vie.

Henry o vede pe Barbara cum iese pe scările din fața casei ca să se asigure că vizitatorul a plecat.

Își amintește că trebuie să coboare și să afle ce naibii se întâmplă, când aude un behăit în spatele lui. Se întoarce și vede două oi care alunecă prin noroi, de cealaltă parte a câmpului, periculos de aproape de râu. La naiba. Trebuie să meargă acolo. Să le ajute să se ridice. Asta durează mai mult decât se așteaptă. Oi proaste, fără creier.

Îl cheamă pe Sammy, care are coada între picioare. Până și câinele urăște câmpul ăsta. Îl privește de parcă ar fi supărat. *Ce căutăm aici? De obicei vii cu ATV-ul.*

În sfârșit, cu ajutorul lui Sammy, reușește să aducă înapoi, pe teren sigur, oile rătăcite. De acolo le împinge

și mai departe, prin poartă, pe terenul vecinului, care, deși nu are prea multă iarbă acum, e mai sigur noaptea. Închide poarta, îl cheamă pe Sammy lângă el și pleacă înspre fermă.

Se numește Drumul Primulelor. Pe când era mică, Anna iubea zona aceasta datorită gardurilor vii, înalte. Îi plăcea așa de mult să culeagă flori sălbatice.

Hai să ne întrecem, tati.

La auzul acestei voci mai blânde, Henry închide ochii și se oprește, pentru un moment. Și-o amintește în geaca de puf, roz, cu căciula cu moț, roz și mănuși roz. *Hai, tati! Să ne întrecem până acasă.* Cu buchetul de primule în mână.

Își deschide ochii doar când îl simte pe Sammy cum adulmecă la picioarele lui.

E în regulă, băiete. E în regulă.

Îl bate pe cap, inspiră adânc și se întoarce acasă. Când ajunge, Barbara a intrat deja înăuntru.

Se descălță în încăperea pentru pantofi.

— Cine era cel care a venit mai devreme?

Barbara iese din bucătărie și e palidă. Își șterge mâinile de șorț.

— Un detectiv privat.

— Ce naibii a căutat aici un detectiv privat?

— Spune că Ella, femeia care are florăria, a primit scrisori de amenințare.

— Și ce e cu asta?

— Nu. Nu chestii de la televizor. Scrisori adevărate. Sau ceva de genul ăsta. Le-a primit acasă.

— Și asta ne interesează pentru că?...

— Cred că are impresia că eu le-am trimis.

— Te-a acuzat?

— Nu pe față. Dar asta a insinuat. De parcă mi-a făcut o favoare. M-a avertizat.

Henry tace. Se încruntă.

— Și înainte să întrebi, nu, nu le-am trimis eu. Cu toate că nu pot să mă prefac că nu îmi pasă cine a făcut-o.

— Ei, bine, sper că i-ai spus să nu se mai întoarcă. Crezi că ar trebui să o sun pe Cathy? Sau echipa din Londra? Să le spun despre asta?

— Nu. Nu are rost. I-am zis să nu se mai întoarcă. Dar a spus că va raporta totul poliției.

— Și nu ai mai zis nimic? Vreo prostie, Barbara? Despre mine.

Se uită la el serios. Fără să clipească. Privire de gheață. Henry simte cum îi crește pulsul.

— Nu, Henry, n-am spus nicio tâmpenie... despre tine.

Henry se așază pe banca veche.

— Jenny e acasă?

— Nu a ajuns. A mers în oraș. Vrea o haină nouă pentru priveghi. Ceva călduros și elegant.

Henry a spus clar și răspicat de la început ce crede despre priveghi. Nu e un om religios. A fost ideea preotului. Rugăciuni și lumânări ca să marcheze un an de la dispariție. Inițial, a fost programat pentru joi, la exact un an. Dar odată ce au confirmat reportajul, au decis să îl mute pe duminică. Era mai bine și pentru oameni, fiind în weekend. Barbara își ridică bărbia.

— Mama Sarei spera să putem amâna priveghiul până când Sarah se va simți îndeajuns de bine încât să poată veni, dar i-am spus că nu e o idee bună. Sarah trebuie gândească să se facă bine, acum. Atât. Cred că ar trebui să facem așa cum am stabilit deja.

— Încă mai crezi că priveghiul ăsta e o idee bună?

— Habar nu am, Henry. Dar oamenii au fost așa de buni și vor să dea o mână de ajutor. Jurnaliștii vor face poze. În felul ăsta, evenimentul o să fie în atenția publicului. Cathy

spune că asta e bine. Să rămânem în atenția oamenilor.

— Și Sarah? Încă pretinde că a fost un accident? Pastilele...

Nicio supradoză nu e un accident, se gândește Henry. Ar vrea să îi pară rău pentru Sarah, dar nu reușește.

CAPITOLUL 10

M A R T O R A

— De ce nu mă lași să fac eu ceaiul, draga mea? Așa ai avea zece minute libere, ca să te schimbi.

Aud vocea soțului meu, dar nu mă întorc. Privesc fix, din capul scărilor, corespondența din cutia poștală. Îl văd, urlă la mine, dintre facturi și plicuri albe. Bine-cunoscutul plic negru. De data asta, adresa e printată pe o etichetă crem.

— Sunt bine. Pe bune. Mă cunoști. Prefer să fac ceva.

Mă grăbesc să iau scrisorile de pe podea și le adun într-un teanc. Simt cartonul înăuntrul plicului și îl îndes pe la mijloc, pe măsură ce Tony începe să coboare scările.

— Sigur ești bine, Ella?

— Ce zici de niște sandwich-uri cu șuncă? Spune-i lui Luke că sunt gata în 15 minute. Bine?

Inima îmi bate tare și intenționat nu mă privesc în oglinda de pe hol. Nu vreau să văd adevărul. Fața roșie.

M-am gândit serios că, dacă îl sun pe Matthew, toate astea se vor opri. Chiar credeam că puteam să nu îl îngrijorez pe Tony. Oricum, a fost mult prea implicat în toată povestea asta.

Ajung în bucătărie. Caut printre scrisori circularele de la bancă și de la enotecă, ca să i le dau lui Tony. Știu că ar

trebui să îi spun. Mi-am promis că o voi face în curând. Foarte curând. Doar să vorbesc cu Matthew. Dar știu că se va supăra din nou și are deja destule pe cap, de când trebuie să muncească pentru promovare. Mă simt vinovată pentru că mi-a atras atenția să nu merg la Cornwall, iar eu nu l-am ascultat. Oh, Doamne. Sper din tot sufletul că Matthew va rezolva situația asta.

— Ceva interesant?

Tony se uită la corespondența din mâna mea.

— Companii de asigurări. Dealeri auto.

Se strâmbă și se întoarce. Mă îndrept înspre cuptor și încep să fac sandwich-urile. Sună telefonul.

— Răspund eu, zic, întrebându-mă dacă e Matthew. Credeam că i-am spus să mă sune la magazin.

— Ella, se întâmplă ceva, nu? Și nu îmi spui.

— Nu acum, Tony. Sunt bine.

La naiba. Dacă nu e mama din Cornwall, va trebui să ducem scrisorile la poliție. Exact. Și atunci va trebui să îi spun lui Tony. Cu o mână deschid șunca, iar cu cealaltă răspund la telefon. Mă gândesc să îi spun lui Matthew să sune la magazin, mai târziu.

— Alo? Mama lui Luke?

— Da. Ella Longfield. Cine e?

— Sunt Rebecca Hillier. Mama lui Emily. V-am sunat să îmi confirmați că totul rămâne cum am stabilit, pentru întâlnire.

— Întâlnire? Mă tem că nu înțeleg despre ce e vorba. Urmează o pauză foarte lungă.

— Luke nu v-a spus nimic?

— Nu. S-a întâmplat ceva?

— Nu am de gând să vorbesc despre asta la telefon. I-am spus foarte clar lui Luke. Așadar, sunteți liberă mâine sau nu?

Tony mă întreabă din priviri cine e, ce s-a întâmplat.

— Soțul meu e la poker cu prietenii până la 19.30. Așa că...

— Bine. 19.30 e bine. La noi. Luke are adresa.

Și apoi închide.

— Foarte ciudat. Și foarte urât. Cheamă-l pe Luke, te rog.

— Ce se întâmplă?

— Aș vrea să știu.

Pun vreo șase felii de șuncă pe tavă, una peste alta, ca să încapă. Când îl aud pe Tony urcând scările, deschid plicul.

AI GRIJĂ. O SĂ...

— Ella! Vino sus!

Doamne ferește...

Știu că s-a întâmplat ceva rău în camera lui Luke. Asta îmi distrage atenția de la scrisoare.

În ultimele două săptămâni, a întârziat tot mai mult la magazin și la școală. Am primit și o înștiințare că a lipsit de la ore. Mi-au propus să mă întâlnesc cu un consilier școlar. Am tot vrut să mă ocup de asta, dar cu toate câte se întâmplă...

— Ce naiba se petrece, Luke?

Tony e mai mult decât îngrijorat.

Luke e sub pături, îmbrăcat în aceleași haine de ieri. Blugi și un hanorac turcoaz. Transpirat. Miroase.

— Ți e frig? Te simți rău?

Încerc să mențin tonul calm. Mă simt vinovată pentru că am fost atât de absentă.

— Vorbește, Luke. Despre ce e vorba?

Tony trage draperiile.

Luke are cearcăne și privirea întunecată. Nu răspunde.

— Tocmai m-a sunat mama lui Emily. Mi-a spus despre o întâlnire. Era destul de supărată pe mine. Credea că știu despre ce vorbește. Despre ce întâlnire e vorba, Luke?

Încerc să nu par nervoasă.

Tace în continuare.

— Ce e, Luke?

Încep să mă îngrijorez. Droguri? A furat din magazine? Are probleme cu poliția? Nu. Luke al meu nu ar face așa ceva. Luke al meu cel cuminte, care va merge la Oxford sau Cambridge. Și apoi au venit toate astea peste noi. *E doar o fază*, mi-a spus Tony.

E un pic rebel, pentru că anul ce tocmai a trecut a fost mai greu decât ne așteptam. Poate s-a săturat de examene. Asta e?

— Te rog, Luke. Spune-ne ce s-a întâmplat. Poate te putem ajuta.

Tony își înmoaie vocea.

Și apoi Luke ne ia prin surprindere și izbucnește în plâns. Cu sughițuri. Din tot sufletul. Ca un copil mic, neajutorat și, în același timp, absolut nepotrivit din partea băiatului ăstuia, care are aproape 1.80 m.

Îmi dau seama imediat de două lucruri: orice s-a întâmplat, e foarte serios și am fost atât de distrasă de cazul Annei Ballard, că nici nu am observat.

CAPITOLUL 11

T A T Ă L

Henry bagă tractorul în marșarier și Barbara apare pe scări.

— Ce naibii faci, Henry?

— Pregătiri pentru priveghiul tău.

— Priveghiul *meu*.

— Cu siguranță nu a fost ideea mea.

Pentru câteva momente, nu face altceva decât să îl privească cum manevrează tractorul cu mișcări bruște, nervoase. Speră că o să intre în casă și o să îl lase în pace. Dar nu.

— Tot nu înțeleg ce faci.

— Aranjez niște baloți de fân, ca să aibă oamenii unde să stea.

— Oamenii nu o să stea jos. Cu siguranță nu o să stea foarte mult.

— Oamenii mereu vor să stea jos. O să fie și oameni mai în vârstă, care o să aibă nevoie de asta, Barb. Nu putem pune scaune. Nu vreau să se simtă prea confortabil, că nu mai scăpăm de ei.

— Ești ridicol!

Henry se gândește că are dreptate să îi spună că e ridicol. Nu a vrut niciodată priveghiul ăsta tâmpit. Și aseară, în pat, au vorbit încet despre asta, să nu îi audă Jenny.

Am putea să îl ținem în fața casei, i-a zis Barbara preotului,

la telefon.

Henry i-a spus clar și răspicat că nu va susține nicio acțiune religioasă. Dar preotul i-a spus că priveghiul e chiar opusul unei acțiuni religioase. Prin asta, comunitatea vrea să arate că nu a renunțat. Că susțin în continuare familia. Vor să se roage ca Anna să se întoarcă sănătoasă acasă. Barbara a fost încântată și totul a fost stabilit. Un eveniment restrâns, acasă. Oamenii vor veni pe jos, din sat, sau din parc, sau din zona industrială.

— A fost ideea ta, Barbara.

— A preotului, de fapt. Oamenii vor numai să ne arate că sunt alături de noi. Despre asta e vorba.

— Sunt doar interesați de bârfe, Barbara. Despre asta e vorba.

Continuă să mute tractorul prin curte, punând încă doi baloți de fân, unul lângă altul.

— Așa. Ar trebui să fie îndeajuns.

Henry o privește pe soția lui și îl izbește un paradox atât de familiar. Se întreabă cum naibii au ajuns aici. Nu doar de când a dispărut Anna, dar în cei 22 de ani de căsnicie. Se întreabă dacă toate căsniciile ajung în punctul ăsta. Sau e un om rău.

Când Barbara își dă părul după ureche și își ridică bărbia, Henry îi vede buzele pline, dinții perfecți și pomeții, ceea ce, odată, demult, o făceau să fie atât de diferită de restul femeilor. Henry încă nu reușește să înțeleagă. E confuz. Ar vrea să poată da timpul înapoi. Să se întoarcă în vremea Balului Fermierilor, când ea mirosea divin și totul părea atât de ușor și plin de speranță.

Și își dorește, da, să poată da timpul înapoi și să o ia de la capăt. Să facă totul mai bine. Apoi își închide ochii. Aude din nou vocea Annei, lângă el, în mașină.

Mi-e scârbă de tine, tată.

Nu mai vrea să îi audă vocea. Să tacă odată!

Să dea timpul înapoi, pe vremea când Anna era mică, îl iubea și strângea flori sălbatice. Pe când era eroul ei și voia să se întreacă până acasă, unde îi aștepta ceaiul.

Barbara se uită la grătarul din curte.

— O să aprinzi focul, Henry?

— O să fie frig. Da, îl aprind.

— Mulțumesc. Eu o să pregătesc supa și o pun în cești.

Tăcere, apoi.

— Chiar crezi că e o greșeală, Henry? Nu mi-am dat seama că te va deranja atât de tare. Îmi pare rău.

— E în regulă, Barbara. Să facem tot ce putem să iasă bine.

Bagă în marșarier, scoate tractorul din curte și îl bagă în hambar. Acolo, în semiîntuneric, inima începe să i se potolească. Stă pe tractor. Are nevoie de liniște. Au vorbit să organizeze priveghiul în hambar, în caz că ar fi plouat. Dar era o zi frumoasă. Rece, dar senină. Așa că vor sta afară. Henry speră că frigul îi va alunga pe toți mai repede, acasă, cu sau fără supă.

Și acum se gândește că va mai rămâne ceva timp aici. Da. E bine aici, în hambar, singur. Își dă seama că nu vrea absolut deloc să se miște.

★★★

O oră mai târziu, Jenny apare în bucătărie, să vadă ce face mama ei. Henry își scoate cizmele.

— O să fii bine, mamă?

Barbara pregătește două oale de supă.

— O să fii bine. Doar că nu știu câți oameni o să vină.

Henry o privește, din spate.

— Îmi pare rău pentru mai devreme, draga mea. Sunt un pic nervos.

— E în regulă.

Nu se întoarce să îl privească, dar își întinde brațul și îi atinge umărul lui Jenny, ca și când ar vrea să se liniștească.

— Ce face Sarah?

Jenny inspiră puternic.

— Încă își dorește să vină. Mama ei zice că îi pare ne-spuse de rău că nu poate ajunge. Și continuă să spună că a fost un accident – chestia cu pastilele. Însă toți ne simțim groaznic.

Ceva din vocea ei îl neliniștește pe Henry.

— Cum adică toți? E trist, dar nu e vina voastră.

Jenny se întoarce la tatăl ei.

— Ei bine, poate e, de fapt.

— Ce Dumnezeu vrei să spui?

— Ne-am cam certat cu ea, înainte de emisiune.

— Noi, cine? Care noi?

— Noi, toți. Eu și Tim și Paul.

Jenny coboară tot mai mult vocea.

— Ne-a cam dat peste cap faptul că a trecut un an. Și voi vă certați toți timpul... Nu știu. M-am dus cu ceilalți la Sarah, să vorbim să ne uităm împreună la emisiune. Și atmosfera s-a cam încins. Lucrurile au cam scăpat de sub control.

— Continuă...

— Cred că toți ne simțim vinovați că nu ne-am dus la Londra. Dacă ne-am fi dus, am fi fost mai mulți care să avem grijă de Anna.

— Doar nu crezi cu adevărat asta, spune Henry.

— Ba da. Cred. Și băieții au luat-o din nou la întrebări pe Sarah despre ceea ce s-a întâmplat în club. Cum s-au despărțit, mai exact. De ce evită să vorbească despre asta. Nu?

Și acum Jenny începe să plângă din tot sufletul.

— Nu am vrut să o rănim atât de tare pe Sarah. Toți ne-am lăsat duși de val. Adică eu am renunțat la excursie

din cauza lui John și acum nici măcar nu mai suntem împreună. Toți ne simțim atât de vinovați. Pentru că nu am fost acolo, în Londra. Dar nu ar fi trebuit să ne luăm de Sarah.

— Și cearta asta când a avut loc?

— În noaptea dinaintea reportajului.

Și de aceea a luat pastilele, se gândește Henry. Iisuse! Barbara o ia în brațe pe Jenny.

— Draga mea, nu e ușor, dar toți ne luptăm să trecem peste. Nu te învinovăți. Ceea ce trebuie să faci acum e să vorbești serios cu Sarah. Să îi explici că nu o învinovățești.

— Nu ne învinovățim. Suntem doar...

— Supărați. Toți suntem. O să vorbesc cu mama Sarei și o să o întreb când o poți vizita. Să clarificați totul. Hai, gata acum. Șterge-ți lacrimile și ia-ți haina nouă. Oamenii trebuie să sosească. Îți promit că te ajut să rezolvi problema asta cu Sarah. Bine? O să fie bine. Acum trebuie să fim puternici, pentru Anna. Da?

Henry își privește soția și se întreabă de unde a învățat șmecheria. Să le spună mereu fetelor cuvintele potrivite, pe care au nevoie să le audă. *Fetelor...* Se încruntă pentru că a folosit pluralul.

— Asta e pentru Anna, da? Să ne ținem tari, ca Anna să se întoarcă acasă. Da?

Barbara îi șterge fața lui Jenny cu un șervețel. Se aude soneria.

Henry merge să deschidă, în șosete. Preotul e îmbrăcat într-o geacă impermeabilă și poartă cizme.

— Nu intru. Sunt plin de noroi.

Zâmbește.

— Ai avut o idee bună să aranjezi câteva locuri unde să se așeze oamenii. Vreau să îți arăt discursul pe care l-am pregătit. Nimic prea religios, așa cum am stabilit. Doar câteva lucruri optimiste, care să ridice moralul. Și m-am

gândit că poate ai vrea să spui și tu câteva cuvinte, Barbara. Să le mulțumești tuturor că vă sunt alături și să le spui jurnaliștilor să încurajeze oamenii să depună mărturie, în caz că știu ceva. Să știe că orice detaliu, oricât de mic, poate fi de ajutor.

Barbara zâmbește, iar Henry o privește pe Jenny, care dispare. Merge sus să își ia haina cea nouă. Dintr-odată, o aude cum îi cheamă de la fereastra ce dă înspre câmpuri.

— Uitați! Trebuie să vedeți! Haideți aici, sus!

Preotul, curios, își scoate până la urmă cizmele și îi urmează pe Henry și Barbara pe scări, de unde se vede clar drumul strâmt înspre fermă. În lumina slabă, ceea ce se zărește îți taie răsuflarea.

O linie subțire de lumini, de toate felurile, înaintează de-a lungul drumului: lanterne, torțe și lumânări, toate strălucesc în întuneric.

Henry e surprins. Îi tremură bărbia.

Privește luminile cum strălucesc și și-o imaginează pe Anna cum fuge în fața lui, în rochia roz, din stofă, pe sub haină și cu un buchet de flori în mână.

Cathy, polițista, o să ajungă în curând. Iar el își dă seama că povestea continuă de prea mult timp. O să vorbească cu poliția. Le va spune tuturor adevărul.

CAPITOLUL 12

DETECTIVUL PRIVAT

Matthew face piramide mici din plicuri de zahăr, când Melanie Sanders intră în bar. Se uită la ceas și se foiește, ca întotdeauna. Lucru care o înnebunește pe Sal. De data asta a pus pariu cu el însuși că va face trei piramide, una lângă alta. De cum cade una, se grăbește să facă o alta, înainte de a încerca să o repare pe cea veche. Masa nu e foarte stabilă, dar se distrează atât de tare, încât se simte ridicol și scâncește ca un copil, când își dă seama că trebuie să înceteze.

— Îmi pare rău că te-am deranjat în weekend, Mel.

Se ridică și o sărută pe obraz, încercând să nu se uite la piramidele care cad odată cu mișcarea mesei.

— Nu e nicio problemă. De fapt, muncesc.

Se uită la pliculețele de zahăr.

— Acum există buget pentru orele suplimentare?

Matthew adună rămășițele de pe masă și pune la loc pliculețele în recipientul de oțel inoxidabil, de pe suprafața curată și strălucitoare.

— Nu. Domnul Halfwith a venit din Londra ca să se ocupe de cazul misterios care te interesează așa de mult. Am grijă de el.

Ridică mâna ca să cheme chelnerița și se uită în spatele tejghelei, înainte să comande un cappuccino.

— Să înțeleg că i-ai făcut încălzirea.

Melanie se strâmbă și scoate limba la el.

Matthew zâmbește. Îi pare atât de bine să o vadă pe Mel. A fost unul dintre puținii colegi de la școala de poliție care a refuzat să bea ness. A încropit o cafetieră din prima zi. Amândoi au fost luați la mișto, fără milă. Matthew o privește și își dă seama cât îi e de dor. Nu doar să lucreze cu ea. Să lucreze în poliție. Sentimentul de echipă. Asta îi lipsește.

— Ok, Matt. Ai de gând să îmi spui ce se întâmplă cu adevărat, pentru că nu am foarte mult timp la dispoziție?

Face ochii mari.

— Procurorul s-a dus să vorbească din nou cu familia Ballard. Cred că e vorba de informații noi, care au apărut după emisiune. Nu îmi spun încă foarte multe, bineînțeles, dar de aici plec să mă întâlnesc cu ofițerul care se ocupă de ei. Ce se întâmplă? Trebuie să știu de ce te interesează atât de mult, Matt.

Matthew se uită în jur, prin bar, și apoi scoate din buzunar o pungă ce conține un plic și o carte poștală.

Melanie o întoarce ca să poată citi mesajul și se încrunță înainte de a-l privi, ca să îi ceară o explicație.

— I-a fost trimisă Ellei Longfield – martora din tren. Femeia care are florăria. M-a sunat. Înainte de asta, a mai primit două asemănătoare, pe care le-a aruncat, din păcate. Ștampile poștale aleatorii. Din Liskeard. Undeva din Dorset. Și Londra.

— Și nu s-a gândit să vină, să ne anunțe?

— Crede-mă, i-am spus același lucru, Mel, încă de la început. Dar era convinsă că mama Annei, Barbara Ballard, e cea care le-a trimis. Și nu voia să îi creeze probleme. Se simte vinovată.

Melanie oftează. Chelnerița îi aduce cafeaua.

— Nu te schimbi. Astea ar fi trebuit predate imediat.

— Nu fi nedreaptă. Asta fac acum, Mel. Și nu ai fi văzut scrisoarea dacă nu o convingeam pe Ella să mi-o dea. Știm amândoi că e mult mai probabil să fie o glumă proastă, decât o pistă.

— Pe bune, Matt? O glumă proastă? Cunoști prea bine câte probleme a avut de când i s-a aflat numele.

— Mda. Cam nasol că s-a întâmplat chestia aia.

Matthew o privește în timp ce întoarce punga, ca să o examineze și pe cealaltă parte.

— Chiar nu știm cum de s-a aflat, Matt. Pe bune. Dar a fost destul de multă agitație acolo, sus, din cauza asta. Purtătorul de cuvânt s-a enervat foarte tare. În fine. Am investigat mult timp problema. Ca să o liniștim. Să echilibrăm situația. Dar în momentul ăla am crezut că a fost vorba de niște troli sau copii. Poate prieteni de-ai Annei, de la școală. Neplăcut, dar nimic foarte grav sau care să aibă legătură cu investigația. Sau cu cei doi tipi din tren.

— Și crezi că acum se întâmplă același lucru? Vreun nebun care încearcă să o sperie?

— Nu știu. Cine face asta, depune cam mult efort.

Se uită cu și mai multă atenție la scrisoare.

— Mă îndoiesc că o să mai găsim vreo amprentă acum, dar încercăm. Căutăm în sistem. Probabil e vorba de vreun dereglat. Așa. Acum vorbește. De ce crede Ella că ar putea să fie mama?

Matthew îi povestește că Ella a fost la Cornwall. Îi spune despre cearta cu mama Annei.

— Și nici despre asta nu ne-a spus. Excelent.

— Nu cred că e mama. Am vorbit cu ea, Mel.

— Iisuse, Matt. E o investigație în curs...

— Și, după cum spuneam, nu ai fi avut scrisoarea dacă nu eram eu.

Melanie își bagă degetele în spuma cafelei.

— Nu sunt nerăbdătoare să îi povestesc despre asta lui

Halfwit. Ai dreptate, e cel mai probabil să fie un alt nebun. Dar nu o să îi placă faptul că nu l-am anunțat.

— Care-i problema cu procurorul ăsta? Nu pare că au aflat prea multe.

— E un arogant. Arată de 12 ani. Dar asta nu m-ar deranja, dacă ar fi măcar un pic competent. Însă pare distras de un nou caz de crimă din Soho. Și mai crede că sunt șoferul lui personal, de fiecare dată când vine aici. Ceea ce se întâmplă des.

— Ai putea să nu îi spui chiar totul, când îi dai asta? Să îmi dai o mână de ajutor?

— Adică să nu îți spun numele?

Matthew dă din cap și o privește cu ochi de cățel.

— Știu că mă repet ca o placă stricată, dar ar fi trebuit să rămâi în poliție, Matthew. Tu știi că e așa, eu știu, așa că ar fi mai bine să nu mă contrazici.

Matthew nu răspunde. Melanie e unul dintre puținii oameni care știe motivul real pentru care a plecat.

— Hai, spune. Ce ai scos de la mamă, Matt? Cathy, cea care se ocupă de ei, spune că e femeie de treabă.

— Sunt de acord. Nu cred că ea le-a trimis. Nu a picat în cursă. I-am dat de înțeles că era vorba de o corespondență plină de ură și le-a numit scrisori, nu cărți poștale. Dar ceva nu e în regulă acolo, Mel.

— Ce vrei să spui?

— Mi-a spus că vrea să îl sune pe soțul ei. Dar din limbajul trupului mi-am dat seama că nu îl voia sub nicio formă acolo. Un pic ciudat...

Melanie se încruntă din nou.

— Care-i treaba cu părinții, Mel? E totul clar cu ei doi? V-a ajutat emisiunea? Au mai apărut informații, după?

— Auzi, hai să vorbim mai bine despre faptul că ești tată. E mult mai interesant.

CAPITOLUL 13

M A R T O R A

Am fost așa de norocoasă să am un copil ca Luke, deși la început nu am știut asta. Nu aveam experiență.

Ca să fiu sinceră, credeam că e imposibil să am un copil și să mă ocup și de afacere. Toată lumea mă avertiza când eram spre finalul sarcinii. *Ai grijă, spuneau toți. Lipsa somnului e o formă de tortură, spuneau. Nu o să mai ai timp pentru tine. Nici măcar să faci o baie, în liniște. Prostii.*

Ajunsesem să fiu cu adevărat îngrijorată că nu o să mă mai pot ocupa de afacere.

Când devine mai ușor?, am întrebat, cu două săptămâni înainte de a-l naște pe Luke, o prietenă ce avea trei fete. Nu o să uit niciodată ce mi-a spus: *oh, niciodată nu devine mai ușor, Ella. O să vezi când sunt adolescenți.*

În ziua aceea, m-am dus acasă și am plâns întruna, gândindu-mă că va trebui să vând florăria.

Dar știți ce? Nu a fost nici pe departe atât de greu pe cât îmi spuneau.

Bineînțeles, îmi aduc aminte panica pe care am simțit-o când am ieșit din spital și nu puteam nici măcar să îl așezăm în scaunul de mașină, cu toate exercițiile pe care le făcuserăm înainte. Îmi amintesc șocul pe care l-am avut când mi-am dat seama că ne dau voie să ducem boțul ăsta

de carne acasă și nu aveam nici cea mai vagă idee despre ce facem.

Îmi mai amintesc și că dădeam ture noaptea, în primele săptămâni, între camere, convinsă fiind că am uitat să îl pun în pătuț și mă temeam că o să cadă din pat.

— Unde e copilul, Tony? Unde am pus copilul?

Dar am fost uimită să văd cât de repede s-au așezat toate. Luke era un copil vesel și cuminte. Mama a venit să stea cu noi și a trebuit să îmi iau un ajutor la florărie, dar până am ajuns în a zecea săptămână, Luke dormea deja toată noaptea.

Era genul de copil care, odată hrănit și schimbat, era fericit. Se distra din orice. Puteam să îl pun pe o saltea, cu un leagăn deasupra capului, iar el se distra de mama focului.

Tu nu ai fost așa, spunea mama. Trebuie să îl fi moștenit pe taică-su.

Pentru că Luke era așa cuminte, m-am putut întoarce la florărie mai repede decât planificasem. Am pus un cârlig și i-am atârnat din tavan un leagăn. Stătea acolo cu orele, legănându-se și privindu-mă în timp ce aranjam lucrurile prin magazin sau vorbeam cu clienții. Se legăna. Gângurea. Se legăna. Zâmbea.

Stau aici, pe pat, de Dumnezeu știe câte ore, amintindu-mi toate astea despre Luke. Simt mirosul stofei pantalonilor.

M-am tot gândit cu ce să mă îmbrac, dar nu o să mă schimb. *Nu contează ce porți, Ella. Asta nu va schimba ori repara ce s-a întâmplat.*

Ceea ce contează e că fiul meu – frumosul meu Luke – a trecut prin iad și eu habar nu am avut. Am fost atât de distrasă, atât de preocupată să mă gândesc la Anna și familia ei din Cornwall și nenorocitele alea de cărți poștale, că nu am văzut ce se întâmpla chiar sub nasul meu. Că fiul meu suferă. Am fost atât de șocată când a recunoscut. Din nou

— atât de naivă. Nici nu mi-am dat seama că făcea sex.

— Ești gata, draga mea?

Tony stă în ușă.

— Luke e jos.

— Da. Sunt gata.

În hol, îi repet lui Luke ceea ce i-am spus de atâtea ori în ultimele 24 de ore. Că timpul regretelor și al „ce ar fi fost dacă” s-a terminat și trebuie să înfruntăm realitatea, acum. Toți, împreună. I-am amintit că nu e singur. Dacă vrea să țină copilul, o să o susținem pe Emily. Ca o familie. Luke trebuie să înțeleagă că asta nu înseamnă că vor locui împreună, ca un cuplu. Sau că se vor căsători. Sunt prea tineri pentru așa ceva. Dar va trebui să facă parte din viața copilului. Să îl ajute. Să își asume responsabilități. Și noi îl vom susține. Îi vom susține. Și pe copil.

Luke e palid. Și Tony e palid. Mă întreb dacă sunt singura care se gândește ce greu trebuie să le fie părinților lui Emily. Infinit mai greu. Are 16 ani...

Conducem în tăcere. 20 de minute. Luke ne îndrumă pe ultima porțiune de drum. Faptul că nici măcar nu știm unde locuiește iubita lui spune totul despre situația asta. L-am dus la cinema. Se întâlneau în oraș. Lua autobuzul.

Mă întreb unde au făcut sex. Asta îmi amintește de tren. De Sarah și bărbatul ăla. Cum de au putut să facă așa ceva? În toaleta unui tren. Cât de șocată am fost. Ironia sorții. Eu și standardele mele înalte. Aprind radioul, dar Luke mă roagă să îl închid.

La poștă, stânga. Apoi a doua la dreapta. Acolo. Casa din capătul străzii. Aia.

O casă drăguță, din cărămidă roșie și plante agățătoare pe verandă. Ferestrele par proaspăt vopsite și grădina din față e foarte bine îngrijită. Peluza tunsă și o grămadă de trandafiri și mușcate. Nu știu de ce sunt atât de atentă la toate astea. Poate pentru că nu vreau să cobor din mașină.

— Ești gata, fiule?

Tony deschide portierele.

Luke ridică din umeri. Îl privesc și îmi dau seama că e în stare de șoc. Continuă să spună că a folosit prezervativ.

— Am folosit prezervativ. Nu înțeleg.

— Luke, dragul meu, îi spun, situația e cum e. Suntem aici, lângă tine. Hai. Hai să intrăm.

Părinții lui Emily se prezintă, dar nu ne dăm mâna.

Nimeni nu o să se prefacă.

Emily stă chircită într-un fotoliu mare, cu o pernă pe stomac, la fel de palidă ca Luke.

— Emily nu voia să ne întâlnim în felul ăsta, dar am simțit – ținând cont că sunt atât de tineri – că e important să ne întâlnim toți.

Rebecca pare că a repetat încontinuu replicile.

Observ că soțul ei îl fixează pe Luke. Nici nu vreau să îmi imaginez ce îi trece prin cap, dar aș vrea să îi șterg gândurile.

Luke e un băiat bun. Are defectele lui, dar și ea pe ale ei. Și aș vrea să am curajul să îi spun tatălui ei să nu îmi mai privească așa fiul.

— Emily și Luke au vorbit despre opțiuni, dar cred că e important să cunoaștem poziția părinților. Ce vrem să facem.

Rebecca mă privește.

— Da. Cred că ai dreptate. E important să vorbim. Și, înainte de orice, vreau să vă spun că ne pare nespus de rău și știm că trebuie să fiți devastați, pentru că au ajuns într-o asemenea situație, la vârsta lor.

Simt cum Tony mă privește și dă din cap, în semn că e de acord cu ceea ce spun.

— Am înțeles că au încercat să se protejeze.

Tony se întoarce spre tatăl lui Emily, dar singurul răspuns pe care îl primește e o privire de gheață.

— Are 16 ani.

— Tată, te rog.

Emily se uită la Luke, care e încă palid și privește în pământ.

— Vrem să fie clar, mă uit din nou la Tony și apoi la părinții lui Emily, că vom face totul ca să o ajutăm pe Emily.

— Emily a decis să facă avort. Vrem să vorbim deschis despre asta. Dar poate o să ia în calcul și să îl dea spre adopție.

Simt un pumn în stomac, când aud asta. Nepotul nostru...

Rebecca își privește fiica în ochi.

— Încă discutăm despre asta. Trebuie să se gândească la multe. Facultatea.

Tace. Am o senzație ciudată în capul pieptului.

— Am putea să mai discutăm despre asta?

Tony tușește și continuă.

— Credem că Emily e cea care trebuie să decidă.

Acum Rebecca își privește soțul.

— Va discuta totul cu Luke, bineînțeles. Noi am vrut doar să ne exprimăm poziția. Să știm cu toții cum stăm.

— I-am spus deja lui Emily că voi fi lângă ea.

Luke o privește fix, în ochi.

— I-am spus asta.

— Da. Poate ar fi trebuit să te gândești la consecințe înainte să...

— Tată. Te rog, nu. Te rog.

Emily de abia reușește să vorbească.

— Așadar. Doriți să vă spunem ceva, în mod special? În afară de faptul că Luke și Emily au parte de tot suportul nostru.

Strâng cu putere pumnul stâng.

— Nu.

Rebecca își ridică bărbia.

— Voiam doar să fim siguri că fiecare își cunoaște poziția în situația asta.

Se ridică și îmi dau seama că ăsta e momentul în care trebuie să plecăm. Îi întind Rebeccăi cartea de vizită.

— Mulțumesc.

Și apoi plecăm în tăcere. Nu ne dăm mâna. Nu mai avem ce să ne spunem. Mergem înspre casă tot în tăcere. Acum e totul real. La 17 ani, Luke va deveni tată. Vreau să vorbesc, să spun că voi crește eu copilul. Că nu îl vor da spre adopție, sub nicio formă. Copilul lui Luke...

Și apoi, în timp ce ne îndreptăm spre casă, un alt șoc. Găsesc în cutia poștală încă o carte poștală. Doar pe jumătate înăuntru. Fără plic, de data asta. Neagră, cu litere albe. E opt seara. Ceea ce înseamnă că cel care a făcut asta a trecut pe aici.

Stau pe verandă și mă simt copleșită. Îmi imaginez că omul acela a fost exact în locul în care stau eu acum. Mă sperie ce poate să însemne asta. Pentru mine. Pentru familia mea. Îmi dau seama că ar fi trebuit să mă duc la poliție. Să-i fi zis lui Tony. Să fi spus că îmi e teamă pentru că simt că nu reușesc să mai fac față. Și îmi mai dau seama că în seara asta nu trebuie să fie vorba despre mine, sau Anna, sau despre cărțile poștale, orice înseamnă ele.

Seara asta e despre Luke...

PRIVESC...

9 seara

Îmi place că nu e sigură.

De aceea îmi place să urmăresc oamenii. Trebuie să o fac.

Nici nu îmi mai amintesc cum a început. Doar că a devenit important. Trebuie să urmărești, să vezi, pentru că este extrem de important să vezi cum oamenii se comportă diferit atunci când știu că cineva îi privește.

Vezi tu, unii oameni se comportă la fel, fie că îi privește cineva, fie că nu. Dar cei mai mulți nu sunt așa. Trebuie să îi urmărești mult timp ca să afli ceva sigur despre ei.

Uneori, și asta e de asemenea foarte important, nu trebuie să faci prea multe. Oamenii pur și simplu află. Și îți arată totul. Și atunci devine și mai interesant să îi urmărești pentru că, într-un final, se vor întoarce. La o fereastră. Sau exact în direcția potrivită și vor trage draperiile. Vor aprinde lumina. Sau vor controla ușa.

Uneori trebuie să îi ajut. Să îi ațâț. Până când le văd privirea aceea pe care o înțeleg de acum și, probabil, e tot ce îmi place mai mult.

Când cineva simte că e urmărit, dar nu mai e pe deplin sigur.

CAPITOLUL 14

PRIETENA

Sarah stă în pat, privind fix cana de ceai de pe dulap. De ce maică-sa continuă să îi aducă ceai? Nu îi place ceaiul din spital. Miroase ciudat.

Încă nu are destulă putere în mâini. La început nu a înțeles de ce s-au agitat toți atâta timp. A crezut că îi vor face spălături stomacale. Că va vomita puțin. Își va cere scuze. Va pleca acasă. Dar nu.

Nimeni nu îți spune adevărul. Însă, până la urmă, de ce ar face-o? Se presupune că oricine ia o supradoză vrea să moară. Așa că de ce ar conta detaliile despre supraviețuire? Sarah își dă seama, în timp ce continuă să fixeze ceașca cu ceai rece, că nici măcar nu își mai amintește de ce a vrut să moară. Nu mai știe la ce s-a gândit când a luat pastilele. Știe doar că toată lumea era speriată de ce s-ar putea afla după reportaj. Că, poate, toată lumea va afla despre ce s-a întâmplat în tren. Ce s-a întâmplat cu adevărat în club.

Da. Panică. Și că voia să se oprească totul.

Dar nu își amintește că a vrut, conștient, să moară. Nu a vrut asta cu adevărat. Și cu siguranță nu vrea să moară acum. O sperie faptul că va trebui să facă față la ceea ce va urma. Obsesia despre ficatul ei. Analizele. Șoaptele. Expresia gravă a asistentei când se uită pe fișa medicală.

Îi tremură mâinile. Le privește și vede cum îi tremură. Își dorește să nu fi căutat pe internet. Se întreabă ce simți când chiar mori. Oare doare? Dacă știi că mori. Pentru un moment, asta o face să se gândească la Anna. Dar blochează gândul. Nu. O vor găsi pe Anna. Trebuie să o găsească pe Anna. Își simte corpul încordat. Se frânge. O vrea pe Anna înapoi. Dar nu vrea ca ei să afle...

Între timp, mama Sarei încearcă să interpreteze analizele. Continuă să spună, cu vocea ei cântată, că totul va fi bine. Dar nu e totul bine.

Analizele sunt la limită. E ziua a patra. Se pare că ziua asta nu e cea mai bună.

I-au dat înapoi telefonul și a căutat online. Mulți oameni mor în ziua a patra.

Nu e ușor să supraviețuiești unei supradoze de paracetamol.

O să îmi cedeze ficatul, mamă?

Termină, Sarah. O să fi bine.

Nu e adevărat. Rezultatele sunt chiar la limită. S-ar putea să aibă nevoie de transplant. Ambele variante sunt posibile. Când e vorba de ficat, nu e ușor să faci previziuni.

A luat cărbune. Și i-au dat un medicament care ar trebui să îi ajute ficatul să reziste. Dar nu există nicio garanție. Tot ce poate să facă acum e să aștepte.

Își dorește atât de mult să o vadă pe sora ei. Lily. Dar maică-sa nu vorbește despre Lily, așa că nu a reușit decât să îi trimită mesaje pe Facebook. Nu i-a răspuns. Nu și-a mai schimbat statusul de o veșnicie. Ultima poză de profil e de la un curs de yoga, sau ceva de genul ăsta.

Cineva dă la o parte perdeaua din spatele patului ei. Maică-sa s-a întors de la magazinul de la parter.

— Ți-am cumpărat astea.

Ține în mână două reviste și niște struguri.

Sarah o privește și simte o grămadă de emoții cunoscute.

Iubire. Furie. Frustrare.

— Poate ar fi bine să îl sun pe tatăl tău. Să îi spun cum te simți.

— Nu. Nu o face. Nu vreau să vină aici. O vreau pe Lily.

— Haide, Sarah. Are dreptul să știe ce ți se întâmplă și dacă vrea să vină...

— Nu! Nu îl vreau aici! Vorbesc foarte serios. De ce nu îmi povestești despre Lily?

— Lily a ales. Lily are viața ei, acum. Tată tău... a fost foarte îngrijorat.

Sarah se întoarce. A fost îndeajuns de rău că a insistat să vină la hotel, în Londra. Că a vorbit cu poliția. Că a tot dat telefoane. Că s-a informat.

Poate i-a fost teamă de ceea ce ea ar fi putut să le spună polițiștilor. Sarah o privește pe maică-sa cum se tot joacă, agitată, ba cu revistele, ba cu strugurii. Mută cutia cu șervețele și toarnă dintr-o sticlă.

De câte ori a încercat să dea totul în vileag? Să îi spună mamei. Dar mereu se întâmplă la fel. Ca acum. Nu o lasă. Îi închide gura. Continuă să se prefacă. Familia lor e doar o altă familie cu probleme. Totul foarte clar. Trist, dar clar. Nimic deosebit. Foarte mulți oameni divorțează.

Tatăl tău a plecat. Dar vom fi bine. Totul se va petrece civilizat. Cu toate astea, amândoi te iubim foarte mult.

Uneori, de-a lungul anilor, Sarah s-a gândit să îi spună adevărul Annei. Dar Anna avea o viață atât de diferită. Anna cea frumoasă și viața ei minunată.

Sarah se întinde între perne și închide ochii.

— Așa, draga mea. Trage un pui de somn. Eu o să citesc.

Ea și Anna s-au cunoscut în clasa a treia. Pe atunci, tatăl Sarei era șofer de camion și era mai mereu plecat. Mama ei mereu și-a dorit să trăiască la țară, așa că și-au cumpărat

o casă cu două dormitoare, pe un teren mic de lângă oraș. Sarah își amintește cât de uimită a fost când Anna a invitat-o prima oară la ea acasă, la ceai. Ferma imensă, haotică și plină de câini și rândul de cizme în camera cu pantofi, care era mai mare decât bucătăria mamei ei.

Închipuiți-vă, le-a spus alor ei, o camera întreagă doar pentru câini și cizme. Ce nebunie!

Când s-a întors acasă, Sarah s-a întins în pat, încă sub imperiul a tot ce văzuse. Ceaiul la ea acasă, după școală, ar fi însemnat niște spaghete la cutie, încălzite, sau niște cartofi la cuptor cu unt. Doar în weekend se gătea mai bine, dar și atunci tot din pungi și conserve.

Ce a văzut la Anna era de neimaginat. Mama ei a făcut o friptură incredibilă, delicioasă, cu ierburi aromate deasupra și mere tăiate cu cremă de lapte și ouă. Era miercuri și Sarah și-a imaginat că îi deranjează, dar Anna i-a spus că nu, era doar un ceai.

De ce? Ce ți-ar plăcea să mănânci?

Tatăl Annei s-a întors de la câmp ca să mănânce toți, împreună, și a fost fermecător și hazliu, a spus glume și a stat la masa cu ciorapi groși, de lână, și a întrebat-o pe Sarah dacă ar vrea să vină cu Anna să vadă mieii.

Sarah s-a uitat cu atenție la Anna și s-a simțit de parcă ar fi făcut un pas înapoi ca să privească într-o bulă ciudată. Și-a dat seama că asta e cea mai apropiată versiune a normalității pe care o văzuse vreodată. Nu se prefăceau. Asta era normalitatea lor. Normalitatea Annei. Viața atât de diferită a Annei.

Și nu se simțea neapărat geloasă, dar își dădea seama că simte o agitație înăuntru, care o deranja pentru că era pentru prima oară în viața ei când se simțea atât de liniștită.

Anna a fost prima care s-a împrietenit cu Sarah pe când stătea ca o ciudată în locul de joacă. A chemat-o să se joace cu ei. Și apoi să se joace cu mingea la perete, să cânte și să

facă cu schimbul, fără să scape mingea pe jos. Au fost ferice când au văzut că amândurora le place jocul cu mingea. În curând, toți din școală știau că sunt cele mai bune prietene. Așa a început totul. Anna și Sarah. Prietene pentru totdeauna.

A trecut mult timp până Sarah și-a făcut curaj și a invitat-o pe Anna acasă la ea. Probabil a băut ceai la fermă de vreo 12 ori până în momentul acela. Fripturi și plăcinte, lasagna și tot felul de mâncăruri delicioase, urmate întotdeauna de budincă. Preferata Annei era cu felii de prune, un fel de clătită, cu fructe coapte în mijloc. Mirosea așa de bine. Anna spunea că era scorțișoara. Uneori le mâncau reci, ca gustare, când se jucau cu mingea în grădină, iar alteori mama Annei le încălzea, ca să le mănânce cu budincă și cremă.

De multe ori și Jenny, sora Annei, își chema prietenii la ceai și atunci era ca la petrecere. Casa era plină și la masă era gălăgie. Tim și Paul erau mereu acolo. Sarei îi plăcea pentru că și Tim locuia în zona unde stătea ea, și astfel nu mai simțea că era singura diferită dintre ei. Ba chiar se pare că mama lui Tim nu gătea niciodată. Iar asta o făcea să se simtă bine. Maică-sa nu avea grijă de el. De aceea doamnei Ballard îi plăcea să îl răsfete. Ca toți ceilalți, de altfel. Ușa casei îi era mereu deschisă, îi servea tot felul de mâncăruri și prăjituri.

În curând, au devenit o gașcă, iar ferma era locul lor personal de joacă. Își făceau tabăra în tufișuri, în apropierea hambarelor. Când era cald, doamna Ballard le puneă o țâșnitoare pe peluza din față, ca să se bălăcească în costume de baie, înainte de ceai. Domnul Ballard îi lăsa să intre în rulotă și îi plimba cu ATV-ul, iar băieții strigau „*mai repede, mai repede*“

În vara aceea, ferma a devenit a doua casă a Sarei. Era atât de fericită.

Și apoi, dintr-odată, în apropierea Crăciunului, Anna a întrebat direct, fără ocolișuri: *Sarah, crezi că aș putea să vin pe la tine?*

Cred că da.

Sarah s-a simțit nervoasă, rușinată și vinovată, în același timp. Ar fi vrut să fie mândră de familia ei, dar se îngrijora pentru ceea ce ar fi crezut Anna când i-ar fi văzut. Nu își imagina de ce cineva care a locuit mereu într-o casă atât de frumoasă ar vrea să meargă altundeva. Însă dacă Anna a fost surprinsă de casa lor mică, de cartofii la cuptor și fasolea pe care au mâncat-o, nu a arătat nimic.

E atât de cald, a spus, în timp ce se cuibăreau la parter ca să se uite la televizor, de sub pătura pe care le-o adusese mama Sarei. *E atât de cald la voi în casă, Sarah. La noi înghețăm, iarna.*

Au continuat să fie cele mai bune prietene și în gimnaziu, când Sarah a descoperit că are ceva deosebit: că era mai inteligentă decât credea. Până atunci, Anna era prima la testele de pronunție. Caligrafia ei era dată ca exemplu și mereu lua 10 la matematică. Dar nu era prea multă competiție. Steaua Sarei a început să strălucească în gimnaziu. Se descurca excelent la matematică, care era o materie tot mai dificilă pentru Anna. Rolurile s-au inversat în prietenia lor, ceea ce a făcut-o pe Sarah să se simtă mândră că putea să ofere ceva înapoi familiei care a fost atât de bună cu ea. O ajuta pe Anna cu temele la matematică sau să își facă eseurile.

Și Paul era inteligent, iar prietenii au început să glumească pe seama lor și le spuneau tocilari. Paul era fiul unei prietene de-a doamnei Ballard, iar când s-a făcut mare și frumos, Sarah își dorea și mai mult să meargă în vizită la fermă. Ușa casei le era în continuare deschisă tuturor, chiar și când au crescut. Când mâncau mai mult. Erau în continuare gălăgioși și alergau, se cățarau în copaci, se jucau

de-a v-ați ascunselea printre hambare. Unii părinți se plângeau din cauza zgomotului, a mâncării, a muzicii și a dezastrelui, dar pe doamna Ballard nu o deranja deloc.

Era ca într-o poveste. Sarah și Paul îi ajutau pe ceilalți cu temele, în timp ce mâncau pizza, și prăjituri și biscuiți. Ofereau și primeau. În siguranță și fericiți.

Da. Își amintea că era de aur primul an de gimnaziu. Cea mai fericită perioadă din viața ei.

Și apoi sfârșitul anului. Vacanța de vară.

Sarah avea 12 ani și mergea pe 13. Maică-sa era în vizită la o veche prietenă din școală, iar Sarei i-a venit ciclul.

Sora ei, Lily, dormea la o prietenă, așa că Sarah a început să cotrobăie prin sertarele ei, disperată să găsească absorbante. Din acelea care se lipeau, cu aripioare, pe care le văzuse în reclame și păreau ușor de folosit. Dar nu a găsit decât niște tampoane. A fost atât de speriată când a deschis instrucțiunile, încercând să își dea seama ce trebuie să facă. Atunci a intrat tatăl ei.

Sarah a izbucnit în lacrimi. A fost îngrozită când i-a spus să nu fie prostuță. Că nu are de ce să fie îngrijorată sau rușinată. Era perfect normal. Bineînțeles că se va simți un pic ciudat. Și că îi părea rău că maică-sa era plecată, dar nu trebuia să fie supărată sau să îi fie teamă. Era parte din procesul de maturizare.

A luat-o de umeri și, pentru un moment, Sarah a fost bucuroasă și s-a simțit ușurată. Tatăl său era bun și înțeleghător. Putea vorbi cu el normal despre lucrurile astea. Și apoi i-a luat instrucțiunile din mână și i-a spus că sunt pentru fetele mai mari și nu are nevoie de ele, încă.

Sarah era pe punctul de a-l întreba dacă merge cu ea la farmacie să își ia absorbante, când tatăl ei i-a spus că ar vrea să verifice înainte. Să nu facă vreo prostie.

Poftim?

Lasă-mă să arunc o privire. Să văd cât de mare te-ai făcut. Știi

tu. Acolo jos. O să ne dăm seama dacă îți bagi tamponul imediat.

Nu. E în regulă. O să aștept până se întoarce mama.

Nu fi prostuță. Nu ai niciun motiv să te rușinezi. Menstruația e ceva perfect normal. Nu e ceva murdar sau de care să îți fie rușine.

Privind în urmă, Sarah știe, la fel cum știa atunci, în adâncul sufletului, că ceea ce se întâmpla nu era deloc în regulă. Dar era atât de șocată. Nu putea procesa, în acel moment.

Și astfel a făcut cel mai îngrozitor lucru. L-a lăsat să se uite. L-a lăsat să simtă dacă s-a făcut îndeajuns de mare. Și apoi a spus nu, crede că nu e cazul să folosească încă tamponane. O să meargă la magazin și o să îi cumpere el ceva potrivit. Să nu îi fie rușine.

S-a așezat pe pat, cu șervețele îndesate în pantaloni. Era înghețată. Nu se putea mișca. Stătea acolo, în liniște deplină. Ca și cum toată viața ei a fost înecată dintr-odată în bula asta strâmtă, strâmtă, și care o durea la fel de mult ca senzația din stomac.

Problema e că încă nu știe ce să facă. Încă nu i-a spus mamei ei. Nu a spus nimănui. Nici Annei. Nimănui.

Încă ține totul secret.

Când părinții ei s-au despărțit, subit, a refuzat să meargă să îl vadă pe tatăl său, ceea ce i-a enervat la culme pe amândoi.

— Nu ți-ai băut ceaiul.

Maică-sa a mutat ceașca, a desfăcut strugurii din celofan și i-a aranjat. Sarah o privește. Apoi privește ceașca de ceai din mâna ei.

Iar cel mai urât lucru acum e că nu își poate scoate din cap faptul că taică-su mereu spunea cât de frumoasă e Anna. La concertele de la școală. La ședințele cu părinții. Toată lumea spunea asta, dar Sarah se gândea, în toate acele ore în care trebuia să stea în spital, fără nimic de făcut, că tatăl său voia să spună, de fapt, altceva. Ceva nu tocmai ok.

E minunată prietena ta Anna. Minunată.

— Mama Annei, Barbara, a sunat să vadă cum te simți. Toți îți trimit iubirea lor. Au spus că a fost frumos la priveghi. A apărut la știrile locale. Și gașca întreba dacă pot să vină să te vadă. Să te înveselească.

— Gașca?

— Da. Jenny, Tim și Paul. Își fac griji pentru tine și le-ar plăcea să vină.

— Nu. Nu vreau. Nu încă.

— Bine. Dacă nu te simți în stare, bine. Dar poate că te-ar ajuta. Barbara își dorește foarte mult să te vadă. Știi cât ține la tine.

— Am spus nu încă. OK? Când o să fiu acasă. Mai degrabă când o să fiu acasă.

Nu se poate gândi acum la asta. Are lucruri mult mai importante la care să se gândească și care o îngrijorează. De exemplu, se gândește la faptul că nu le-a spus polițiștilor adevărul despre ceea ce s-a întâmplat cu Anna în club. Că nu a spus nimănui despre sms-ul tatălui ei din acea seară.

CAPITOLUL 15

M A R T O R A

Uneori, oamenii mă întreabă: *De ce flori, Ella?*

Adevărul e că florile au existat dintotdeauna în viața mea. De mică îmi plăcea să culeg flori sălbatice, când mergeam la plimbare cu bunica. Mă fascinau culorile și parfumurile și cum puteau să îți schimbe dintr-o dată starea, dacă le aranjai într-un anumit fel. Bucuria simplă a unui buchet de primule și apoi efectul blând pe care îl dădeau clopoștii. Surpriza dată de contrast. Aromă mediteraneeană, a albastrului și galbenului, împreună.

Îmi plăcea și când mama mă lăsa să aleg florile, în magazin, și să le aranjez în vase, odată ajunsă acasă. Așa am învățat că lalelele arată bine doar dacă le pui în partea de sus a vazei. În felul ăsta se apleacă peste margine. Nici prea mult, nici prea puțin.

Nu am uitat niciodată bucuria de a reînvia trandafirii cu apă proaspătă și când le tăiam tulpina în unghi ascuțit. Și apoi miracolul: își ridicau capul de parcă spuneau „mulțumesc”

Așa că nimeni nu a fost surprins că, atunci când am fost destul de mare ca să îmi iau o slujbă de weekend, m-am dus direct acolo, la florăria din orașul unde am crescut. Treceam pe lângă ea în fiecare zi când mergeam la școală și primăvara mă opream mereu să privesc buchetele de

margarete. Nu erau mare lucru, ca să fiu sinceră: buchete standard, aranjamente obișnuite și prea multe garoafe. Însă am fost cea mai mândră când m-au angajat pe șase ore.

Mă trezeam devreme ca să sortez stocul nou, inspirând parfumul florilor. Panglica strălucitoare. Foșnetul de material și celofan. Am învățat foarte repede să respect gusturile oamenilor: garoafele și ferigile oribile. Aveam grijă să nu jignesc pe cineva și îmi mușcam limba. Dar pe măsură ce am prins încredere în mine și am învățat tot mai multe lucruri, am început să mai dau sfaturi clienților fideli. *Ce ați spune despre margarete? Sau crini? Ceva diferit, să facem o schimbare?* Și nu a durat mult până șefa, Sue, mi-a dat voie să comand diferite lucruri și să îmi fac propriile aranjamente și buchete. *Ai ochi bun, Ella. Ai talent. Ar trebui să faci un curs.*

Așa că l-am făcut. Un curs în care am învățat lucruri de bază, pentru începători. Apoi am mai făcut unul, mai avansat, despre florile pentru nuntă și al treilea, de design contemporan. Apoi am participat la un concurs și am apărut pe prima pagină a ziarului local, pentru că am câștigat un premiu regional care a constat într-o săptămână de training cu unul dintre cei mai buni florari din Londra. Așa am avut șansa să vizitez piețele de flori, la apus. Obositor. Însăpăimântător. Vesel. Raiul pe pământ...

Și apoi ceva de neimaginat s-a întâmplat. După ce am terminat cursurile, am studiat un an la facultate arta florilor și afaceri. În acel an a murit bunica și a lăsat celor cinci nepoți o moștenire la care nimeni nu se aștepta. Prietenii mi-au spus să călătoresc. Să îmi iau mașină. Sau să fac înconjurul lumii.

Nu. Stăteam întinsă în pat, bucuroasă, și știam exact ce vreau să fac.

Am negociat chiria. Magazinul meu. *Ești nebună, mi-au spus părinții mei. Ai idee câte afaceri mici dau faliment în primul an?*

Și da, aveau dreptate, într-un fel. A luat mult mai mult decât mă așteptam, să o pun pe picioare. Ca să fiu sinceră, în primul an producea un pic mai mult decât ceea ce cheltuiam. Și să nu vorbim despre câte ore petreceam acolo. Dar nu am dat faliment. Ba dimpotrivă. În al doilea și al treilea an afacerea s-a dezvoltat.

Trebuia să le ofer clienților ceva diferit, dacă voiam să fac față competiției supermarketurilor. Magazinul meu era intim și chic. Eu îmi legam buchetele cu mâna, înainte ca ceilalți să facă asta. Foloseam șnururi deosebite și etichete handmade, făcute din flori presate, care se ofiliseră. Am învățat să nu irolesc nimic.

Am învățat cum să câștig bani din aranjamentele pentru nuntă și sărbătorile de sezon. Ziua Mamei. Sfântul Valentin. Dar diavolul, îmi era clar, stătea în detalii. Buchete la reducere, atunci când comandam prea multe. Apoi am început să vând felicitări și etichete, pe care le și foloseam în buchete. O sursă de câștig binevenită.

Aici, în magazinul meu, creația mea, eram cea mai fericită. Aici nu îmi pasă ce spun ori gândesc oamenii despre mine, că sunt depășită, că nu am destulă experiență, așa cum au spus când am deschis magazinul. Aici, la 6 dimineața, când lumea încă moțăie, eu sunt în mica mea lume, pregătind comenzile, înainte de prânz, când trebuie să mă întâlnesc cu polițiștii. Înapoi în lumea reală, unde Anna încă e dispărută și cărțile poștale îl sperie pe Tony la fel de mult ca pe mine.

Muncesc și sunt foarte atentă la ceea ce fac. Un buchet pentru o zi de naștere, pe care îl vor lua la prânz. Decorațiuni pentru șase mese, pentru o cină la un hotel din oraș. Două cești de cafea. Trei. Lucrez cu atenție. Folosesc foarfeca mea preferată. Mânere roșii și cele mai ascuțite lame de pe piață. Superbă. Și apoi, cel mai ciudat lucru. Pe la șase jumătate, poate fără un sfert, pun pe tejghea ultima

decorațiune, care e aproape gata și mă duc până în spate. Când mă întorc, foarfeca a dispărut.

Aud o mașină și mă sperii. De obicei, sunt foarte grijulie cu foarfecii, nu doar pentru că sunt periculoase, dar mai ales pentru că sunt foarte scumpe. Nu vreau să le scap pe jos. Să se rupă mânerul. Sunt ca și cuțitul preferat al bucătarului. Un talisman. Am alte două în sertar, dar nu mă simt confortabil să folosesc altele decât acestea roșii. Nu le simt la fel în mână. Mă duc la ușă și mă uit în parcare. O singură mașină are farurile aprinse și nu pot să văd cine e înăuntru. Verific ușa magazinului. Deschisă. Dar în mod normal asta nu mă îngrijorează. Cât sunt aici, e deschis. Dacă cineva vrea să intre înainte de începerea programului, poate să o facă liniștit. Vreau să vând. Niciodată nu voi refuza un client. Dar azi am pus lanțul, ceea ce nu fac în mod normal. Stau încremenită și inima îmi bate să îmi iasă din piept. Aștept. Două minute. Poate mai mult.

Nu fi proastă, Ella. Nu te gânde prea mult la asta. După care mașina pleacă, în sfârșit, și simt umerii cum se mișcă, ceea ce îmi amintește că există blocuri în jur, iar asta nu e neapărat ciudat. E normal să fie mișcare dis de dimineață. Poate cineva pleacă la serviciu.

Așa că mă întorc la ale mele, în spatele magazinului. Sunt confuză. Din unghiul ăsta, văd foarfecii pe tejghea. Nu îmi amintesc să le fi pus acolo. Nu îmi amintesc să le fi pus vreodată acolo, lângă casa de marcat. Nu aș face așa ceva. Ar putea să alunece de acolo.

Mă uit în jurul meu ca atunci când ești în bucătărie și te uiți în jur pentru că nu găsești ingredientul pe care ai impresia că l-ai scos deja din frigider.

Sunt obosită. Atât. *Ești obosită și de abia mai faci față. Gândești prea mult și strici totul, Ella. Tony avea dreptate. Ar fi trebuit să rămâi acasă și să te ocupi de astea mai târziu.*

Prea multe gânduri. Termin rapid ultima decorațiune

și pun totul în frigiderul de lângă masa de lucru — un fel de frigider pentru flori, care le menține la temperatura perfectă, până mă întorc.

Când ajung acasă, Tony e în bucătărie, cu șorțul pe el.

— Ești bine? Mi-am făcut griji. Ar fi trebuit să mă lași să vin cu tine.

— A fost în regulă. Am vrut să rămâi aici și să vorbești cu Luke. Eu am terminat treaba.

S-a calmat, dar îmi dau seama după felul în care stă și cercănele de sub ochi că nu a dormit prea mult. A reacționat exact cum mă așteptam: s-a îngrijorat peste măsură. *Ar fi trebuit să îmi spui, Ella. De acum înainte, fără secrete.*

Asta mă face să mă simt groaznic. Îi arăt ultima carte poștală. Dar nu i-am spus încă despre Matthew.

— Nu știu ce să spun despre faptul că stai singură în magazin, în perioada asta. Atât de devreme. Nu cred că e bine până nu aflăm sigur ce se întâmplă. Ce spune poliția. Ar fi trebuit să mă ascuți. Să stai acasă. Sau să mă lași să vin cu tine.

— Trebuia să mă ocup de comenzi, Tony. Și, oricum, o să vezi că e doar vreun nebun. Vreun adolescent dezaxat care nu are nimic mai bun de făcut.

Nu sunt foarte convingătoare când spun asta, pentru că nici măcar eu nu mai sunt sigură ce să cred. Cât de îngrijorată ar trebui să fiu.

— Au sunat acasă, Ella. Cine trimite cărțile poștale a sunat aici. Acasă la noi.

— Da. Și ai dreptate. Ar fi trebuit să îți spun de la început. Îmi pare rău că nu am făcut-o. Dar acum vreau să te ascult. Poliția o să ajungă aici în jumătate de oră. O să fac așa cum îmi spun, Tony. Până acum, eram convinsă că mama le trimitea. De aceea nu m-am îngrijorat prea tare.

— Aș vrea, însă, să nu mai mergi singură atât de devreme la magazin.

— Dacă asta e ceea ce vrei, o să îmi schimb puțin programul.

Îl privesc.

— Ai vorbit cu Luke?

Tony a spus-o primul, aseară, când eram în pat. *Crezi că sunt nebun dacă vreau să adoptăm copilul?* Am plâns și l-am strâns tare în brațe. Am fost atât de ușurată pentru că și el voia asta. Am căzut de acord că suntem prea bătrâni și e nebunesc, dar nu am putea să lăsăm pe altcineva să ne crească nepotul. Copilul lui Luke. Asta în cazul în care familia lui Emily nu era de acord să îl țină.

— A spus că va vorbi mai târziu despre asta cu Emily. E doar în zece săptămâni, așa că e cam devreme să aducă problema asta în discuție.

Tony îmi ia fața în mâini.

— Cred că s-a simțit ușurat. Dar nu sunt sigur. Încă e în stare de șoc.

Tony îmi mai spune că Luke nu mai vrea să lucreze la magazin. Simte că e prea mult, în momentul ăsta. Îl înțeleg, cu toate că nu îmi va fi ușor să îi găsesc un înlocuitor. Faptul că se începe devreme nu prea îi motivează pe oameni să vină să lucreze acolo. Dar Luke e pe primul loc, așa că va trebui să găsesc o soluție.

— Bine. Hai să vedem ce spune poliția. O să vorbim mai târziu despre Luke și magazin.

Îi iau mâna, care e încă pe obrazul meu, și i-o sărut.

Să fiu sinceră, sunt surprinsă că va veni detectivul din Londra. Se pare că s-a dus la Cornwall ca să vorbească cu familia Ballard și se va opri aici, pe drumul înapoi. Matthew mă ține la curent. Mi-a spus că i-a dat cărțile poștale prietenei lui din poliție. Nicio veste de la detectiv. Nu au găsit amprente. Dar vor să o vadă și pe asta, ultima. Matthew a spus că îmi vor da o pungă specială pentru probe și mânuși pe care să le folosesc dacă voi mai primi și

altele. Așa au mai multe șanse să găsească amprente. Mi-a spus să nu pomenesc numele lui. Să le dau de înțeles că eu am dus cărțile poștale la poliție. Pe fereastra bucătăriei e o muscă ce bâzâie.

Tony încearcă să o prindă. Până la urmă, renunță și deschide fereastra. Scoate musca afară cu o bucată de șervețel. Apoi se întoarce înspre mine și dă din cap.

— Arăți foarte obosită, Ella. Ești bine, iubire?

— Da. Mă bucur că ți-am spus despre cărțile poștale.

CAPITOLUL 16

T A T Ă L

Henry stă în locul lui preferat de pe zidul de piatră. De acolo vede câmpurile până departe. O ceață ușoară plutește deasupra râului, dar oile sunt în siguranță, pe cealaltă câmpie, și Sammy e fericit. Henry îl scarpină la ureche.

În momente ca acesta, în care privește soarele cum răsar, se simte cel mai liniștit. Se gândește că ar fi bine să mai bină niște garduri pe câmpuri, ca să împiedice oile să alunece în râu. Dar e scump. Și Barbarei nu îi place ideea să investească alți bani în fermă.

Bucătării și dușuri noi pentru vilele de vacanță? Bineînțeles! De asemenea, sunt bani și ca să plătească un designer web, ca să le optimizeze site-ul. Orice ar însemna asta. E doar o investiție bună. Dar garduri? Mâncare? Reparațiile tractoarelor?

Henry privește câinele. Limba îi atârnă și e nespus de fericit să verifice câmpul. Și pe următorul. Pentru Henry, asta are sens. Un câine care aleargă fericit pe toate câmpurile și apoi se întoarce, victorios, la stăpânul său, dând din coadă, și îi confirmă că a verificat toată zona.

Henry se uită la ceas. Mai are o oră. Trebuie să se întoarcă. Să facă un duș. Să se certe cu Barbara. Să încerce încă o dată să calmeze lucrurile înainte de a reuși să facă

față cum trebuie la toate astea.

— Hai, băiete.

Intenționat merge pe drumul mai lung. Nu poate vedea Câmpia Primulelor, azi. Ajunge acasă și se duce în încăperea pentru încălțăminte. Are încă haina în mână când apare Barbara.

— Unde ai fost? Trebuie să vorbim, Henry, înainte să ajungă poliția. O să am probleme. Trebuie să ne gândim la Jenny.

— O să mă gândesc.

Barbara stă la masa din bucătărie și bate darabana cu degetele. El se uită la fierbătorul de pe sobă și parcă ar bea un ceai. Dar se răzgândește. Își privește soția.

— Pot să am probleme mari, Henry. Am știut că nu trebuia să te las să mă convingi să îi mint pe polițiști.

Își trage mânecile în jos și apoi le suflecă din nou.

— O să fie bine, Barbara. O să aranjăm lucrurile. Vor înțelege.

— Da? O să înțeleagă?

Henry închide ochii. Îi pare rău că a supărat-o. Îi pare rău că trebuie să treacă și prin asta. Că e un soț rău. Dar s-a și saturat să spună de un milion de ori că îi pare rău, pentru că nu se schimbă cu nimic situația și nici nu îi ajută.

— Îmi pare rău, Barbara.

— Ei, bine, cu tot respectul, acum e puțin cam târziu pentru scuze. Să minți poliția înseamnă sperjur, nu?

— Cred că așa se numește în instanță, draga mea.

Henry privește în pământ. Își privește șosetele groase, din lână.

Mi-e scârbă de tine.

Vocea Annei, din nou. În cap. În mașină. Pe locul din dreapta, fără să se uite la el.

Și în acest moment își dă seama că orice ar spune Barbara sau poliția, nimic nu îl va face să se simtă mai rău.

— Încă nu înțeleg de ce a trebuit să mințim. Știi cum a fost pentru mine în seara aceea, Henry? Aici, de una singură. Cu fiica noastră care era încă dispărută. Aici. Singură.

Henry închide ochii și nu spune nimic.

— Și, apropo, vreau să te muți.

— Barbara! Pe bune? Cum o să ne ajute asta? Gândește-te la Jenny. Și cum o să mă mai ocup de fermă dacă mă mut?

— Nu mai există nicio fermă, Henry. De ani de zile nu mai există.

Când își deschide ochii, o vede cum îl privește fix.

— Și nu te întrebi de ce nu mai merge, Barbara? Întâi te căsătorești cu un fermier și apoi decizi că nu mai vrei un fermier.

— Nu e corect.

— Nu e?

Tac amândoi, pentru câteva minute.

— Ne întâlnim cu ei și eu le spun de ce ți-am zis să minți despre seara în care a dispărut Anna. O să fie bine. O să o scoatem la capăt. Îmi pare rău că te-am supărat, dar dacă vrei cu adevărat să mă mut, ceea ce voi face de azi înainte nu mai e problema ta. Acum mă duc să fac un duș. Înainte să ajungă.

Sus, sub jetul de apă care e prea fierbinte pentru că așa își dorește, Henry se simte ușurat pentru prima oară. S-a abandonat, în sfârșit. Ani și ani de-a rândul s-a mințit că poate continua așa.

Dar acum?

Își ridică fața înspre jetul de apă și potrivește temperatura, pentru că îl arde. Și pentru prima oară face ceea ce nu a mai făcut de când a murit mama lui. Sub apa fierbinte, care îi înroșește pielea, Henry Ballard începe să plângă.

Plânge pentru Anna, pe care nu o vor mai găsi niciodată. Anna, care știe secretul lui cel mai urât.

Mi-e scârbă de tine, tată.

Apoi Henry se bărbierește a doua oară, își alege o cămașă albastră, o pereche curată de blugi și un maiou bleu-marin. Face asta pe pilot automat. A trecut de mult de faza în care își făcea scenariu în cap. Fie ce-o fi!

Sunt trei polițiști. O detectivă din zonă, Melanie Sanders, cu care s-au întâlnit de câteva ori și care pare drăguță; Cathy, cea care se ocupă de ei și detectivul înalt, din Londra, care nu i-a plăcut niciodată lui Henry.

Încă de la început atmosfera e diferită față de celelalte dăți în care s-au văzut. Cathy acceptă să bea o cafea. Barbara o aduce la masa pe o tavă, dar detectivul din Londra refuză.

— Am înțeles că vreți să vorbiți cu noi, domnule Ballard.

— Da. Îmi pare rău, dar trebuie să vă spun ceva despre seara în care a dispărut Anna. Vreau să clarific ceva.

Detectivul se uită la colegile lui și apoi din nou la Ballard.

— Interesant. Cred că noi doi suntem telepatici, domnule Ballard. Pentru că am venit până aici ca să discutăm exact despre asta.

E sarcastic, învârte cuțitul în rană și nici măcar nu încearcă să mascheze asta.

— Vedeți dumneavoastră, am primit niște telefoane foarte interesante, după reportaj. Telefoane cam ciudate.

Henry se uită la Barbara, care a înghețat.

— Haideți. Dumneavoastră primul, domnule Ballard.

— Bine. Îmi e rușine să recunosc, dar am mințit despre noaptea în care a dispărut Anna și i-am cerut Barbarei să mă acopere, pentru că îmi era foarte rușine.

Barbara îl arde cu privirea.

— E în totalitate vina mea. Nu a soției mele. Am băut cam mult. Nu eram acasă.

— Nu erați acasă?

— Nu.

— Și ne spuneți asta acum, vă schimbați povestea exact când am obținut informații noi? Și vă așteptați să credem că e întâmplător?

— Nu. Bineînțeles că nu. De unde să știu că aveți piste noi?

— Bine, domnule Ballard. Așadar, unde erați în noaptea în care a dispărut Anna? Mai are rost să vă spun că mașina dumneavoastră a fost văzută lângă gară, în seara aceea?

— Poftim?

— Domnule Ballard, am venit azi aici să vă întreb cum de mașina dumneavoastră a fost văzută în apropierea gării din Hexton exact în seara în care a dispărut Anna. Nu aici, la fermă, așa cum ați declarat împreună cu soția dumneavoastră, ci în apropierea gării pe unde trece un tren înspre Londra. Așa că vă întreb: ați mers la Londra în noaptea aceea? Asta vreți să ne spuneți?

— Nu fiți ridicol. Bineînțeles că nu m-am dus la Londra. Eram aici în dimineața următoare. A venit poliția. Știți bine că eram aici. Nu ar fi fost posibil să mă duc și să mă întorc. E prea departe.

— Știți ce, domnule Ballard? Acum, că mă gândesc, poate e mai bine să continuăm într-un mod mai formal. Să mergem la secția de poliție. Sunt sigur că doamna detectiv Melanie Sanders o să ne lase să folosim o sală drăguță pentru interogatoriu.

Henry se sperie. Simte cum îi crește temperatura. Pentru un moment, mintea lui e atât de chinuită, încât nu știe dacă îi e prea frig sau prea cald. Hainele nu sunt potrivite. Materialul e prea aproape de piele. Se lipește de parcă încă e ud după duș. Își privește soția, dar nu găsește niciun pic de ajutor acolo. Doar groază și confuzie în privirea ei.

— Ei bine, mergem, domnule Ballard?

Oare poate să aleagă să nu meargă? Îl arestează? Ar

trebui să îi spună Barbarei să sune avocatul? Să refuze? Dar apoi își revine în fire și se gândește că trebuie să fie foarte, foarte atent. Dacă spune ceva nepotrivit sau nu cooperează, s-ar putea ca totul să se termine urât pentru el. Ar putea fi prost înțeles.

Așa că Henry Ballard se ridică și încearcă să se calmeze. Decide ca, cel puțin pentru moment, să nu mai spună nimic.

CAPITOLUL 17

M A R T O R A

Am stat în pat și m-am gândit la karma. O prostie, știu, dar nu îmi ies din cap cărțile poștale. Am visurile astea ciudate. Anna în tren. Sarah care închide ușa toaletei. Și apoi șocul cu Luke și iubita lui.

Nu sunt obsedată, dar e ironic, nu? Și simt de parcă, nu știu, tot ce mi se întâmplă e o lecție, iar creierul meu nu reușește să înțeleagă.

În unele nopți e atât de rău, că simt cum mi se strânge inima. Apoi trebuie să mă ridic și să îmi fac un ceai. Se trezește și Tony, bineînțeles, pentru că e foarte îngrijorat. Și asta e ultimul lucru pe care îl doresc. Să împrăști vină în jurul meu. Încerc să trec peste, dar când sunt singură mă gândesc mereu, și mereu și mereu la cum a fost și cât sunt de vinovată, de fapt, pentru ceea ce i s-a întâmplat bieteii fete. Și îmi doresc atât de mult să pot da timpul înapoi și să mă comport altfel.

Cu mâna pe inimă vă spun că problema e că nu pot trece peste momentul în care fata și bărbatul acela au făcut sex în toaletă, deși se cunoșteau de atât de puțin timp.

Aș vrea să pot discuta deschis cu oamenii despre asta. Să îi întreb ce ar fi făcut în locul meu. Dacă ar fi fost șocați sau supărați auzind ce am auzit eu. Problema e că poliția

a spus că martorul a auzit că fetele au fost abordate de doi bărbați care ieșiseră de curând din închisoare și că martorul a fost uimit de cât de repede s-au apropiat. De cât de repede și-au făcut planuri împreună. Planuri periculoase.

M-au judecat știind doar asta. Pentru că nu am intervenit când era clar că cele două fete de la țară au devenit țintele acelor băieți care aveau dosar penal. Doar despre asta au vorbit mass media. Tu ce ai fi făcut? Ți-ai fi văzut de treabă? Două fete de 16 ani. Doi băieți care tocmai ieșiseră din închisoare. Poliția nu a spus nimic despre sexul din toaletă și mi-au cerut să tac și eu, pentru că putea fi folosit ca probă, așa că nu i-am spus decât lui Tony.

Mi-a spus că am tot dreptul să fiu șocată și că oamenii ăia și-ar vedea de treabă dacă ar ști tot adevărul.

Am vorbit din nou despre asta de când s-a întâmplat ce s-a întâmplat între Luke și iubita lui, iar Tony spune că e ceva diferit – o fată face sex cu un străin în baia unui tren, iar Luke și Emily au făcut o greșală, însă au o relație și se iubesc. Știu că are dreptate, dar tot mă simt ipocrită să o judec pe Sarah atât de dur.

Tony al meu a plecat devreme la serviciu. Lucrează în vânzări, dar într-un domeniu diferit: vinde cereale supermarketurilor. E manager de zonă și e mereu pe teren. Așa își atinge mereu target-ul. Sunt foarte mândră de el, deși e foarte stresant și aș vrea să nu călătorească atât de mult.

Dar pentru că e plecat atâta timp, am promis că o să am grijă să nu fiu singură prea mult la magazin în afara orelor de program. Cel puțin până o să aflu ceva de la polițiști și o să fiu mai liniștită.

De aceea mi se pare atât de ciudat. A doua cană de cafea, în pat. E opt dimineața, ceea ce pentru un florar înseamnă leneveală. Am numai gânduri bune. Despre karma, zic.

Și mai sunt și cam puritană. Da, e adevărat că nu am mai fost foarte prezentă. Dar cât de naivă să fiu încât să

cred că fiul meu, care are 17 ani, nu face sex? Mă tot testez, ca să îmi dau seama dacă sunt ipocrită pentru că judec ce s-a întâmplat în tren. Am fost sexistă? Pentru că primul gând a fost că Sarah clar nu e o fată cuminte. De aceea nu am acționat. Și dacă ar fi fost Luke? Nu. Dacă mă gândesc bine, poate nu sunt chiar așa de ipocrită, pentru că aș fi fost la fel de șocată dacă fiul meu sau un băiat tânăr ar fi făcut așa ceva cu o persoană pe care de abia a cunoscut-o.

Poate doar îmi plac limitele. Pentru că, nu mă înțelegi greșit, nu e vorba de sexul în sine (Tony și cu mine ne descurcăm foarte bine în domeniul acesta), doar că e ceva intim. Sexul. Nu ceva întâmplător. Ceva despre care vorbești cu străinii la o cină. Și cu siguranță nu e ceva ce faci cu un străin în toaleta unui tren.

Cât despre karma...

Îmi sună celularul. E Matthew Hill. Mă uit la ceas. 8.10.

— Bună, Matthew. Chiar voiam să te sun. Să îți spun că detectivul din Londra a amânat întâlnirea. O să vină mai târziu. Trebuie să mai rămână în Cornwall. Ceva despre anchetă, a spus. Sper că fac progrese.

— Hm. Îmi pare rău să te dezamănesc, dar îmi e teamă că nu e așa. Tocmai am vorbit cu persoana mea de contact din Cornwall și se pare că investigația e blocată. Nu au nicio pistă, din ceea ce am auzit. Dar nu te gândi la asta. Am vești mai importante. Tocmai m-au sunat să mă anunțe că soția mea a intrat în travaliu. Mă duc să o iau. Te-am sunat să îți spun că s-ar putea să lipsesc câteva zile.

— Câteva zile? râd eu. Cred că subestimezi ceea ce se întâmplă, Matthew. Oricum, e o veste minunată. Să mă anunți cum merge. Știi dacă e băiat sau fată?

— Nu. Doamne. Nu ne pasă.

— Bine. Baftă! Condu cu atenție și încearcă să te calmezi.

— Ținem legătura.

Închid și îmi dau seama că sunt liniștită. Matthew Hill habar nu are ce urmează și poate ăsta nu e un lucru atât de rău.

Pentru că odată devenit părinte, îți dai seama că iubirea presupune mai multă frică decât ți-ai imaginat vreodată și nu mai privești lumea cu aceiași ochi. Iar ăsta e exact lucrul pe care nu îl pot înțelege în atitudinea mea față de dispariția Annei.

CAPITOLUL 18

PRIETENA

— E în regulă dacă vin, draga mea? Doar cinci sau zece minute. O să te înveselească. Asistenta spune că poate face o excepție, dacă nu durează mult.

Sarah își privește mama și știe că asta nu e o întrebare. Maică-sa are o anumită expresie a feței atunci când formulează un sfat ca pe o întrebare. Se apleacă puțin în față, nu clipește și apoi își ridică sprâncenele, insinuând că nu există altă variantă în afară de răspunsul corect. Când era mică, Sarei nu îi plăcea tactica ei, dar a învățat de mult că nu are rost să refuze. Și oricum nu mai are energie și pentru alte predici.

— Bine. Dar sunt obosită. Să nu dureze mult.

E ziua a șasea și i-au spus Sarei că funcțiile ficatului se îmbunătățesc. Medicul nu mai arată așa îngrijorat când vine la patul ei, iar asistentele spun că e tot mai bine. Cei de la psihiatrie nu îi mai suflă în ceafă și chiar vorbesc despre faptul că va pleca acasă.

Sarah nu e sigură de ceea ce simte când se gândește că va pleca acasă. Încă nu îi vine să creadă cât de repede i se schimbă starea, de la o zi la alta. Cum a trecut de la teama de moarte la nerăbdare, în ceea ce privește spitalul și pe mama ei.

Și s-a întors și gândul care o sperie atât de tare — ce o să iasă la iveală după reportaj.

Prietenii intră, gălăgioși, în cameră, care e lângă secția de pediatrie. Pentru că are doar 17 ani și nu e majoră, nu au putut-o pune în secția pentru adulți, așa că rezerva asta nu o face să se simtă ciudat. Nu e împreună cu copiii. Asistentele i-au spus că e norocoasă că a fost liberă camera aceasta.

Norocoasă?

— Nu am știut ce să îți aducem, așa că am decis împreună să aducem dulciuri. Mama ta nu va fi de acord, dar, na, ce să faci?

Tim are în mână un pachet de biscuiți și o cutie cu bomboane fondante. Sarah a decis că îi va pedepsi cât se poate de mult, așa că refuză să îi privească în ochi. Chiar azi noapte a visat că erau toți la fermă și doamna Ballard dădea o petrecere pentru Tim. Avea zece sau unsprezece ani. Mamei Annei nu i-a venit să creadă că mama lui Tim nu organiza nicio petrecere, așa că a dat ea una, cu ceai și prăjitură cu ciocolată și cremă, în formă de stea. Paul și Tim au adus baloane și au învățat să facă săbii, câini și pălării din ele.

Mergea pe drumul strâmt înspre casă și avea sub braț un balon în formă de cățel. Fusesse atât de fericită toată ziua și acum era tristă că se sfârșise. A simțit cum i se schimbă mimica. Doi băieți o priveau de pe marginea drumului.

Era mereu greu să ajungă acasă, nu? Nici nu își mai amintește cine a spus-o, Tim sau Paul, dar știe exact cum s-a simțit când a dat din cap — tristă, dar și vinovată. Știa că nu e corect să îi placă mai mult familia Annei decât a ei, însă nu avea ce să facă.

Sarah se uită în sus, la fiecare în parte. Se întreabă ce Dumnezeu s-a întâmplat cu ei? Când, exact, au încetat să mai însemne unul pentru celălalt ceea ce însemnau atunci?

Jenny e palidă, iar Sarah speră că își amintește lucrurile

oribile pe care i le-a spus când s-au certat. Nu doar băieții au rănit-o. Dar apoi are un flash cu Anna, în club, își închiide ochii și se întinde pe spate, pe perne.

— Te simți bine? Chemăm o asistentă?, se aude vocea lui Jenny.

— Sunt bine. Doar obosită.

— Ah. OK. Bineînțeles. I-am promis mamei tale că nu o să stăm foarte mult, dar voiam doar să...

Jenny vorbește tot mai încet și apoi trage puternic aer în piept.

— Am venit ca să ne cerem scuze. Pentru ceea ce am spus.

Tim face un pas în față.

Sarah deschide ochii și îi privește din nou, pe fiecare în parte. Tim. Paul. Jenny.

— Ne simțim atât de vinovați. V-am lăsat baltă. Asta e adevărul.

Paul își tot atinge catarama curelei.

— Nu ar fi trebuit să facem asta.

— Vă pare rău. OK. Dar încă mai credeți că e vina mea?

Sarah îi fixează cu privirea pe băieți. Ei au fost cei mai vocali când s-au certat.

— E vorba de bărbății aceia. Dacă am putea să îi găsim, spune Jenny.

Sarah inspiră puternic.

— Cum a fost reportajul? A sunat multă lume? Am primit telefonul înapoi, dar nu am găsit prea multe informații.

Odată spartă gheața, încep să vorbească despre efectul emisiunii. Se pare că s-au primit multe telefoane. Sarah se întinde din nou și le spune că pastilele au fost un accident și nu trebuie să se îngrijoreze.

— Nu o să mai faci așa ceva, da?

Tonul lui Jenny e ferm.

— Nu. I-am promis mamei că o să am mai multă grijă și nu mai vreau să treacă prin ce a trecut. A fost o prostie din partea mea. Hai, spuneți-mi. Ce au arătat în emisiune?

Jenny spune că îi pare bine că au folosit filmarea aia minunată cu Anna și de asemenea una dintre pozele pe care le-a trimis pe mail producătorului, dar maică-sa s-a supărat pentru că au tăiat mult din interviul cu ea.

— L-au editat și au scos toate părțile despre fetele dispărute și care au fost găsite, apoi. Au tăiat și partea în care spunea că nu trebuie să încetăm să sperăm — că fiecare informație poate ajuta să o găsească pe Anna în viață.

Toată lumea tace.

Sarah închide din nou ochii.

Și apoi se întoarce maică-sa. Le spune că angajații au încălcat regulile când le-au dat voie să o viziteze și îi roagă să plece. Și nu vor să își forțeze norocul.

Toți își iau la revedere și își cer scuze încă o dată.

După ce pleacă, mama Sarei se așază pe scaunul de lângă pat. Își tot trage de fustă.

— Mamă, ce s-a întâmplat?

— Nimic.

— Nu e adevărat.

Maică-sa îi toarnă niște apă în pahar. Se uită la cutia cu bomboane, ca și cum ar citi indicațiile de pe spate.

— Bine. A venit din nou poliția, Sarah. Dar doctorii au spus că ești prea slăbită ca să vorbești cu ei. Nu voiam să îți spun. Ai trecut prin destule și se pare că vor să vorbească din nou cu tine când te întorci acasă, așa că am zis că e mai bine să îți spun. Să te pregătești. Ca să nu te ia prin surprindere.

— Despre ce vor să vorbim?

— Se pare că, după emisiune, au apărut mai mulți martori din club. Asta e tot ce știi.

— Dar le-am spus tot. Doar asta cunosc.

— Știu, draga mea.

— Nu. Nu mai vreau să vorbesc cu ei.

— Bine, draga mea. Înțeleg. Nu te supăra. O să le explic că trebuie să te odihnești.

Sarah se întinde din nou pe perne, închide ochii și încearcă să scape de vocea Annei din cap. Disperarea de pe fața ei, în seara aceea, în club.

Te rog, Sarah. Nu mă simt în siguranță. Te rog...

CAPITOLUL 19

M A R T O R A

I-a promis lui Tony să nu mă mai duc atât de devreme la magazin, singură, până nu instalăm alarmele, dar, ei bine... Încercați voi să ridicați din pat un adolescent depresiv când răsare soarele.

E greu. Luke a promis că va continua să lucreze la magazin până găsim pe cineva, dar acum umblă de colo, colo ca un zombie. E mereu obosit. Pentru câteva zile, nu îl trimitem la școală, până se clarifică situația cu Emily. Însă e greu să îmi dau seama cum trebuie să mă comport.

Azi i-am bătut devreme la ușă, dar nu a răspuns. Mai târziu m-am dus să verific ce se întâmplă și arăta îngrozitor. Îl durea tare capul, așa că i-am dat o pastilă și i-am spus să vină la magazin când poate. Tony e în Bristol, așa că am o dilemă. Datoria față de clienți versus siguranța mea și faptul că i-am promis ce i-am promis. Singura veste bună e că polițiștii s-au comportat frumos. Probabil se simt vinovați pentru că au lăsat să le scape numele meu. Au trimis în permanență patrulare acasă și la magazin. Sunt aproape siguri că e vreun nebun, dar oricum o să ne montăm alarme și încerc să mă conving că totul va fi bine.

Pe scurt, am decis să mă duc singură, devreme, și o să am și grijă de Luke. A trecut testele de curând și Tony i-a

luat un Mini Cooper, ceea ce îl va ține ocupat, când o să fie pregătit să îl conducă.

În drum spre magazin, i-am scris două mesaje lui Luke, dar nu mi-a răspuns încă. Să fiu sinceră, îmi pare rău că renunță la job. M-a ajutat în weekend-uri de când avea 14 ani. Era atât de conștiincios și drăguț cu clienții. Era bine pentru toată lumea. El câștiga ceva bani în plus și activitatea presupunea un pic de disciplină. În plus, înțelegea ce înseamnă să fii plătit cu ora, că nu e ușor să muncești, dar și satisfacția de la sfârșitul zilei.

Călătoria la Bristol a lui Tony e importantă pentru promovare – se gândesc dacă să rebranduiască cerealele. Tocmai de aceea am decis să nu îi spun că vin așa devreme, singură, la magazin. O să se supere și o să își facă griji. E o oportunitate și au făcut comanda printr-o firmă de catering. Nu vreau să îi dezamănesc. Asta e problema când faci afaceri cu aceeași oameni: pe de-o parte ești flatat și bucuros, pe de alta riști să devii dependent de ei. Nu care cumva să faci un pas greșit, pentru că se vor duce în altă parte.

Așa. Concentrează-te, Ella. Decorațiuni pentru șase mese pentru un prânz de la primărie. În mod normal, fac schițe și scheme și i le trimit lui Kate, directoarea firmei de catering. Are ochi bun și de multe ori pune poze cu produsele mele pe rețelele sociale, ceea ce e de mare ajutor în ziua de azi. Îi place de mine pentru că fac lucrurile un pic diferit. Așa că nu vreau să greșesc sau să cobor standardele.

Unul dintre secretele succesului meu e că am mereu o gamă largă de vase și accesorii, așa că pot să fac față schimbărilor. Aș vrea să am mai mult spațiu de depozitare. Cu toate că, dacă ar fi așa, aș cheltui prea mult pe imaginea magazinului. Fiind mic, pot să investesc în buchete, ceea ce mă ajută să le ofer clienților ce își doresc. Și să îi surprind mereu. Ceea ce înseamnă mai multe fotografii pe rețelele de socializare.

Pentru chestia asta, folosesc vase din oțel laminat. Am decis că asta oferă un look foarte modern și energic. Folosesc cale roșii, trandafiri albi și lisianthus. Le învelesc în celofan strălucitor, verde. O să fie de impact pe fețele de masă albe și culoarea neutră a încăperii.

I-am spus lui Tony că ceea ce îmi doresc e ca invitații să se întrebe cine a făcut aranjamentele florale. Kate e foarte fidelă și are mereu la îndemână cartea mea de vizită. Singura mea frustrare e că nu pot livra la distanțe mai mari.

Doamne ferește! Trece timpul și nu primesc nicio veste de la Luke. E încă întuneric și mă gândesc să îmi mai pun o cană de cafea. Aud motorul unei mașini. Mă întreb dacă e Luke, dar nu sunt sigură că e Mini-ul lui. Stă locului în față. Mă opresc. Ridicol. *E doar o mașină, Ella. Calmează-te.*

Stau nemișcată, așteptând ca mașina să plece. Dar nu se întâmplă asta. Se aprind farurile. Îmi spun că probabil e cineva din cartier.

Aștept un minut sau două și apoi îi scriu din nou lui Luke. Nu răspunde. E liniște acum, așa că mă întorc la calele mele. Îmi spun că trebuie să mă concentrez pe flori. Of, Doamne...

Cineva încearcă să deschidă ușa. E închisă, bineînțeles. Cristoase!

Luke are cheie. Nu poate fi Luke.

Iau celularul, pregătită să sun după ajutor. Mă gândesc că, dacă sparg ușa, o să fug prin spate și voi suna la poliție. Pe măsură ce planul ăsta prinde formă în mintea mea, mă simt în același timp ridicol și speriată.

E și mai multă gălăgie în fața ușii. Nu pot să văd cine e. Stau nemișcată. Singurele lumini din magazin sunt cele din spate, unde lucrez. Nu mă duc la ușă. Sub nicio formă. O parte din mine vrea să creadă că e Luke. Că și-a uitat cheia. Dar m-ar striga, nu?

Pași. Da. În sfârșit aud cum cineva merge afară. Bun.

Bun. Doamne ferește. Văd luminile mașinii cum se aprind. Pleacă. Oare ar trebui să îl sun pe Tony? Dar apoi îmi amintesc că nu ar trebui să fiu aici, singură, la ora asta. E atât de ciudat. Sunt într-un loc în care de obicei mă simt în siguranță și fericită, dar acum mă simt o altă persoană. Nu vreau să fiu omul ăsta. Urăsc persoana asta.

Simt cum îmi curg lacrimile pe obraji. Și nu mă pot gândi decât la faptul că sunt o femeie proastă. De ce nu ai făcut ce trebuia în urmă cu un an? Să fi sunat părinții când erai în tren și, astfel, toate astea să devină responsabilitatea lor.

De ce? De ce? De ce? De ce nu ai făcut asta, Ella? Era atât de simplu. Nu știu de cât timp stau aici, dar mă uit la ceasul de pe perete și îmi dau seama că a trecut prea mult.

Apoi îmi sună telefonul și sar ca arsă. E Luke.

— Ai fost tu la ușă?

— Nu. Ce vrei să spui? Am sunat ca să îți spun că acum plec. Dar de ce ești așa de speriată, mamă?

— Nimic. Nimic. Vino cât de repede poți. I-am promis tatălui tău...

Închid. Și exact în acel moment îmi pare rău că am folosit tonul ăla. La naiba. Îi trimit un sms ca să îmi cer scuze.

Îmi pare rău. Sunt obosită. Am pornit espressorul.

Apoi mă întorc la flori și mă las dusă de culori și parfumuri. Mă concentrez pe muncă. Pentru o clipă, mă întreb dacă am luat decizia greșită, să folosesc vasele. Oare ar fi trebuit să aleg pătrate cu oglinzi?

Nu. Și oricum e prea târziu. Nu am timp să o iau de la capăt. E bine așa.

S-a luminat afară și asta mă liniștește. Văd mai bine mașinile cum trec și parchează, cu farurile stinse. Nu mă mai simt urmărită, de parcă aș fi într-un acvariu.

E aproape șapte și aud pe cineva la ușă. Primesc un mesaj de la Luke. E el. Chiar și-a uitat cheile.

— De ce ai închis ușa, mamă? Credeam că o faci doar

când ai o întâlnire de afaceri și nu vrei să fii întreruptă.

— Tata a spus că e mai bine așa, de când cu cărțile poștale.

— Credeam că polițiștii ți-au spus că e foarte posibil să fie doar un nebun ciudat.

— Așa au spus. Și probabil au dreptate. Dar tata a vrut să fim un pic precauți. Te mai doare capul?

— Nu. O să trebuiască să te vezi din nou cu polițiștii?

E îngrijorat și îmi doresc să nu fi spus atât de multe.

— Nu știu. Probabil că nu. O să se liniștească totul. Sunt sigură.

— Ei bine, o să aflui cine trimite cărțile poștale. O să îl gădesc.

— Nu spune asta, Luke. Nu ajută cu nimic. Trebuie să lăsăm poliția să se ocupe. Nu noi.

— Tata nu a spus asta.

— Poftim?

— Oh, nimic.

Pare rușinat.

— Mai vrei cafea, mamă? Apropo. Mi-e o foame de lup. Ai ceva de mâncare?

CAPITOLUL 20

T A T A

Henry a ținut pentru prima oară un pistol în mână când avea nouă ani.

Tatăl lui l-a pus să promită că nu îi va spune mamei. Era și unchiul George acolo. L-au dus pe un câmp, lângă râu, ca să vâneze iepuri.

Sunt niște paraziți, i-a spus tatăl lui. Șapte iepuri mănâncă la fel de mult cât o oaie. De aceea erau coșmarul recoltelor și al grădinilor de legume. Iar săpatul lor afecta și cirezile. Tatăl lui Henry i-a povestit că atunci când era copil a văzut o vită cu un picior rănit, pentru că a călcat într-o groapă făcută de iepuri. Au trebuit să o împuște, bineînțeles, dar a suferit foarte mult, a plâns de durere până au adus pușca. Ai naibii iepuri.

Asta a fost prima lecție: despre reguli și siguranță. Licența și legea. I-au spus lui Henry că va putea să aibă și el o pușcă când va fi crescut, dar doar când va fi demonstrat că e îndeajuns de responsabil și urmează fiecare regulă, ca la carte. Era legal să împuște iepuri, cât să nu se înmulțească prea mult, dar nu avea voie să împuște bursuci. Așa că trebuia să fie foarte atent.

Tatăl și unchiul i-au explicat apoi cum stă treaba cu siguranța. Fără vite. Fără oameni. Doar ziua. Mereu să

verifice că nu sunt și alții cu puști în fața lui. Să fie sigur 100% că știe unde se află toți ceilalți înainte să tragă.

Tatăl său s-a întins în iarbă, i-a pregătit pușca și l-a învățat cum să declanșeze. I-a atras atenția că va simți reculul în umăr și să fie pregătit. Dar i-a spus că se va obișnui, în curând. O să îl ducă la poligon și o să îl lase să împuște porumbei, ca să exerseze.

A tras. Henry a fost îngrozit. A avut noroc. I-a ieșit din prima. A fost șocat să vadă iepurele sărind și apoi căzând. Tatăl său a fost uimit și l-au felicitat. Henry s-a emoționat. Nu i-a plăcut să recunoască, dar i s-a făcut puțin greață și s-a gândit că poate o să verse.

— Bravo, fiule. Serios. Bravo! Ai talent. Doamne, George. Ai văzut? Are ochi. Talent înnăscut.

Azi, dulapul cu arme e în biroul micuț de lângă încăperea cu încălțări. Respectă toate regulile, deși Henry își dorește să fi optat pentru modelul cu cod. Al lui e modelul standard, care se deschide cu o cheie pe care trebuie să o țină separat de celelalte. Teoretic, nu ar trebui să spună nimănui unde e și ar trebui să îi schimbe constant locul. Practic, a uitat de multe ori noul loc secret și a căutat de mama focului prin casă, blestemând-o pe Barbara și pe fete. Așa că acum o ține în dulapul cu șosete, într-o pereche veche de șosete de rugby, roșii, pe care nu le poartă niciodată. Așa își amintește ușor unde e și își spune că unui hoț nu i-ar trece niciodată prin gând să caute printre șosete.

Din când în când, mai vede câte o știre la televizor despre vreun copil care pune mâna pe o pușcă și atunci intră în panică și verifică șosetele roșii.

Azi, Henry se trezește devreme. E trist. Barbara a insistat să se mute din dormitorul conjugal în momentul în care s-a întors de la poliție. Nu l-au arestat și poliția verifică noua versiune, dar își dă seama că Barbara a înrăutățit situația când i-a spus să se mute.

— Și? Ce au spus polițiștii? De ce era mașina ta lângă gară? Mi-ai spus că erai beat. Ai dormit în parcarea pubului? De ce naibii nu îmi spui ce se întâmplă, Henry?

Se uită la ceas. 5.30. Privește cheia de pe noptieră. A luat-o din șosete azi noapte, când Barbara pregătea cina. Se îmbracă la repezeală cu hainele de ieri, pe care le-a aruncat pe un scaun, și pune cheia în buzunarul din dreapta. Apoi trage draperiile și se uită la cer, care e mult prea frumos pentru o asemenea zi. Pentru starea asta. Pentru planul ăsta. Henry își ascultă respirația un timp și se uită fix, la nori. Cirrostratus. Tatăl lui l-a învățat și despre nori. E esențial pentru un fermier să știe să „citească” norii. Cirrostratus sunt niște nori ca niște cearșafuri subțiri, aproape transparente, puse la uscat pe sârmă. Înseamnă că vine ploaia. Cunoaște senzația asta. Trebuie să plece.

Coboară cu atenție și cât mai tăcut posibil, evitând a treia scară, de jos, pentru că scârțâie cel mai tare. Trece prin bucătărie și ajunge în camera cu încălțări, unde îl așteaptă Sammy, plin de entuziasm și dând din coadă.

I se strânge puțin stomacul când vede privirea de chihlimbar. Îl mângâie pe cap — *stai* — și trece prin birou, cu cheia în buzunar. Alege cea mai veche pușcă, ia muniție din spatele dulapului din lemn, din colț (nu e chiar ca la carte), închide din nou dulapul din oțel și se întoarce în încăperea cu încălțăminte, unde Sammy încă îl așteaptă, cu capul înclinat.

Câinele pare confuz. Are urechile pe spate. Stă drept și se mișcă încet.

— Am spus să stai. Ai auzit? Înapoi în pat. Acum!

Privirile li se întâlnesc din nou și Sammy se întoarce, supus, în patul lui, de unde îl privește atent, cu limba afară. Henry iese din încăpere.

Afară e mai frig decât se așteptase. Se uită la peluza de lângă drum și își amintește din nou de corturi și

trambuline. Fetele care stăteau în tufişuri şi se prăpădeau de râs. Îşi aminteşte cât de mult îi plăcea Annei, când era mică, să o ia de picioare şi să o învârtă în mijlocul pajiştii. Cât de trist a fost când a crescut şi nu mai putea să facă asta, pentru că era prea înaltă şi o putea răni.

— *Eşti prea mare.*

— *Te rog, tati.*

— *O să te loveşti la cap. Nu pot.*

Îşi aminteşte priveghiul, care l-a surprins atât de mult. A fost emoţionant că au venit atâţia oameni. Lumânările. Cânteculele. Barbara şi Jenny care se ţineau de mână, prea triste ca să stea lângă ceilalţi. Buzele strânse, ca să nu plângă.

Priveşte înapoi, înspre casă. Draperiile sunt trase, sus. Merge în linişte spre hambar, prin pietriş. Intră pe uşa laterală mică, lăsând închise uşile mari, glisante, pe unde intră tractoarele. Se duce într-un colţ îndepărtat şi se aşază printre baloturile pe care le-au folosit la priveghi. Pune puşca jos şi inima îi bate tot mai tare.

Îi e teamă?

Niciun răspuns.

În schimb, îi trec prin faţa ochilor o grămadă de imagini. Cărţi de joc desfăcute şi împrăştiate. El şi Barbara în luna de miere. Ce diferiţi erau pe atunci! Fetele, bebeluşii. Anna cu părul ei blond. Jenny, cu părul negru.

Henry se gândeşte că poate subconştientul scoate la suprafaţă tot felul de amintiri care să îl emoţioneze şi astfel să se răzgândească. Dar nu. În curând, poliţia va afla că nu dormea în maşină pentru că era beat. Foarte curând, ei şi Barbara vor afla adevărul. Şi apoi un alt gând. Henry, eşti un idiot! O să audă împuşcătura din casă. La dracu'! O să vină şi o să îl găsească. Şi vor vedea. Poate Jenny, prima. De ce dracului nu s-a gândit la asta înainte?

Scoate telefonul din buzunar şi încearcă să găsească o soluţie. Ar putea să sune la poliţie. Să îi cheme. Da. Ar

putea bloca ușile și pe dinăuntru și astfel poliția o să aibă ceva bătaie de cap. Oare ar merge? Sau ar trebui să se îndeparteze de casă? Poate pe deal... Dar apoi o să îl găsească altcineva. Un om nevinovat. Doar acum își dă seama că nu s-a gândit deloc la asta.

Caută prin buzunare o bucată de hârtie. Un pix? Găsește numai niște cutii vechi, o bucată mică de sârmă și un pachet gol de gumă.

Închide ochii și se încruntă când se gândește la prietena Annei, Sarah, și pastilele pe care le-a luat. Oare și-a dat seama ce a făcut? Chiar a vrut să se sinucidă? A scris vreun bilet? Și el cum își va explica fapta dacă nu lasă un bilet?

Inima îi bate atât de tare, încât îl doare. Pregătește pușca și apoi o pune înapoi, jos, îndreptând-o spre gât.

Nu știe de ce, dar se gândește la un film în care make-up artistul a spus că vor folosi ficat ca să obțină sânge și niște creier, încât să pară totul real. Își imaginează că a apăsat deja pe trăgaci și se întreabă cum ar fi. Ce ar simți? Vidul? Sau altceva? Nu e religios, așa că nu știe la ce să se aștepte. Dar e surprins să afle că îl sperie durerea. Mișcă încet pușca înspre tavan și ia o decizie. Nicio hârtie ori bilet, așa că va trebui să sune. Da. Ia telefonul în mână dreaptă ca să sune la poliție. Are salvat numărul detectivei Melanie Sanders. El va vorbi primul. Îi place de ea. Pare directă. Înțeleghătoare. Mult mai drăguță decât cel din Londra. Sună. O dată. De două ori. Se roagă să răspundă. Cinci. Șase. Inima îi bate tare. Închide ochii și se roagă să nu audă mesajul automat.

CAPITOLUL 21

PRIETENA

În mașină, în drum spre casă, mama Sarei vorbește încontinuu. Sarah tace. Maică-sa îi spune că nu trebuie să meargă la școală. Poate sta acasă cât are nevoie. Până își reface forțele. Că e fericită pentru că prietenii ei au venit să o vadă și că trebuie să le ceară ajutorul. Nimeni nu învinovățește pe nimeni. Nu o să mai fie situații din acestea. De ce nu merg la o pizza, seara? Sau să se uite la un film.

Sarah e surprinsă că îi e greu să se țină pe picioare, în timp ce merg prin grădina din fața casei. Probabil va sta în pat. Se uită la tufele de trandafiri de sub camera ei și vede că au mulți boboci. Nu aveau boboci când au luat-o cu ambulanța și era întinsă pe targă. Acum sunt cinci. Nu. Șase. Într-un fel, e ciudată schimbarea asta, într-un timp atât de scurt.

— Hai, draga mea. O să îți fac un ceai.

Nu vrea ceai, dar nu îi spune nimic.

Intră și se așază în camera de zi. O privește pe mama ei cum își pune poșeta pe canapea. E cadrilată și are de toate acolo. Inclusiv trusa de machiaj, pe care a folosit-o cu atenție la Londra.

Tuș, rimel și gloss-ul preferat. Se privește în oglinda din fața canapelei. Azi e nemachiată. Are ochii mici.

Buzele uscate. Vede, de asemenea, tot în oglindă, poze înrămate. Una e cu ea într-un jacuzzi. Părinții stau pe margine și zâmbesc.

În altă poză stă în mâini. Fusta i s-a ridicat și i se văd pantalonii scurți, cu alb și roz. Se concentrează, încercând să își amintească cine i-a făcut poza aceea. Și apoi se uită pe raft, unde vede o poză cu sora ei, Lily, care stă pe o bancă, într-o excursie în Franța. Pare supărată. Nu, supărată nu e cuvântul potrivit. Pare distantă. Sarah aude ceainicul, în bucătărie.

— De ce a plecat Lily?

— Ce ai spus? Nu te aud din cauza ceainicului.

Maică-sa se întoarce în camera de zi, stă în picioare și o privește fix. Sarah continua să privească poza surorii ei.

— De ce ne-a părăsit Lily?

— Nu cred că e momentul potrivit să vorbim despre asta. Ai nevoie de odihnă, draga mea.

Sarah își întoarce capul o clipă și apoi își privește mama în ochi. Simte că îi dau lacrimile și buza de sus cum îi tremură. Știe cât de ușor îi va fi mamei ei să evite subiectul, așa cum face mereu. Pentru că Sarah mereu îi dă voie.

— Din cauza tatei, nu? De aceea a plecat.

Maică-sa se face albă.

— De ce spui asta? Știi de ce a plecat tatăl tău. Nu ne mai înțelegeam. Și când a explodat totul, cu Lily, situația a devenit un pic...

— Ce a explodat?

Sarah nu și-a mai văzut sora de trei ani. Uneori Lily sună ca să vadă dacă Sarah e în regulă, dar nu a mai făcut-o de ceva timp. Sunt prietene pe Facebook, dar când Sarah se uită pe pagina lui Lily, de abia o mai recunoaște. E într-un fel de fază hippie. Și-a vopsit părul în niște culori ciudate. Și are haine ciudate. Trăiește într-o comunitate din Devon. Mereu postează despre cristale și vindecări.

Yoga și lumânări. Reiji și făină naturală. Sarei îi e dor de ea. Nu îi vine să creadă că sora ei nu a dat niciun semn în ultimul timp, știind ce se întâmplă. Doar a apărut totul la știri, din nou.

— Vreau să știu adevărul, mamă.

— Adevărul? Faci să sune totul cam melodramatic, draga mea. Ai trecut prin multe. Ești supărată. Între mine și tatăl tău pur și simplu nu a mai mers. Știi, însă, că amândoi te iubim.

Sarah menține privirea mamei și încearcă să îi citească în ochi, să o privească până în străfundurile sufletului. Vrea să o facă să reacționeze.

Se aude ceainicul, așa că maică-sa își poate întoarce privirea.

— Nu vreau ceai, mulțumesc. O să mă întind.

— Dar un sandwich? Nu vrei un sandwich?

— Ți-am zis că sunt bine.

Sarah își ia geanta de pe canapea și se duce sus. Închide ușa dormitorului, se sprijină de ea și își ține mâna pe clanță. Își amintește că Lily a ales clanțele pentru toate ușile din casă. Uimitor cum pot să schimbe aspectul casei niște detalii de genul ăsta. Era în perioada în care Lily își dorea să studieze artele și era mereu entuziasmată de tot felul de proiecte. A transformat încontinuu debaraua mică. Într-o săptămână îi punea tapet din mătase, pictat manual, în alta o umplea cu bucăți din bumbac, pictate și ele manual.

Și apoi, dintr-odată, s-a oprit. Au început certurile. Urlete și uși trântite. Lily a început să chiulească. Stătea toată ziua în pat. Era atât de tristă în poza aceea din Franța. Sarah se uită la ceas și merge să aprindă lampa de pe birou. O aranjează în așa fel încât să lumineze toată zona. Aprinde laptopul. Nu mai are răbdare. A primit tot felul de mesaje de încurajare pe Facebook. Majoritatea prietenilor ei știu că s-a întors din spital și e acasă. Veștile circulă rapid. A dat

unfriend multor oameni care au făcut tot felul de remarci răutăcioase când a dispărut Anna. Într-un timp, se gândea chiar să își închidă contul. Încă mai primește mesaje neplăcute, dar încearcă să le ignore și îi blochează pe toți cei care depășesc limita. Adevărul e că nu îi plac anumite lucruri pe care le spun oamenii, dar cel mai mult o deranjează ce ar putea spune în spatele ei. De aceea nu și-a închis contul.

Sarah se uită pe pagina surorii ei și vede că și-a pus o nouă poză la profil. Acum are părul roz. Mai vede niște poze făcute într-un loc pe care nu îl recunoaște: livezi, câmpuri și selfie-uri în timp ce face yoga, la apusul soarelui. Un grup de oameni, cu mâinile împreunate, care nu se uită la aparatul foto. Sarah vrea să îi scrie un mesaj și simte cum o inundă tristețea. Ultima oară au vorbit la puțin timp după dispariția Annei. Recitește toate mesajele pe care și le-au trimis. Lily a sunat de câteva ori, dar Sarah era în stare de șoc și nu a vrut să vorbească. Acum se simte altfel. Își strâmbă gura și scrie. *Trebuie să vorbesc cu tine, Lily.* Înainte să apese *Trimite*, recitește mesajul și se încruntă când își dă seama că e prea vag. Nu i-a spus îndeajuns încât să o facă să îi răspundă. Adaugă noul număr de telefon și apoi tastează: *E vorba despre tata. Îmi e teamă că e implicat în povestea cu Anna.*

Ține degetul deasupra tastei *Trimite*. Inima îi bate nebunește. Nu e sigură că poate face asta. Își acoperă gura cu mâinile. Apoi expiră puternic și apasă tasta.

CAPITOLUL 22

DETECTIVUL PRIVAT

— Trebuie să încetezi să mă mai privești așa.

Soția lui Matthew se încruntă la el. Fetița sugă, fericită, la sân. E atât de mică și are un smoc de păr negru. O pune cu grijă pe pătura care apără abdomenul lui Sally, după cezariană.

Matthew nu se poate abține. Stă cu gura căscată și ochii mari. Totul e încă atât de...

— Îmi pare rău. Pur și simplu nu mă pot abține.

— Știu. Îmi tot spui că e un miracol, Matt. Și te iubesc pentru că ești așa. Pe cuvânt. Dar trebuie să încetezi să mă mai privești așa.

— Așa cum?

— Cu venerație. De parcă aș fi o zeiță. Mă sperii. Chiar mai mult decât atunci când vrei să facem sex.

— Nu e nimic cu expresia mea când vreau să facem sex. Și scoate limba.

Matthew nu i-a spus niciodată că, în urmă cu ani de zile, când i-a zis pentru prima dată că are o expresie interesantă când vrea sex, el s-a dus și s-a uitat în oglinda din baie. Nimeni nu i-a mai spus asta. A fost să spunem, nu alarmant, dar intens, să se vadă așa, în oglinda din baie.

— Ți-am spus că ești minunată?

Matthew își întinde mâna ca să o mângâie întâi pe ea și apoi părul negru al fiicei lui. Fiica lui. Rotește cuvântul pe toate părțile și apoi inspiră puternic.

— Și? Ce planuri ai azi, tati?

Întrebarea îl trezește din reverie.

— Ce vrei să spui? O să stau aici, cu fetele mele frumoase. Ce altceva?

— Toată ziua?

— De ce nu?

— Pentru că dacă stai aici toată ziua, cu fața aia, nu o să dorm și nici fiica ta cea frumoasă nu o să doarmă, iar tu o să te plictisești de moarte.

— Dar nu e deloc plictisitor. E...

— Un miracol. Da, dragul meu, știu.

Și râd amândoi.

Matthew se uită în jur, se ridică și se duce înspre scaunul unde e geanta cu toate lucrurile fetei. Lucruri adorabile, albe și galben lămâi, pentru că nu au vrut să știe dinainte sexul copilului.

Datorită cezarienei, pot să se bucure de intimitatea acestei camere single. Matthew se gândește la cât de groaznic a fost totul. Opt ore de tortură numită travaliu și apoi groaza când i-au spus că fetița nu are o poziție bună, că e întoarsă și că trebuie să facă cezariană. Sal nu își dorea așa ceva și nu poate să uite expresia de șoc și groază de pe fața ei când au pus-o în scaunul cu rotile și au dus-o înspre blocul operator, iar el o ținea de mână ca să o liniștească. Probabil asta e motivul pentru care acum o privește așa, cu venerație. Se simte ușurat.

— Uite ce îți propun: mergi acasă pentru câteva ore. Fă un duș, mănâncă ceva. Îmi pregătești lucrurile de pe listă și te întorci diseară. Mama o să sune din nou în după-masa asta și sunt absolut epuizată, Matthew. Am nevoie de somn.

Se așază pe pat, lângă ea.

— Ești sigură? Nu aș vrea să te las, acum.

— Ești de ore întregi aici, dragul meu.

— Dar nu se compară cu chinul prin care ai trecut tu. Strânge din buze și Matthew vede o luminiță în ochii ei.

— Înfricoșător, nu?

Dă din cap, pentru că îi teamă că nu o să poată vorbi.

Așa că tușește.

— Uite ce e, Matthew. Sunt aici de zile întregi și nu ne așteptam la asta. Ce ar fi dacă ai lucra la caz, până mă întorc acasă?

— Nu mă gândeam la muncă, minte Matthew.

Soția lui dă din cap. Îl cunoaște atât de bine.

— Ok. Bine. Poate doar puțin. Dar numai pentru că vezi lucrurile diferit când ți se naște un copil.

— Ce vrei să spui?

— Nimic.

Își dorește să nu fi spus asta cu voce tare.

Nu vrea ca fetița să aibă vreo legătură cu munca lui. Cu vânătoria în care e implicat acum. Și vrea ca nici soția lui să nu se gândească la toate astea ori să facă diferite conexiuni cu evenimentele din viața lor. Dar nu se poate gândi la atâtea lucruri, acum. Poza Annei de pe Facebook, care a apărut peste tot, de un an încoace. Maică-sa, Barbara. Și Ella. Acum vede totul din alt unghi. I se strânge stomacul și dă din picior, nervos.

— Cred că ar fi mai bine să muncești aici între două vizite. Iar când mă întorc acasă, o să mă poți răsfăța cât vrei.

Matthew își mușcă buza de sus. Sal vrea să facă tot posibilul ca să se întoarcă acasă cât mai repede. El s-a gândit să o lase mai moale cu munca în primele două săptămâni, dar cezariana și zilele obligatorii de spitalizare care au urmat i-au dat planurile peste cap.

— Bine. Ai dreptate. O să mă duc acasă, pun la spălat,

muncesc un pic și mă întorc diseară. Dar ești sigură 100%?

— Da.

O sărută tandru pe gură, apoi își freacă buzele de capul fiicei lor.

— Minunat, nu?

— Un miracol, îl tachinează ea, dar îi strălucesc din nou ochii.

O oră mai târziu, Matthew e acasă și se învâрте de colo, colo. E așa de ciudat că foarte curând vor fi toți trei aici. O familie. Nu doar el și Sal, ci toți trei. Se uită în jur și se întreabă dacă au suficient spațiu. Într-un colț e un coș din răchită, plin de lucruri, unele dintre ele absolut necunoscute lui. Ceva sport pentru bebeluși, care trebuie montat, și scutece.

Dintr-odată, totul pare minunat și, da, miraculos și înspăimântător. Matthew se întreabă dacă e pregătit. De parcă e cineva vreodată pregătit.

Aprinde espressoorul și se uită prin mail-uri. Nimic important. Își scoate mobilul exact când espressoorul e încălzit.

Când pune ceașca din porțelan sub espressoor, simte că e de obosit. Parcă nu își găsește locul în spațiu. Apasă butonul pentru espresso dublu și cu cealaltă mână tastează numărul lui Melanie. Surprinzător, răspunde imediat.

— Chiar mă întrebam când o să te arăți, din nou. De unde ai aflat? Tobe sau ai puteri paranormale?

Melanie vorbește încet.

Matthew simte că e serioasă și tace. Nu are nici cea mai mică idee despre ce vorbește.

— Veștile circulă repede.

— Ella știe? Despre asta e vorba?

Matthew nu răspunde.

— Nu care cumva să mai spui cuiva. Deocamdată jurnaliștii nu au aflat și nici nu ne dorim asta. Cel puțin, pentru moment.

Matthew se uită la crema cafelei pe care tocmai și-a făcut-o, surprins că bluff-ul a funcționat. Ia o gură din cafea și se întreabă ce naibii s-o fi întâmplat. Până aseară, și poliția din Londra și cea din Cornwall voiau ca presa să știe cât mai multe.

Ce s-o fi întâmplat de, dintr-odată, nu mai vor să se afle?

— Spune-mi ce poți, Melanie, și eu îți spun ce știu. De asemenea, îți promit să fiu numai ochi și urechi și să îți dau de veste imediat ce presa află ceva.

Matthew are niște contacte bune în presa locală și Melanie știe asta.

— Bine. Dar tot ce îți spun e *off the record*.

— Hai, Melanie. Doar mă cunoști. Poate că mi-am distrus cariera, dar nu o să fac asta și cu a ta.

— Bine. Dar nu la telefon. Cât de repede poți ajunge în Saltash? La aceeași cafenea.

— Îți trimit un mesaj.

— Bine. Și nu spui nimic, nimănui.

— Promit.

— Oh. Apropo. Cum se simte Sally? A trecut termenul, nu?

Matthew se simte vinovat. Pentru câteva momente, a uitat. Nu. Nu e cuvântul potrivit. Mai bine spus, s-a deconectat.

E uimit cum de s-a putut întâmpla asta și se întreabă dacă așa va fi de acum înainte. Muncă. Casă. Mereu scindat. Dintr-odată vede în fața ochilor imaginea din spital. Vie. Minunată.

— Sunt tată, Mel. Am o fetiță. O fetiță minunată.

CAPITOLUL 23

T A T Ă L

Henry se uită în jur, prin celula din sediul poliției, și își dă seama că se gândește la Sammy. Speră că Jenny îl va scoate la plimbare, dar apoi se apleacă și își pune capul în mâini. Săraca Jenny. De parcă nu era îndeajuns de tristă. Și acum asta...

Închide ochii când se gândește că a creat tot dezastrul ăsta. De ce, de ce mama naibii nu a apăsat atunci pe trăgaci? De ce nu a avut curaj?

S-a așezat pe podea, a ridicat platforma care ține loc de pat, dar și-a dat seama că îl doare spatele. Simte, prin salteaua de plastic, subțire și albastră, podeaua din beton. Oare cât îl vor ține aici? Se uită la ușă și se cutremură amintindu-și cum a sunat, când au închis-o. Nu îți poți imagina, până nu ești de cealaltă parte. Nu e claustrofob, dar nu a mai trecut niciodată prin așa ceva. E obișnuit să stea afară. Să fie liber. Încearcă să își amintească ce spune legea. Cât au dreptul să îl țină acolo, fără să fie acuzat? I-au luat pantofii și cureaua. Își dă seama că e mai obișnuit decât majoritatea să umble în șosete. Cizmele în camera încălțărilor. Șlapii nu îi plac. A și slăbit în ultimele zile. Știe pentru că pantalonii îi cad de pe el în timp ce merge înspre ușa făcută din gratii oribile.

Se gândește la Barbara și feliile ei de prune. La Anna care se învârte cu mașinuța pe peluză, înconjurată de restul copiilor, care fug înainte și înapoi pe lângă stropitoare. Ceea ce îi trebuie e o mașină a timpului, să se întoarcă înapoi. Da. Când totul era altfel.

Dintr-odată, simte un amestec de nerăbdare și furie. I-a ajuns până peste urechi. Toată povestea. Locul ăsta. Locul ăsta nenorocit.

— Nu vă supărați, pot vorbi cu cineva?

Niciun răspuns.

Henry dă cu piciorul în ușă și urlă mai tare.

— Trebuie să vorbesc cu cineva!

Peste câteva momente se aude cum cineva trage ușa într-o parte și ofițerul în uniformă se răstește la el.

— Te rog să nu urli!

— Vreau să vorbesc cu avocatul meu!

— Credeam că nu ai făcut nimic greșit și nu ai nevoie de avocat.

E sarcastic.

— M-am răzgândit. Vreau să vorbesc cu avocatul. Îmi cunosc drepturile și nu o să vorbesc cu nimeni până nu vine avocatul.

— Oki doki. Consemnat. Dar noi conducem aici și va trebui să aștepți.

Henry îl fixează cu privirea printre gratii.

— Nu am făcut nimic rău.

— Bineînțeles.

Trec două ore. Henry se simte forțat să suporte umilința de a folosi toaleta din celulă. Se roagă să nu îl vadă nimeni, în timp ce își face nevoile. A vrut să aibă avocatul lui, pentru că a aflat că acela din oficiu încetinește lucrurile.

Când, în sfârșit, e lăsat singur cu Adam Benson, care până acum s-a ocupat doar de proprietățile și testamentul lui, Henry își dă seama de gravitatea situației. Adam

e depășit de situație, neavând experiență în dreptul penal. Henry îi spune că nu vrea pe nimeni altcineva. Sfatul lui Adam e simplu: spune-mi adevărul. Ai încredere în mine.

— Trebuie să îmi spui ceva, Henry? Pentru că, dacă e ceva, ar fi bine să îmi spui. În felul ăsta pot să contactez niște persoane care se pricep mult mai bine la chestiuni de genul ăsta.

Adevărul?

Henry o vede pe Anna cum stă lângă el, în mașină. Palidă. *Mă dezgusti*. Simte cum îi tremură buza când îl duc în camera de interogatoriu. Adam e deja acolo. În fața lui stă detectivul din Londra, pe care Henry îl disprețuiește atât de mult.

— Nu puteți să mă țineți aici. Nu am făcut nimic rău. Nimic ilegal.

— Ai îndreptat pistolul înspre unul din ofițerii mei, domnule Ballard. Asta se numește amenințare.

— Ați intrat cu forța în hambarul meu. M-am speriat. Îmi protejam proprietatea.

— Am intrat după ce ne-ați telefonat, agitat, domnule Ballard, cerând să vorbiți cu doamna ofițer Melanie Sanders. Am intrat ca să nu vă faceți rău dumneavoastră sau altora. Știți asta și eu știu asta, așa că ce ar fi să lăsăm baltă povestea asta cu intratul ilegal? Am economisi toți timp prețios.

Adam își întoarce capul, face ochii mari și dă din cap, încurajându-l pe Henry.

— Eram stresat. Depășit de situație. Disparația Annei.

Henry își aude bătăile inimii și încearcă să se calmeze.

Dintr-odată simte o nevoie acută să fie acasă, să îi ceară iertare Barbarei, dar mai ales lui Jenny pentru scena din hambar. Pentru urlete. Pentru scandal. Sammy care lătra, nervos, afară. Pentru tot dezastrul. Acest dezastru incredibil. Și vrea să vorbească cu Melanie Sanders, cu nenorocitul

ăsta din Londra.

— De ce nu pot să vorbesc cu Melanie Sanders?

Când a dat telefon, din hambar, a spus că vrea să vorbească cu ea. Doar cu ea.

— Nu e la serviciu. V-am spus când ați sunat și am vorbit oficial ultima oară, înainte de acest incident...

Inspectorul se uită cu atenție pe niște foi. Henry bănuiește că e declarația lui de după emisiune.

— Ne-ați oferit o a doua versiune despre ceea ce făceați în noaptea în care Anna a dispărut. Așadar. Versiunea curentă e că cineva a lăsat aproape toată noaptea mașina dumneavoastră în proximitatea gării, pentru că ați băut prea mult și ați hotărât să dormiți pe bancheta din spate.

— Așa e.

— Și asta i-ați spus și soției? De aceea i-ați cerut să mintă pentru dumneavoastră?

— Da. Îmi era rușine că m-am îmbătat atât tare. Și credeam că o să dea rău.

— Dar aici am eu o problemă, domnule Ballard. Am vorbit din nou cu martorii care au sunat după ce s-a difuzat emisiunea și se pare că nu au văzut pe nimeni dormind în mașină.

— Poate nu m-au văzut pentru că eram întins. Sau poate au văzut mașina înainte să mă întorc de la bar.

— Ah, da. Barul. Lion's Head. Bun. Și acum a doua problemă. Mă întreb cum de nu ați parcat în parcare localului. De asemenea, nimeni de la Lion's Head nu își amintește să vă fi văzut acolo în noaptea aceea.

— Era plin de lume. Iar în parcare nu era niciun loc liber. Cum ar fi putut să mă observe?

Henry își ține palmele sub birou și simte cum încep să îi transpire. Le șterge de pantaloni. Se întoarce înspre avocatul său, care își notează ceva, și se întreabă despre ce e vorba. Se uită la reportofonul negru și se întreabă dacă

vor transcrie convorbirea. Problema cu minciunile, învață acum, e că trebuie să îți amintești toate detaliile. Să le faci să se potrivească de fiecare dată. Fiecare nouă versiune face ca lucrurile să fie tot mai complicate.

— Cât de bine o cunoașteți pe prietena fiicei dumneavoastră, Sarah?

Detectivul se apleacă brusc în față și îi urmărește fiecare mișcare în timp ce răspunde.

— Nu înțeleg ce vreți să spuneți. E cea mai bună prietenă a Annei, de ani de zile. Vine des pe la noi, ca toți ceilalți prieteni ai lor. Întotdeauna s-au simțit bine la noi.

— Și când ați văzut-o ultima oară pe Sarah, domnule Ballard?

— Poftim?

CAPITOLUL 24

PRIETENA

Sarah se gândește la cântat. Unul dintre cele mai importante lucruri pe care le avea în comun cu Anna, în afară de jocul cu mingea, când erau mici, era că le plăcea să cânte. Au fost în corul școlii, în clasele primare, și le-a plăcut la nebunie. Apoi, în gimnaziu, s-au înscris în trupa de teatru.

Ani de zile, ambiția de a face carieră în teatru le-a adus lacrimi, victorii și tragedii celor două fete. Între șapte și opt ani erau toți prieteni. Fetele cântau împreună, în cor. Dar odată cu audițiile pentru rolurile mai importante, au început să fie mai competitive. Când hormonii au început să își facă de cap și fetele se simțeau vulnerabile și nesigure pe ele, Anna și Sarah au început să vadă totul cu alți ochi.

În timp ce Sarah îi uimea pe toți cu inteligența ei și rezultatele școlare, Anna a devenit o cântăreață mai bună. Până când au împlinit zece ani, cele două prietene erau obsedate de ideea de a deveni vedete de musical. Ambele credeau în visul lor și au pus la cale un plan să aplice la o școală unde vor studia muzica și teatru. Își imaginau cum vor locui în același apartament și își vor petrece zilele cântând pe o scenă din West End, ignorându-i pe Tim, Paul și pe toți adulții din familiile lor. Mai ales pe tatăl Annei.

X Factor e de vină pentru asta, Anna. Mantra lui, în timp

ce stătea în șosete la masă, era: *una e o piesă organizată de trupa de teatru de la școală și alta să faci o carieră din asta. Știi cum sfârșesc majoritatea studentelor de la teatru? Servind la mese și în spatele barului, vânzând halbe de bere. Nu vrei așa ceva. Cred că ar fi cazul să te gândești la o facultate serioasă. Ceva care îți va pune o pâine pe masă. O diplomă care îți va aduce un serviciu.*

Sarah și Anna îl ignorau complet. Se duceau în camera Annei, înfășurate în pătură și se uitau non-stop la DVD-uri cu spectacolele lor preferate. *Cats. Fantoma de la operă. Starlight Express.*

Și apoi – cea mai mare fericire – când au împlinit 11 ani, catedra de teatru a anunțat că pune în scenă piesa preferată a fetelor: *Mizerabilii*.

Sarah oftează și se uită la ceas. Strânge din ochi, pe măsură ce își amintește. Prima discuție cu Anna despre care rol ar fi mai potrivit pentru ele. Stăteau amândouă, tăcute, în camera Annei și se gândeau, cu emoție, la ce se va întâmpla cu prietenia lor. Nu mai era loc de loialitate și compromis. Ambele erau gata să își sacrifice și sufletul pentru rolul lui Fantine.

Încă de la început, Sarah a știut că Anna avea mai multe șanse să obțină rolul, dar asta nu a oprit-o să încerce. Se uita pe ascuns, în dormitorul ei, la versiunea cu Anne Hathaway. O dată, și încă o dată și încă o dată, până când fiecare nuanță, respirație, lacrimă a fost perfectă. Spre rușinea ei, a început să spere că Anna o să răcească sau tatăl ei o va obliga să renunțe ca să se pregătească pentru examene. Dar nu a fost așa. În ziua audierii, erau amândouă acolo – cele mai bune prietene și cele mai aprige rivale – urându-și succes de față cu alții, dar plămădind, în secret, gânduri confuze și nu tocmai plăcute. Pe Sarah au epuizat-o ambiția și invidia.

Până pe trei octombrie, totul luase sfârșit. Un bilet de pe tabela clasei de teatru a confirmat: Anna obținuse rolul.

Sarah era în cor și dublură pentru Doamna Thénardier. Personajul negativ.

Annei i se citeau emoțiile pe față. *Vrei să mă retrag, Sarah? Sincer, dacă înseamnă așa de mult pentru tine, o să renunț. Oricum tata nu vrea să fac asta. Nu vreau ca toate astea să stea între noi.*

Nu. Nu fi prostuță. Sunt fericită pentru tine.

Și apoi, săptămâni și luni întregi a trebuit să privească. Anna, în lumina reflectoarelor. Toată lumea uimită de talentul ei. Toți băieții care aveau impresia că cei din trupa de teatru sunt niște isterici și-au schimbat dintr-odată impresia văzând-o în lumina asta nouă, pentru că repetițiile erau filmate și share-uite pe Facebook. Chiar și Paul și Tim, care urau musicalurile, deveniseră mai înțelecători. Ba chiar interesați despre cum decurgeau lucrurile. Sarah încă era îndrăgostită în secret de Paul și ura să vadă comentariile de pe Facebook în care el spunea cât de minunat arăta Anna în toate acele costumații.

În acel moment, Sarah a pus la cale diversiunea. Nu știa ce face. Era mai mult un experiment ca să își reînvie respectul de sine... și, apoi, ceva neașteptat. A descoperit că există și alte moduri prin care poate fi populară în rândul băieților. La început, s-a simțit puternică. Avea propriile ei reflectoare. După care, foarte rapid, au apărut efectele secundare. Bârfe și răutăți pe rețelele de socializare. O poză. Și dintr-odată a pierdut controlul. Nu a trecut mult până au început să spună despre ea că e o curvă. O bârfă dezgustătoare a început să circule cum că le-a făcut sex oral, la o petrecere, unor băieți din echipa de rugby.

Anna, mereu loială, i-a spus să îi ignore. Sarah se întreba dacă, în adâncul sufletului, Anna își dădea seama că Sarah o luase pe o cale greșită. Dar nu au vorbit niciodată serios despre asta. În public, Anna îi lua mereu apărarea. Spunea că oamenii au inventat totul pentru că erau

invidioși pe inteligența Sarei. Sarah nu i-a spus niciodată că toate bârfele erau adevărate.

Toate. Și apoi trupa lor a început să se destrame. Oare pentru că Tim și Paul au auzit prea multe de la ceilalți băieți? Sarah nu a fost niciodată sigură 100%.

Și acum, verificând orarul trenurilor pe telefon, își dă seama cât de mult are nevoie să meargă la Tintley, să vorbească despre astea cu cineva care ar înțelege. Lily.

Timp de un an, Sarah s-a mințit că Anthony și Karl sunt vinovați pentru tot ce i s-a întâmplat Annei. Dar acum îi vin idei noi, care o dau peste cap. Și sunt tot mai clare în fiecare zi. Pentru că Sarah se tot gândește cum tatăl ei a apărut de nicăieri la spectacolul *Mizerabilii*. Și cum spunea încontinuu cât de minunată era Anna. Și nu poate uita ce s-a întâmplat în Londra. În club. Și sms-ul. Sms-ul despre care nu a spus nimic, nimănui. Pentru că îi era frică.

SUNT CU OCHII PE TINE

8 seara

Îi aleg cu atenție pe cei pe care îi urmăresc.

Trebuie să fie deosebiți. Uneori îi aleg pentru că îi iubesc și știu câtă nevoie au de mine. Iar alteori, pentru că îi urăsc. Niciodată nu aleg la întâmplare. De ce să te chinui să faci asta dacă nu te simți puternic?

Acum e un pic greu, pentru că a trebuit să mă opresc o perioadă. E frustrant. Mă arde pe dinăuntru. Ca atunci când ai nevoie disperată de o țigară. Dar trebuie să rămâi calm. Trebuie să fii mult mai viclean decât cei pe care îi urmărești. Trebuie să ai o mimică perfectă. Tonul perfect.

Și sunt foarte bun la asta.

Fața perfectă.

Vocea perfectă.

În așa fel încât să nu își dea seama pe cine urmăresc. Sau de ce.

CAPITOLUL 25

M A R T O R A

Luke a primit sms-ul târziu, aseară. Emily a pierdut copilul. Am vorbit aproape toată noaptea, învârtindu-ne în cerc.

E răvășit. Trist, dar și ușurat. Se simte și vinovat. Nu vrea să vorbească cu el. A reușit o dată, dar ea a izbucnit în plâns. Apoi i-a scris să o lase în pace. Nu știe ce simte. Nimeni nu știe.

Nu l-am mai văzut niciodată pe Luke atât de trist. Încă nu merge la școală. Își face griji că a lipsit prea mult, dar i-am explicat că poate să recupereze anul, dacă e nevoie. Aș vrea să stau cu el azi, să îi fiu alături, dar din nou nu știu ce să fac. Trebuie să termin buchetele pentru o nuntă. Vin să le ia la opt dimineța. Trebuie să ajungă acasă, la mireasă, la cel târziu zece jumate, iar cele de la recepția sălii unde va fi nunta, puțin mai târziu. Am sunat niște prieteni din domeniu ca să văd dacă se pot ocupa ei, spunându-le că e o urgență, dar toți sunt ocupați.

Ce să fac? Să las baltă mireasa?

Tony a plecat pentru două zile la un team-building cu alți manageri zonali. Nu a putut să refuze, pentru că s-ar putea să meargă și directorul. Așa că trebuie să iau o decizie. E în regulă să îl las pe Luke și să mă duc așa devreme, singură, la magazin, acum că am pus alarmele? Am pus și

încuietori noi, dar sistemul de alarmă nu a funcționat cum trebuie, se tot declanșează, iar familiile care locuiesc deasupra s-au plâns. Până acum, s-au declanșat fără motiv de trei ori și, ca să fiu sinceră, mi-a cam ajuns. A fost foarte scump și nici măcar nu merge bine. Cel care l-a instalat găsește tot felul de scuze, de fiecare dată când îl sun și insinuează că e din cauza felului în care l-am setat. Dar nu sunt proastă. Am urmat instrucțiunile exact cum scria în carte.

În ultimul email a bălmăjit ceva despre faptul că sistemul are nevoie de timp să funcționeze așa cum trebuie, de parcă e un permanent care trebuie să se așeze. Vorbim despre electronică. Știință. Nu l-am slăbit și l-am amenințat că îi fac plângere la Protecția Consumatorului. Mi-a răspuns că șoarecii pot declanșa alarma. Șoarecii? Incredibil!

A trebuit să mă duc la magazin la două noaptea. L-am lăsat singur pe săracul Luke. Așa că, recunosc. În loc să resetez alarma, am oprit-o de tot. Știu. Dar nu face niciun bine. Dimpotrivă. Consumă spațiu degeaba.

E cinci dimineața acum și trebuie să plec urgent dacă vreau să termin buchetele la timp. Fac două cești de ceai și una o duc în camera lui Luke. Stă în fund, pe pat, îmbrăcat în hainele de ieri.

— Am făcut ceai.

Se uită la mine de parcă sunt de pe altă planetă. De parcă nu mă recunoaște.

— Crezi că toți de la școală o să afle?

— Nu știu, dragul meu. Sper că nu.

— Și eu. Nu aș putea suporta ca Emily să treacă prin asta.

Își pune capul în mâini.

— Uite ce e, dragul meu. Nu mă aștept să vii la magazin cu mine. Dar tatăl tău o să se supere foarte tare dacă află că m-am dus singură. Așa că ar fi mai bine să nu îi spunem.

Luke se întoarce înspre mine și mă privește cu ochii goi.

— Nu e periculos să mergi singură? O să fii bine?

— Da. Bineînțeles. Nu îți face griji pentru mine, dragul meu. Avem alarma. E totul în regulă. Poliția e sigură că acele cărți poștale au fost trimise de cineva care caută atenție. Răutăcios, dar inofensiv.

— Ești sigură? Vrei să vin?

— Nu, dragul meu. Arăți groaznic. Vreau să te odihnești și să îmi promiți că ești în siguranță. Și amintește-ți că totul va fi bine, până la urmă. Suntem lângă tine. Știu că acum ești confuz și trist, dar o să fie bine.

— Încă ești îngrijorată pentru fata aceea? Pentru Anna?

— Nu, iubire. Am încercat să nu mă mai gândesc. Acum îmi fac griji pentru tine.

Îi spun că am celularul la mine și să mă sune sau să îmi scrie urgent, dacă se întâmplă ceva. Nu o să deschid magazinul, azi. Odată ce florile pentru nuntă sunt în dubă, o să pun semnul cu închis pe ușă și vin direct acasă.

— E bine așa, Luke? O să fii bine, singur, pentru câteva ore?

Dă din cap.

— Să îți ții telefonul deschis, iubire.

Dă din nou din cap.

Nu e trafic la ora asta și ajung imediat în fața magazinului. Ridicol, dar am început să circul cu ușile blocate. Nu i-am spus despre asta lui Tony și nu știu ce aștept să se întâmple.

Adevărul e că tot mai des am sentimentul, când sunt la magazin, că cineva mă urmărește. Știi, senzația aceea ciudată, că cineva te-a bătut pe umăr, dar când te întorci, nu e nimeni. Am impresia că devin paranoică. Și chiar dacă le-am spus lui Tony și Luke că poliția m-a mai liniștit, nu e chiar așa. Mă tot gândesc la întâmplarea cu foarfeca.

Am vrut să îl sun din nou pe Matthew, dar nu a mai lucrat de când a născut soția lui și nu vreau să îl deranjez.

Și, până la urmă, e un detectiv privat, nu gardă de corp.

Mă uit în jurul mașinii. Nu e nimeni. Luminile apartamentelor sunt încă stinse. Nu am de mers mai mult de douăzeci de pași de la mașină până în magazin. Am făcut asta de un milion de ori, la venire și la plecare. Nu vreau să fiu așa. Hai, Ella, revino-ți!

Respir adânc, deblochez ușile și fug din mașină cât de repede pot. Am deja în mână cheile de la mașină. O închid de abia când ajung în pragul ușii magazinului. Inima îmi bate nebunește. Intru rapid și închid ușa cu forță, apoi mă asigur că e închisă yala. E o încuietore nouă, în genul celor de la hotel. În timpul zilei, țin ușa deschisă cu o vază în care pun florile zilei. Dar acum mă asigur de două ori că e închisă. Bun. Las jaluzelele trase. Se poate vedea înăuntru pe fereastră, dar nu am ce să fac. Oricum, o să lucrez mai mult în spate.

Mă duc repede la masa de lucru, îmi scot haina și o arunc pe un scaun. Apoi dau drumul la espressor. Sunt obsedată de control. Știu. Azi noapte am dat drumul espressorului ca să fie încălzit dimineata. Asta în timp ce pregăteam cele șase aranjamente florale, care acum stau pe raftul din mijloc al frigiderului pentru flori. Bobocii pentru cele trei buchete de nuntă sunt așezați cu grijă, în apă, pe raftul de sus, în ordinea în care le voi pregăti: întâi cele două pentru domnișoarele de onoare și apoi cel al miresei.

La începuturile afacerii, făceam toate buchetele pentru nuntă cu o zi înainte. Îmi era teamă că nu o să am îndeajuns timp și o să greșesc ceva. Acum știu exact cât timp îmi ia și am mai multă încredere în mine. Prefer să fie totul proaspăt, așa că pregătesc doar buchetele miresei cu o zi înainte de nuntă și asta dacă e o vreo problemă cu livrarea sau în alegerea florilor.

Pe atunci, făceam eu livrările, dar acum mă ajută un tip tare de treabă. Tom e ieftin și de încredere, are grijă de flori

și nu m-a dezamăgit niciodată. O să ajungă în mai puțin de trei ore, așa că e cazul să mă pun pe treabă.

Azi am comandă de trei buchete cu trandafiri și margarete mari, flori care sunt ușor de procurat. Aranjamentele nonconformiste sunt punctul meu forte, dar mireasa vrea unele tradiționale, legate cu fundă. Nu îmi ia mult să le pregătesc, dar prefer să îmi păstrez o marjă de timp.

Îmi place că mireasa a ales ceva simplu. Rochia are multă dantelă, așa că vrea să compenseze prin simplitatea florilor. Foarte înțelept.

Gerbera roz și boboci de trandafiri pentru buchetele domnișoarelor de onoare. Îmi pun toate cele necesare pe masa de lucru și tai fâșii de hârtie cu adeziv pentru flori, pe care le lipesc de marginea mesei. Apoi încep să fac buchetul. Cele mai frumoase flori le pun în centru și continui în spirală. Arată bine. Florile sunt de calitate foarte bună și îmi merge mâna. Asta nu se întâmplă mereu. Ajung la forma dorită și apoi mă duc în fața oglinzii pregătită special ca să pot vedea cum arată buchetul din față. Bun. Da. Sunt mulțumită. O formă minunată. Mă întorc la masa de lucru și folosesc hârtia adezivă ca să leg tulpinile: nu prea strâns, ca să nu le rup. Apoi așez primul buchet într-o vază din spate și mă uit să văd dacă e gata cafeaua. Îmi torn o ceașcă mare, pun și lapte din minifrigider și mă așez.

De abia acum, când nu mai sunt cu mintea la flori, gândurile încep să zboare. Cârligul din tavan îmi atrage atenția. E cel de care am agățat leagănul lui Luke când era mic. Îmi amintesc cum se legăna și zâmbea. Era așa de fericit.

Am încercat să îl alin aseară, dar pur și simplu nu am găsit cuvintele potrivite. Și apoi îmi dau seama cât de puțin a lipsit să fiu bunică. Mă simt copleșită. Lacrimi. Niciun sunet. Îmi simt obrajii umezi. Îmi dau voie să plâng în timp ce îmi beau cafeaua. Simt în gură sarea lacrimilor.

Apoi scutur din cap și îmi caut șervețelele în poșeta de pe birou. Îmi șterg fața, suflu nasul și mă întorc să văd florile. Sunt din nou pe pilot automat. Îmi șterg mâinile cu grijă de prosopul de lângă chiuvetă și scot din sertar o panglică dublă, de culoarea fildeșului – din rola scumpă, specială pentru nunți – și un pachet de ace cu perle. Trebuie să fiu foarte atentă.

Iau florile din vază și folosesc foarfeca mea preferată, cea roșie, ca să ajustez lungimea tulpinilor. Apoi înfășor cu mare atenție panglica în jurul lor și o prind cu ace, ca să stea întinsă. Pun buchetul la înălțimea taliei, să mă asigur că e confortabil, și mă uit din nou în oglindă. Îmi trec degetele peste panglică, ca să fiu sigură că nu iese niciun ac. Perfect. Arată minunat.

Următoarea parte e mai dificilă. Trebuie să mă asigur că al doilea buchet al domnișoarei de onoare se potrivește perfect, ca să nu îl deranjeze pe fotograf. Astea sunt chestii pe care le înveți pe măsură ce trece timpul. Cât de importantă e atenția la detalii.

Mă uit la ceasul de deasupra chiuvetei și aud. Stau nemișcată. Mă încrunt. Nu se poate. Cineva învârte cheia în ușa. Din locul ăsta nu reușesc să văd intrarea în magazin.

— Luke, tu ești?

Doar el are cheia.

Continui să stau nemișcată, de parcă în felul acesta nu mă vede. Parcă aș putea să opresc răul ce stă să se întâmple.

— Luke, mă sperii. Ești bine, dragul meu?

Din nou, niciun răspuns. Încet, mă întind după poșetă, scot mobilul și formez numărul poliției.

— Oricine ai fi, să știi că sun la poliție. Mă auzi?

Se aude un alt sunet. Trânțește ușa și aud urme de pași. Mă duc la ușa și mă uit în fața magazinului. Văd niște faruri aprinse. O mașină întoarce și pleacă în trombă.

Inima îmi bate tare și încă am celularul în mână. În

sfârșit răspunde cineva de la 112. Și apoi îl văd, prin fereastră. Pe podea, în fața ușii.

— Ce serviciu de urgență doriți? Poliția, pompierii sau ambulanța?

Mă holbez la obiectul de pe podea, care e la mai puțin de un metru în fața ușii, și imaginile încep să mi se învârtă prin cap. Imagini fără sens.

— Îmi pare rău. Am sunat din greșeală.

Închid și mă duc înspre ușă. O deschid, ies și îl ridic. Apoi închid rapid ușa pe dinăuntru.

Îmi pun cealaltă mână pe piept. Încerc să îmi calmez bătăile inimii. Dintr-odată, apare întrebarea.

Țin obiectul în mână și îl privesc, de parcă în felul ăsta reușesc să îl schimb în altceva. Îl întorc pe toate părțile. Nu îmi vine să cred că e vorba despre asta. Amintirile sunt așa de vii.

Apoi îl sun pe Luke.

Sună de vreo cinci, șase ori înainte să răspundă cu voce somnoroasă:

— Ce e, mama? Dormeam.

— Ești încă acasă?

— Bineînțeles.

Incredibil. De ce m-ar minți? De ce ar vrea să vină până aici, să mă sperie?

Mă uit la piesa din plastic din mâna mea. O ating cu degetul mare și încerc să îmi dau seama ce naibii o să fac acum.

CAPITOLUL 26

T A T Ă L

Henry privește musca de pe perete. Habar nu are de ce poziția îl întreabă despre Sarah. Nu vor să îi spună.

Parcă e închis aici de ore întregi, iar musca asta îl scoate din minți.

Stă nemișcată pentru un moment și apoi zboară – întâi în diagonală și apoi pe verticală. Henry strânge ochii și încearcă să își dea seama de unde știe scena asta. Se gândește și se gândește, până își dă seama.

Râde cu voce tare. Norman Bates. Râde din nou și dă din cap la gândul că realitatea e atât de absurdă uneori. Celula are o acustică bună, așa că își aude ecoul râsului cum se stinge, întâi în afară și apoi din capul lui. Așteaptă să se facă liniște complet înainte să își pună capul în mâini și apoi să se ridice.

Ok, Norman. Ce ai spune dacă de data asta ucidem musca?

Înviorat dintr-odată de ipoteza asta – faptul că în sfârșit are ceva concret de făcut – Henry se uită prin cameră, ca să vadă cum își poate duce la bun sfârșit misiunea. Ce ar putea folosi ca armă. Pentru un moment, se gândește să își scoată cămașa și să ucidă musca, dar își dă seama că polițistul ar vedea prin ferestruica ușii cât e de gras. Renunță la idee. Cureaua lui e încă la ei. Și apoi își dă seama. Se uită la picioare.

Își scoate ciorapul stâng și îl întinde. E îndeajuns de elastic. Bun. Ce bine că e un amestec de bumbac și lână și nu prostii din alea, din care se fac acum ciorapii. E perfect pentru ce îi trebuie. Stă nemișcat pe salteaua albastră din plastic și așteaptă. Musca mai zboară de câteva ori înapoi și încolo și apoi vine să se odihnească exact pe zidul din fața lui.

Încetișor, cu grijă, Henry țintește și stă cât mai nemișcat posibil. *Răbdare, Henry. Răbdare. Așteaptă... așteaptă...* Și trage. La naiba! Ciorapul atinge zidul cu o viteză incredibilă, dar ratează la milimetru musca ce acum bâzâie din nou în încăpere.

Henry se așază la loc pe pat. Ironia vieții lui: lupta perpetuă cu muștele. De mic copil le ura văzând cum nu dădeau pace vitelor. I se făceau greață când le vedea cum bâzâiau în jurul ochilor animalelor, în timp ce sărmănele încercau să le îndepărteze mișcându-și coada și urechile. Știa care sunt riscurile, și nu doar pentru turme. Maică-sa bombănea mereu, în bucătărie, despre bolile oribile pe care le împrăștie muștele. Sus, pe perete, avea o versiune în miniatură a aparatelor industriale de prins muște, care se folosesc în bucătăriile restaurantelor. Henry le privea uimit și în același timp scârbit, auzindu-le cum bâzâie în timp ce își dădeau ultima suflare.

În timp, afară, la fermă, tatăl său îl învăța cum să apere turmele de muște. Era un aspect esențial al îngrijirii animalelor. Muștele nu erau doar neplăcute, dar provocau boli ochilor și tot felul de alte probleme. Când a preluat ferma, Henry s-a obișnuit să aibă în fiecare an un buget destul de mare pentru sprayuri și etichete de urechi.

Urăsc muștele din tot sufletul meu, se gândește în timp ce se uită prin celulă ca să își vadă noul dușman. Speră să fie atras de wc-ul din inox și e sigur că va fi acolo, pe margine, în câteva secunde. Pentru un moment, Henry se întreabă

oare când îl vor elibera, sperând să fie înainte de a avea nevoie să facă treaba mare. Nu suportă gândul ca polițistul să îl vadă într-unul dintre cele mai intime momente. Oare au cumva un protocol legat de asta? Oare se uită prin vizorul ușii înainte să termini? Musca nu se mișcă. Henry întinde din nou ciorapul pentru o secundă, încercând din răsuferință să rămână nemișcat. Acum musca umblă, întâi prin wc și apoi se întoarce pe margine. Merge în sensul invers acelor de ceasornic.

Într-un final, se așază încă o dată și Henry o țintește. Jubilează de-a dreptul:

— Te-am prins!

Pentru că vorbele îi ies mai tare decât și-ar fi dorit, cineva vine la vizorul ușii. Un alt polițist, mai tânăr. Așadar, s-a schimbat tura.

— Ce se întâmplă acolo, înăuntru?

Henry se strâmbă când își dă seama care e prețul pe care l-a plătit ca să își atingă scopul. Ciorapul lui e în apa din wc, împreună cu musca.

— Ciorapul meu e în wc.

— Și de ce naibii l-ai pus acolo? Încercai să îl înfunzi, nu?

— Nu. Am omorât o muscă.

— Atunci să ți-l scoți singur!

Și pleacă.

Henry se gândește un moment, întoarce fraza pe toate părțile și se întreabă cum poate folosi asta în avantajul lui. Nu pot să îl oblig să își bage mâinile acolo, nu? Nu. O să facă o plângere oficială. O să îi spună avocatului. O să scrie autorităților. La ziarul local.

Tocmai când să se tânguie din nou de faptul că ciorapul lui e în wc, se deschide ușa și apare polițistul cel nou. Se pare că s-a răzgândit. Are mănuși de plastic, o pungă și o perie de toaletă.

— Stai lângă perete, îi spune pe un ton răstit.

Henry îl ascultă. Îl privește pe băiatul cel tânăr cum pescuiește ciorapul cu peria și îl pune în pungă înainte să tragă apa.

— Ai văzut musca moartă?

Henry vrea ca polițistul să observe că nu l-a mințit.

— Dă-o naibii de muscă. Acum dă-mi și celălalt ciorap, ca să nu repetăm figura.

— O să îmi fie frig la picioare.

— Ar fi trebuit să te gândești la asta înainte să te joci cu instalațiile noastre.

Henry oftează, își scoate și celălalt ciorap și i-l dă.

— Când se întoarce avocatul meu? Spunea că ajunge la prima oră. Și ai verificat ce i-am zis inspectorului aseară? Unde eram cu adevărat când Anna a dispărut? O să mă lăsați să plec? Nu puteți să mă țineți aici. Îmi cunosc drepturile.

Polițistul expiră cu putere și iese din celulă.

— Nu depinde de mine, zice și ridică punga de plastic în timp ce închide ușa în urma lui. Eu doar mă ocup de treburile murdare.

CAPITOLUL 27

PRIETENA

Sarah o privește insistent pe Lily, în timp ce aceasta se tot joacă cu un ceainic pe aragazul vechi – o versiune mai mică și mai veche a celor pe care le are familia Annei. Aragazul familiei Ballard e bleumarin și mult mai lat, cu mai multe cuptoare. Era mereu lună și bec, pentru că mama Annei îl freca în permanență. Acesta e crem și nu foarte îngrijit.

— Ceai sau cafea?, o întreabă Lily fără să se întoarcă și deschide un dulap de unde scoate două cești din ceramică, verde închis cu margarete mari.

— Mmm... cafea, te rog.

Lily e diferită de cum și-o imagina Sarah. Mai slabă, mai funky și cu părul aproape până la talie, tuns în formă de V, la spate, vârfurile vopsite într-un roz spălăcit și urât. Culoarea părului și noul look au fost principalele lor teme de discuție de când Lily a venit să o ia din gara din Tintley, ambele evitând să vorbească despre ceea ce conta cu adevărat: ce căuta Sarah acolo.

Lily se întoarce, se sprijină cu spatele de aragaz și îi spune din nou cât de mult îi place cum îi stă părul. Îi arată cu degetele că, după ce și-a tăiat un pic vârfurile, le-a vopsit cu vopsele bio. A încercat mov, care nu i-a plăcut foarte mult, verde, și acum roz. Culoarea asta îi place cel mai

mult, însă îi e teamă că se va duce destul de repede.

Dar Sarei cum i se pare? Sincer.

Sarah îi spune că i se pare cool, ceea ce nu e 100% adevărat, pentru că e îngrijorată de toate aceste schimbări ale surorii ei. Lily a venit în Cornwall ultima oară acum trei ani, nu mult după ce taică-su le-a părăsit. Nu arăta bine atunci, dar o puteai recunoaște. Era ea.

Părul brunet, tuns bob, blugi și un tricou. A spus că venise în vizită ca să îi asigure că era foarte fericită în Devon — a avut grijă să nu spună exact unde locuiește —, că și-a făcut prieteni și începuse o viață nouă care îi permitea să picteze și să facă ceea ce conta cu adevărat pentru ea.

Sarah își amintește că a vrut să îi spună: *Dar eu? Eu nu mai contez pentru tine?*

Însă nu a avut curaj.

Mai târziu, Lily i-a șoptit: *ești bine?*, cu un ton panicat de parcă o implora să îi spună că da, e bine, așa că Sarah nu i-a spus adevărul despre cât îi era de dor de ea și cât de mult a făcut-o să sufere divorțul părinților lor. Faptul că familia lor s-a destrămat.

Lily poartă haine de hippioată. O fustă de bumbac până la glezne și o ie cu panglici ce atârnă pe piept și încheieturi, pe care ar fi putut să le lege. Dar a preferat să nu o facă. Deși are corpul acoperit, Sarah intuiește că e foarte slabă. Doar piele și os. Se observă în special la încheieturi, care sunt foarte subțiri. Poartă câteva rânduri de brățări.

— Îmi pare rău că nu am sunat mai des, să întreb despre Anna, spune Lily dintr-odată.

Apoi se întoarce să pună apă caldă într-o cafetieră mare și galbenă.

— Cred că a fost groaznic pentru tine.

A sunat de vreo câteva ori după ce a dispărut Anna, a trimis o vedere și niște mesaje scurte pe Facebook. Sarah a sperat că sora ei va face mai mult. Deși a spus că nu vrea să

vorbească despre asta, în adâncul sufletului și-o dorea.

I-ar fi spus adevărul atunci, dacă Lily ar fi încercat mai mult? Dacă ar fi insistat? Habar nu are, așa că tace și își așteaptă cafeaua. În tren, venind înapoi, și-a imaginat totul diferit. Un tsunami de revelații. Lacrimi. Îmbrățișări. Eliberare.

Cred că tata e implicat în povestea cu Anna...

De ce Lily nu a întrebat nimic despre asta?

Acum că Sarah e aici, nu știe ce întorsătură va lua povestea asta. Parcă sunt două străine, în bucătăria asta mare și înțesată de lucruri. Niciuna nu va spune nimic. O știe deja.

— I-ai spus mamei că vii?

— Nu i-am spus unde stai. Doar că vin să te vizitez și că nu are de ce să își facă griji.

— Bine. Nu vreau să știe unde locuiesc.

Lily își strânge fusta și șterge niște praf sau scame imaginare și apoi Sarah simte cum o fixează cu privirea.

— Poate o suni, ca să îi spui că sunt cu tine.

— Crezi că e necesar?

— Da. Se supără des.

Pauză. Sarah se simte vinovată.

— Le-a spus polițiștilor că am fugit de acasă.

— Oh, Sarah. Ar fi trebuit să îmi zici de la început. Nu vrem să vină poliția pe aici.

— Îmi pare rău.

— Nu vrei să o suni, să îi spui că sunt cu tine?

— Crezi că ar trebui să fac asta?

— Da. Știi că se supără.

Sarah se simte vinovată.

— Bine.

Lily se uită în tavan și apoi din nou la Sarah. Își ține mâinile în șolduri.

— Nu am celular. Încercăm să le evităm și le folosim

doar pentru urgențe.

Sarei i se pare ciudat. Fără celular? Și la cine se referă când spune *noi*? Scoate telefonul din buzunar, tastează numărul și așteaptă să audă vocea mamei. Apoi îi întinde telefonul lui Lily. Face ochii mari.

— Salut, mamă. Sunt Lily. Te-am sunat doar să îți spun că Sarah nu te-a mințit și nu trebuie să îți faci griji. Nu a dispărut. Stă cu mine câteva zile. E în siguranță.

Sarah nu prea aude ce spune maică-sa, pentru că Lily ține telefonul apăsător pe ureche. Distinge clar doar vreo câteva cuvinte. Acasă. Multă forfotă. Poliție. Încearcă să citească expresiile de pe fața lui Lily, care se încruntă. Își strânge ochii. Dă rapid din cap și apoi tăcere.

— Uite ce e, mamă. Înțeleg că ești supărată, dar Sarah nu vrea să vină acasă, acum. Nu e nevoie să implici poliția în toată povestea asta. Nu a fugit. Nu a dispărut. Doar stă la mine câteva zile. Dacă vor să vorbească cu ea, pot face asta când se întoarce.

Maică-sa vorbește din nou. Lily închide ochii și tresare.

— În privința asta avem păreri diferite. O să îi spun Sarei să țină telefonul deschis, ca să vadă toate mesajele. Ok. Salut.

Ține telefonul la talie, încercând să închidă. Apoi i-l întinde Sarei.

— Nu s-a schimbat deloc.

Telefonul sună din nou în secunda următoare. Sarah dă din cap.

E soneria pe care a descărcat-o când era în spital. O melodie demodată. În momentul acela, i-a plăcut. Îi amintea de un serial vechi. Aici, sună ridicol. E maică-sa, din nou. Respinge apelul și pune telefonul pe silențios. Lily se întoarce la cafea, o toarnă în două cești roșii și o întreabă pe Sarah din priviri dacă vrea lapte. Sarah refuză. Stau acolo, una lângă cealaltă, sorb din cafea, Sarah nemișcată, pe un scaun,

întrebându-se dacă e în stare să deschidă conversația la care tânjește de atâta timp. Ca și cum ar simți ce are de gând, Lily îi spune că o să îi arate casa. Și apoi dispare din bucătărie, fusta îi flutură în timp ce merge, arătându-i drumul.

— Hai. Hai să îți arăt casa. Trebuie să cunoști oameni.

Sarah merge ciudat, încercând să nu verse cafeaua din ceașcă și acum nu are chef de plimbări. Și cu siguranță nu are chef să cunoască alți oameni.

Casa e mare și impresionantă, într-un stil sărăcăcios. Peste tot sunt canapele rupte, mari, un perete plin de cărți în sufragerie și o seră enormă, umplută cu plante.

Podeaua e din lemn. Pe jos sunt covoare deschise la culoare. Lily vorbește întruna. Locuiește cu alte trei cupluri și proprietara, Caroline. Nu împart doar casa, ci totul, pentru că sunt la fel. Aproape toți sunt artiști.

— Lucrezi? Vreau să spun, cum te întreții?

Sarah soarbe din cafea. Sunt în mijlocul serei. Se întreabă unde sunt toți ceilalți. Pe cine o să cunoască azi?

— Toți lucrăm și contribuim într-un fel sau altul. Casa e a părinților lui Caroline, iar chiria e o nimica toată.

— Ești o norocoasă.

— Noi credem că norocul ți-l faci cu mâna ta. Fiecare e responsabil pentru viața lui. Dacă ne atingem potențialul. Suntem responsabili de a deveni ceea ce ne e merit.

Sarah aude niște sunete și își amintește că Lily a spus exact aceleași cuvinte când a venit pentru prima oară acasă, atunci. Își imaginează că o citează pe misterioasa Caroline.

— Și? Cum e? Caroline.

— Caroline e specială.

Lily își ține cana cu ambele mâini.

— Foarte specială, chiar. O vei cunoaște mai târziu.

— Dar e în regulă pentru ceilalți, să rămân aici?

Lily zâmbește, dar nu spune nimic. Sarah o privește și decide că e îndeajuns. Gata!

— Bine. Suntem singure acum, așa că vreau să vorbim despre tata, Lily. De asta am venit.

Lily se schimbă la față instant. Nu e doar palidă, ci chipul ei exprimă ceva între groază și epuizare. Stă nemișcată. Și tocmai când e pe cale să răspundă, din grădină intră un bărbat. Era pe peluză, dar Sarah nu l-a văzut. S-a speriat atât de tare, încât aproape că și-a vărsat cafeaua.

— Îmi pare rău. Nu te-am văzut.

— Eu sunt de vină.

Bărbatul vine înspre ea cu mâna întinsă. Sarah e mirată. Formalitatea asta, de a da mâna. Nu îi e familiară. E îmbrăcat ca Lily. De parcă vine din alte timpuri. Pantaloni subțiri și largi, verde deschis, legați la brâu. Tricou bleumarin.

— Ești sora lui Saffron, nu?

— Saffron?

Sarah se întoarce înspre Lily, dă din cap și ridică din sprâncene.

— Toți primim nume noi aici.

Lily îi zâmbește bărbatului.

— El e Moon.

Doamne ferește! Asta e o sectă? Moon poartă la brâu panglici deschise la culoare, ca Lily.

— Îmi pare bine să te cunosc, Moon, și îți mulțumesc că îmi dai voie să stau aici, dar trebuie să discut ceva cu sora mea. Doar noi două. Te rog.

Sarah a crezut că va fi îndeajuns faptul că face apel la chestiuni de familie, dar nu a fost așa. Bărbatul se apropie și mai mult de Lily și o prinde de talie. O fixează cu privirea, de parcă ar fi vrut să citească un secret în ochii ei.

— Am vorbit despre asta, Saffron. Acum depinde doar de tine. Vrei să rămân?

— Cum adică ați vorbit despre asta?

Sarah e confuză și își pune ceașca pe o masă, ca să nu o scape.

— Asta e problema noastră. Probleme de familie. E sora mea și trebuie să vorbesc cu ea despre ceva important. În privat.

Moon nu se mișcă. O fi iubitul ei? Despre asta e vorba? Lily nu spune nimic care să o ajute. E încă îndurerată. Moon vorbește din nou.

— E alegerea ta, Saffron. Să nu uiți. Vrei să vorbești cu Sarah?

Urmează o pauză lungă.

— Vrei sau nu?

CAPITOLUL 28

DETECTIVUL PRIVAT

— Un espresso dublu.

În timp ce Matthew se scotocește în portofel de o bancnotă de cinci lire, Melanie apare lângă el.

— Dublu? Sigur e o idee bună, Matt?

Fața i se luminează când o vede și o sărută bucuros pe obraz, ceea ce o face să se înroșească. Și el se înroșește, la rândul lui.

— Și tu ce vrei, Mel? Prăjitură? Fac cinste.

— Trebuie să fiu cuminte. Am băut prea multă cofeină.

Melanie se uită pe meniul cu ceaiuri și alege un Earl Grey cu lămâie. Spune pas prăjiturii. Asta nu îl oprește pe Matthew să comande o felie de prăjitură cu morcovi și alege o masa retrasă.

Melanie scoate un cadou din rucsac, ceea ce îl surprinde. Hârtie roz cu berze albe și fundă roz.

— Oh, Mel. Nu trebuia. Când ai avut timp să te ocupi de asta?

E impresionat.

Acum ea e cea care radiază de bucurie. Insistă să îl deschidă. E o salopetă pentru copii și o pălărioară asortată, albă cu inimioare roz.

— E minunat. M-ai emoționat.

— Deci? Cum e să fii tată?

Inspiră puternic. Melanie e prima persoană pe care a văzut-o, în afară de rudele apropiate, după ce a devenit tată.

— Un pic depășit de situație. Sal a fost minunată, dar nu a fost deloc ușor.

Îi povestește pe scurt ce s-a întâmplat, scutind-o de detaliile mai vulgare. Groaza pe care a simțit-o când stătea pe coridor, așteptând vești. Frica. Apoi bucuria. Și apoi tărâmul ăsta ciudat, în care nu știe cum să se comporte. Ce să facă. Și Sally în spital pentru câteva zile.

— De aia lucrezi? Mi s-a părut cam ciudat.

— E vorba de cazul ăsta. Mi-a cam intrat sub piele, Mel. Și acum...

Tace în momentul în care apare chelnerița cu băuturile. Așteaptă să se întoarcă la bar, ca să nu îi audă. Când pleacă, Matthew îi privește părul blond și roz și își aduce aminte de cazul unui bebeluș răpit, la care a lucrat în urmă cu câțiva ani. Tânăra mamă avea părul la fel. Și ondulat. Exact ca și chelnerița.

Își amintește că, în timpul interogatoriului, la un moment dat au trebuit să se oprească, pentru că a vomitat. I-a fost milă de ea, văzând-o cum stătea acolo, cu mâinile tremurânde, palidă și îngrozită. Dar acum își dă seama, rușinat, că s-a grăbit un pic. Doar acum începe să înțeleagă. Melanie îl privește fix.

— Ești bine, Matt?

— Iartă-mă. Eram departe. Încă nu dorm cum trebuie. Dimineața și seara sunt la spital, iar între trebuie să mă ocup de treburile gospodărești.

— Și să muncești.

— Da. Și să muncesc. Încerc să pun lucrurile în ordine înainte să vină ele acasă.

— Sper că nu încerci să rezolvi cazul Annei Ballard, pentru că se întâmplă tot felul de lucruri murdare, acum.

Se apleacă înainte.

— Bun. Să ne înțelegem. Îți spun chestiile astea pentru că am încredere în tine și pentru că simt că fac ceea ce ai făcut și tu. Renunț la luptă.

Matthew încearcă să înțeleagă ce simte Melanie. Speră că nu vorbește serios. Ar trebui să îi spună că deseori regretă? Că uneori ar vrea să dea timpul înapoi?

— Nu renunța, Melanie. Mă auzi? Valorezi cât trei detectivi ca ăla.

— Mda. Dar știm că asta nu contează.

Matthew oftează și ar vrea să îi spună că nu e adevărat.

— Ok, Matt. Ascultă-mă. Și rămâne între noi, da?

— Jur.

Știu amândoi că au depășit de mult orice limită. Și asta se întâmplă doar pentru că au încredere unul în celălalt.

— Am primit un telefon, la secție, de la tatăl Annei. Vrea să îmi vorbească. Era în hambar, cu o pușcă.

— Doamne ferește!

— Exact. Și ce decide detectivul Halfwit? Să nu îmi spună. Ba mai mult, aranjează pe la spatele meu să mi se dea o zi liberă, să nu aflu, și, agresiv, îl distruge pe Ballard, nedându-i voie să ajungă la mine. Lucrurile iau o întorsătură atât de urâtă, încât Ballard îi amenință pe toți cu pușca și aproape se sinucide.

— Doamne Dumnezeu! Și acum?

— L-au închis și nu mă lasă să mă apropiu de el. Unul dintre polițiști mi-a dat un pont și am vorbit cu ofițerul care se ocupă de familie și care e acasă la familia Ballard, cu mama fetei.

— De ce încearcă să te țină departe de tot?

— Cine știe? Poate că mi-am dat seama cât e de incompetent și că arde gazul degeaba.

— Te rog nu-mi zice că i-ai spus așa.

Melanie se înroșește.

— Doamne, Mel...

— Chestia e că mai lucrează la un caz, cu un criminal în serie și, din câte mi-am dat seama, nu îi pasă să o găsească pe Anna Ballard. E leneș. Așteaptă să apară un cadavru și totul să fie rezolvat de detectivi. A venit aici doar pentru că voia să vadă niște colegi.

— Bun. Și acum îl suspectează pe tată? Vreau să spun, chiar crezi că ar fi putut să o facă? Dar cei doi tipi care tocmai au ieșit de la Exter? Credeam că încă sunt suspectii principali.

Melanie se lasă pe spate, în scaun.

— Noi doi credem asta.

Exact când o spune, îi sună telefonul. O melodie jazz, ceea ce nu îl surprinde pe Matthew. Lui Melanie îi place la nebunie jazz-ul. Își amintește că după ce au terminat pregătirea, Melanie a organizat o seară la un local jazz, să sărbătorească. Ce s-au mai distrat în seara aceea...

Melanie își scoate telefonul din buzunar și Matthew îi dă de înțeles că nu e nicio problemă. Melanie se ridică și se îndepărtează, ca să răspundă. Matthew își termină cafeaua și ia un pliculeț de zahăr din recipientul din centrul mesei. Se gândește la piramide, dar se controlează. *Termină cu tâmpeniile*, își spune în gând. Nu azi. Pune la loc pliculețul și o așteaptă pe Melanie să se întoarcă.

— E tot mai bine. Nu o să îți vină să crezi ce tocmai s-a întâmplat.

Matthew tace și ridică din sprâncene.

— Bun. În primul rând o să îl văd pe șefu'. Ciudatul ăla mi-a făcut raport.

— Oh, Doamne! Îmi pare rău, Melanie. E din cauza mea?

— La naiba. Nu! Nu știe că am vorbit cu tine. Oricum, nu îți face griji. Mă descurc singură.

Inspiră puternic.

— Matt, mă presează să nu vorbesc cu presa, dar să fiu a naibii dacă o să reușească să ascundă tot ce se întâmplă acum.

CAPITOLUL 29

T A T Ă L

— De ce nu are șosete omul ăsta?

Detectivul se uită la sergentul care îl conduce pe Henry în cameră.

— I-am spus deja avocatului meu că nu vreau să aștept până mi se aduc ciorapi. Vreau doar să terminăm odată cu toată povestea asta.

Henry se așază lângă avocat.

Inspectorul menționează că Henry Ballard nu s-a plâns că a fost intervievat în picioarele goale, doar ca să economisească niște bandă. Dar tonul și expresia feței arată clar că inspectorul nu e impresionat de ceea ce se întâmplă.

— Ați verificat ce v-am spus?

— Eu pun întrebări aici, domnule Ballard.

Henry își mușcă buza de sus în timp ce inspectorul îi împinge două foi. Henry încearcă să citească de jos în sus și vede numele. E o dovadă că au urmat pista oferită de noul său alibi.

April.

— Soția dumneavoastră știe de această legătură?

— Nu, nu știe.

Nu o să le spună că Barbara i-a dat un ultimatum cu mult timp în urmă. A avut o relație extraconjugală când

erau fetele mici, pe când Barbara era mai interesată de Anna, Jenny și prietenii lor decât de el. Când a aflat, Barbara i-a dat o a doua șansă, dar i-a spus clar și răspicat că o alta nu va mai fi, dacă va mai avea vreo relație de genul ăsta.

— Și chiar aveți impresia că ea crede tâmpenia asta, cum că ați dormit în mașină?

— Nu știu. Dar aș prefera să nu aflu despre April.

— Mă gândesc că nu ați vrea, dar până acum ne-ați oferit trei versiuni ale poveștii. Și mi-ați irosit timpul. Chiar trebuie să vă amintesc că e o investigație serioasă?

— Cum îndrăzniți?

Henry se ridică. Scaunul face zgomot pe podea.

— Stai jos!

Henry îl ignoră.

— Fiica mea lipsește de un an. Și încă nu aveți nicio pistă clară. Habar nu aveți ce s-a întâmplat cu ea. I-ați lăsat pe cei doi suspecti principali să scape și aveți impresia că trebuie să îmi reamintiți că e serios?

Avocatul îl atinge pe braț cu blândețe, făcându-i semn cu cealaltă mână să stea jos. Dar Henry e negru de nervi. I-a permis prea multe boului ăstuia incompetent.

— Dacă ne-ai fi spus adevărul de la bun început, domnule Ballard, ne-ai fi scutit de atâta timp irosit degeaba. Acum, vă rog să vă așezați.

Într-un final, Henry se supune și se așază.

— Ați vorbit cu April? V-a dat o declarație?

I se pare ciudat să îi rostească numele cu voce tare, de față cu alții. Nu îi place ideea că poliția a fost pe acolo, răvășind totul. Aflându-le secretele.

— Da. Ne-a confirmat ultima versiune pe care ne-ați spus-o. Deși se pare că aveți un obicei în a cere femeilor din viața dumneavoastră să mintă. Prima a fost soția dumneavoastră, bineînțeles.

— Nimic din toate astea nu e vina Barbarei. I-am spus

că nu voiam ca polița să afle cât eram de beat. Că voiam să conduc, dar am decis că e mai bine să dorm în mașină.

— Și chiar a crezut asta?

Henry își privește picioarele desculțe, întrebându-se dacă ar fi trebuit să se răzgândească în legătură cu șosetele. A crezut că o să îi dea drumul. De ce continuă să îi pună întrebări? Potrivit legii, mai au doar o oră la dispoziție fie să îl condamne, fie să îl lase să plece.

— Nu trebuie să vă reamintesc, domnule Ballard, că vă pot condamna pentru comportament agresiv.

— M-am supărat la hambar pentru că voiam să vorbesc cu Melanie Sanders. V-am spus asta deja.

— Și de ce cu Melanie Sanders?

Tonul lui e insinuant. Henry îl privește, încercând să îi citească gândurile. Și își dă seama că trebuie să aibă grijă.

— Am simțit că mă înțelege. Atâta tot. S-a comportat frumos cu familia mea. Și ea, și Cathy.

— Am înțeles. Ei bine, e în concediu, după cum v-am spus. Și eu mă ocup de caz.

E multă hârțogărie de completat. În sfârșit, avocatul lui Henry ia cuvântul.

— Bun. Dacă asta e totul și sunteți satisfăcuți de ceea ce v-a spus domnul Ballard despre ce s-a întâmplat, o să vă cer să îi dați drumul. I-a fost foarte greu și trebuie să stea cu familia lui.

Inspectorul pare să cântărească aceste cuvinte, când ușa se deschide dintr-odată.

— Ce mai e acum? Sper că nimic legat de șosete.

Sergentul îi șoptește ceva la ureche. Inspectorul se schimbă la față și Henry se încruntă când acesta cere să se consemneze că părăsește încăperea și trebuie să întrerupă interviul pentru câteva momente.

— Ce se întâmplă?

Henry se întoarce înspre avocat, care ridică ușor din umeri.

După câteva momente, inspectorul se întoarce, își ia haina de pe scaun și le spune că Henry e liber pentru moment, dar că poliția va continua cercetările și poate va fi nevoie să vorbească din nou cu el.

Inspectorul inspiră puternic și îl privește pe Henry foarte intens. Le spune că a apărut ceva neprevăzut în anchetă. Tonul e diferit, prevăzător. Le zice că Henry va fi dus acasă și i se vor spune mai multe pe drum.

Henry e confuz. Spera să o sune pe Barbara, care nu a aflat de aventura cu April, și că va veni să îl ia. Se întreabă de ce poliția îi cheamă un taxi. Îi privește pe toți. Atmosfera e diferită.

— Ce se întâmplă?

— O să vi se spună mai multe pe drum, domnule Ballard.

CAPITOLUL 30

PRIETENA

Sarah stă pe canapea și își pune capul în mâini. Trebuie să se gândească, gândească, gândească. Dar nu îi vin cuvintele. Și se gândește la ceea ce îi vine mereu în minte, noaptea: ultimele cuvinte ale Annei. Schimbul oribil de replici despre care nu a spus nimic poliției și despre care voia să îi povestească lui Lily. Vechii Lily.

În fața ei stau trei oameni, care fac chestia aia distractivă: își ating brățelele din jurul încheieturilor. Sarah ar vrea să le spună să dispară, ca să poată vorbi cu sora ei. În afară de Moon, mai e un cuplu, Rainbow și Waterfall.

— Sunteți o sectă?, izbucnește Sarah, într-un final.

Îi fixează cu privirea, fără să îi mai pese dacă îi jignește.

— Vreau să zic, toate brățelele și numele ciudate.

— Nu trebuie să te enervezi, Sarah. Totul e bine.

Liniștit și vindecător.

Lily o privește și pare atât de fragilă, încât Sarei îi vine să plângă de nervi.

— Bine. Dacă nu le spui să plece, o să vorbesc de față cu ei. Despre tata, Lily. Și dacă nu mă înșel, nu cred că asta e o conversație la care vrei să participe și ei.

Lily se întoarce înspre prietenii ei ciudați și le spune să le lase singure.

— Ești absolut sigură?

Moon vorbește foarte blând și o privește pe Lily direct în ochi. Acum Sarah e sigură că sunt iubiți.

— Da. E în regulă. O să te chem, dacă o să am nevoie de tine.

Odată rămase singure, Lily închide ușa și se așază în fața Sarei.

— Ce e locul ăsta, Lily? Felul în care te îmbraci. Ce ai devenit? Nu îmi place și nu înțeleg. Deși suntem surori, se pare că nu mai vrei să ai de-a face cu mine.

— Nu e vorba de asta.

— Și atunci, despre ce e vorba? Cea mai bună prietenă a mea a dispărut acum un an. Poate e moartă. Și tu de abia dacă ai dat câteva telefoane.

— Îmi pare rău. Ar fi trebuit să fac mai mult. Ai dreptate. Îmi pare rău. Uite ce e: eram tare rău când am venit aici, Sarah. Aveam nevoie de spațiu. Aveam nevoie să mă refac și să găsesc o cale ca să fiu puternică în continuare.

Stau în tăcere pentru câteva minute și Sarah se gândește la scenele dinaintea plecării lui Lily și a despărțirii părinților. Ușile care se trânteau. Urletele. Și, cel mai rău, toate șoaptele din spatele ușilor închise. Nimeni nu îi spunea ce se întâmplă. Mama ei, în halul acela.

Și apoi se gândește la momentul oribil, cu tatăl ei. *Vreau doar să văd dacă te-ai făcut îndeajuns de mare.*

Încearcă să își amintească când, exact, s-a întâmplat. Când a fost? Cu câteva luni înainte să se destrame totul? Da. Cam pe atunci. De aceea a fost atât de confuză când au divorțat. Îi era dor de tatăl ei, pe care l-a iubit atât de mult când era mică, dar se simțea și bucuroasă că a plecat. Toate astea o făceau să se simtă vinovată, confuză și ruptă în bucăți.

— De ce a plecat tata, Lily?

— De ce crezi că are vreo legătură cu Anna? Ce te face

să te gândești, dintr-odată, la asta? De ce ai spune așa ceva?

— Pentru că am avut un an întreg la dispoziție să mă tot gândesc la asta și să îmi fac griji. Și cred că amândouă știm de ce e posibil să fie o legătură între ei doi.

Lui Lily îi tremură mâinile. Sarah nu își poate lua ochii de la ele. Cu cealaltă mână, Lily își trage în jos mâneca și Sarah își amintește celelalte momente de acasă. Când Lily a început să chiulească de la școală și să se rănească. Se tăia pe brațe cu un compas din trusa de matematică.

— Tata mi-a făcut ceva ciudat, odată, Lily. Nu am povestit nimănui. Nici mamei, nici Annei. Nimănui. Și nici măcar nu știu ce a fost, exact. Sau dacă nu am exagerat eu. Dar a fost rău ce a făcut. Și mă tot gândesc la asta, de când a dispărut Anna. Și trebuie să știu dacă mă crezi nebună că îl suspectez pe tata. Mama a refuzat mereu să vorbească despre asta. Așa că am crezut că a avut o aventură, a rănit-o și ea l-a alungat. Dar trebuie să îmi spui.

— Doamne ferește, Sarah! Și ție ți-a făcut rău?

Lily e șocată și plânge.

— Nu m-a rănit fizic, zice Sarah și tace pentru un moment. Dar m-a atins. Și asta e rău.

— Iisuse... Când s-a întâmplat? A făcut-o de mai multe ori?

— Nu. O singură dată. Cu câteva săptămâni înainte să plece.

Lily se duce la fereastră, privește afară și apoi se uită din nou la Sarah. E îndurerată.

— Ar fi trebuit să merg la poliție. Îmi pare atât de rău, Sarah. Atât de rău.

— Ce vrei să spui? De ce ar fi trebuit să te duci la poliție?

— Tata nu e un om bun, Sarah. El...

Își atinge cu mâna dreaptă brațările de pe încheietura stângă și începe să le învârtă.

— Și mie mi-a făcut niște chestii... Des. Îmi era prea teamă să spun cuiva.

E agitată. Se așază din nou. Se apleacă înainte.

— Și apoi totul a scăpat de sub control și îmi era teamă să nu îți facă și ție rău. Credeam că te apăr. I-am spus mamei că venea în camera mea. După ce ne-am mutat în casa nouă. Dar nu m-a crezut.

— I-ai spus mamei? Știa?

— Da. Credeam că o să se ducă direct la poliție. Dar i-a spus tatei și el a zis...

Tăcere. Lily strânge cu disperare brățările.

— A zis că mințeam, pentru că voiam atenție. Că eram nebună și voiam doar să le distrag atenția de la faptul că chiuleam. Că aveam nevoie de ajutor psihiatric, poate.

Sarah își pune mâinile la gură. Lily își șterge lacrimile.

— Așa că, într-un final, i-am spus că dacă tata nu pleacă, o să fac plângere la poliție.

Sarah privește în pământ.

— Acum îmi dau seama că ar fi trebuit să o fac. Îmi pare atât de rău, Sarah. Voiam doar să plece și să se termine totul. Nu știam că deja... Oricum, a plecat, însă mama tot nu m-a crezut și nu m-a iertat. Așa că am venit aici. Când am ajuns, eram într-un hal fără de hal.

Sarah privește în jur, strânge din ochi și se gândește la toți. Moon și Rainbow și Waterfall.

— Ce e locul ăsta, Lily? Cine sunt oamenii ăștia?

— Am aflat despre el printr-un help-line. Caroline pune casa la dispoziție oamenilor care suferă astfel de traume.

— Deci toți... Moon și ceilalți...

Lily aprobă din cap și Sarah e șocată. Totul îi apare într-o altă lumină. Moon, care vine din grădină. Cum au făcut cunoștință. Privirea îngrijorată.

— Oamenii cred că suntem o comunitate de ciudați.

Dar nu ne pasă. Faptul că suntem împreună ne face mai puternici.

— De ce nu te-ai dus până acum la poliție, Lily?

— Am vrut, dar nu eram îndeajuns de puternică. Și aici nimeni nu pune presiune pe tine. Depinde doar de noi ce vrem să facem. E alegerea noastră.

— De aceea sunt atât de protectori? Știi?

— Da. Știu totul. Și mai știu că depresia revine când mă gândesc la tine. Și acasă. Și la mama. Erau îngrijați.

Sarah privește din nou mâinile surorii ei, cum tremură și se agită.

— Îmi pare rău. Și nu vreau să fac totul și mai greu pentru tine, Lily, dar trebuie să îți povestesc puțin despre noaptea în care Anna a dispărut. De aceea am venit aici și de aceea sunt atât de îngrijorată.

— Bine. Spune-mi.

— Nu le-am zis polițiștilor despre asta pentru că... Ei bine, nu știu de ce nu am făcut-o. Îmi era teamă că vor râde de mine. Am crezut că e vorba de Karl și Antony. Dar îmi e tot mai teamă că eu sunt vinovată de ceea ce i s-a întâmplat Annei.

— De ce ai crede așa ceva?

— Tata mi-a trimis un sms în noaptea aceea. Știa de la mama că suntem în oraș și voia să ne vedem la un hotel, în Londra. Un loc promiscuu unde lucra și locuia el. Știai că e manager acum? În fine. Am refuzat. Dar i-am arătat Annei mesajul.

— Doar nu crezi că a mers să îl vadă?

— Asta e problema. Nu știu. Însă ne-am certat și a spus ceva la care mă tot gândesc, de atunci.

— Nu înțeleg.

— A spus că se simte în pericol, Lily, pentru că am băut atât de mult. Și mi-a spus să îl chem pe tata să ne ducă înapoi, la hotel.

CAPITOLUL 31

M A R T O R A

Sunt în bucătărie, cu Luke. Am gura uscată și inima îmi bate nebunește.

Am ascuns în buzunar bucata de plastic pe care am găsit-o pe jos, în fața magazinului. O simplă bucată de plastic, care m-a dat peste cap. De ce m-ar minți Luke? Atât de rău a ajuns, cu toate câte i s-au întâmplat? Atât de devastat a fost de faptul că am fost implicată în dispariția Annei?

— Mai ții minte lupa pe care ai primit-o de Ten Tors? Cea pe care ți-au dat-o împreună cu medalia?

Încerc să par relaxată.

— Poftim?

— Lupa. Mi-o împrumuți, te rog? Am niște liste de comenzi și caracterele sunt foarte mici. Nu reușesc să le citesc bine.

Îl privesc, dar nu văd nicio expresie pe fața lui care să mă ajute. Oare a venit la magazin ca să mă verifice și apoi s-a răzgândit? Dar de ce ar face așa ceva? De ce m-ar minți? Nu are niciun sens.

— Am pierdut-o de mult. De ce nu îți cumperi una? Sau ochelari.

Pare nervos.

— Când ai pierdut-o?

— Hai, mama. Ce contează?

Îmi vibrează telefonul, care e pe birou, lângă foarfecă. Am primit un sms. Îl ignor. Sună. E Matthew. Răspund. Vorbește repede, iar ceea ce îmi spune mă șochează. Nu reușesc să procesez.

— Dă drumul la televizor!

Caut telecomanda.

— Ce s-a întâmplat? Cine e?

— Dă drumul la televizor, Luke. Pe știri. Orice canal.

Se joacă cu telecomanda. Televizorul e pe raftul plin de cărți cu rețete și dosare. Îl aprinde și începe să caute un canal de știri. Pe ecran apare poza de pe Facebook a Annei și cuvintele curg în spatele ei. Doamne ferește! Exact ca în hotel, în ziua aceea.

— Dă mai tare, Luke. Rapid.

Citesc burtiera în timp ce Matthew îmi spune tot ce știe. Nu prea multe, dar îmi spune tot.

Văd numele Karl Preston și cuvântul *suspect* în cazul dispariției Annei Ballard. Un al doilea titlu confirmă că poliția a blocat câteva străzi din jurul unui bloc din Spania, cu aproximativ o oră în urmă, când s-au auzit împușcături.

Pe măsură ce Luke crește volumul – cam tare la început – transmisia revine în studio, unde prezentatoarea blondă răsfoiește niște hârtii și își ține mâna dreaptă la transmițătorul din ureche.

— E tot ce știm acum, Ella. Trebuie să plec.

Încerc să deslușesc vocea lui Matthew printre zgomotele televizorului.

— Dar o să te sun când aflu mai multe. Poliția a sperat că mass media nu vor mai avea acces la informație, dar vecinul care a sunat la poliție a sunat și la televiziuni imediat după.

Îi mulțumesc și îl întreb, încet, despre copil. Îmi spune că se vor întoarce din spital peste câteva ore și să îi scriu dacă am nevoie de el.

Luke și cum mine stăm, blocați, în bucătărie — șoaptele, cuvântul copil atârnă între noi — în timp ce prezentatoarea face rezumatul informațiilor.

— Nu e foarte clar în momentul ăsta, dar din informațiile pe care le avem, polițiștii au intervenit într-un bloc la aproximativ patru kilometri de Marbella. Suspecții au fost dați în vileag de cineva care l-a recunoscut pe unul dintre bărbați în urma emisiunii difuzată în Anglia, unde se menționa că erau căutați doi suspecți în cazul dispariției de acum un an a adolescentei Anna Ballard.

Prezentatorul intră în legătură directă cu un reporter, care confirmă că se află chiar în spatele cordonului de polițiști aflați la fața locului.

— De ce nu transmit în direct?

Mă uit la Luke.

— Poate nu au o cameră la fața locului.

Luke stă cu coatele pe blat și încă are telecomanda în mână. Mă enervează că reporterul repetă tot ce a spus prezentatoarea, dar, într-un final, spune că un vecin, martor ocular, a furnizat mai multe informații.

— Am auzit împușcăturile în urmă cu aproximativ o oră și am crezut că e un atac terorist. Ne-am întins la pământ, îngroziți.

— De unde veneau împușcăturile și ce s-a întâmplat, mai exact, apoi?

Ecranul e împărțit în două. Într-o parte e prezentatoarea din Londra, care pune întrebări, și în cealaltă e o hartă, care arată unde se află blocul de lângă Marbella.

Mă enervează că nu arată imagini de la fața locului.

— Împușcăturile parcă veneau de deasupra noastră. Poate de la etajul doi. Nu știu. Eu și prietenul meu am stat la pământ destul de mult, și după vreo zece sau cincisprezece minute, care ni s-au părut ore, poliția era deja sub fereastra din spate. Ne-au făcut semn să ne apropiem de

fereastră și ne-au spus că evacuați oameni din bloc. Au făcut scut în jurul nostru, în timp ce ne îndreptam spre o alee acoperită din spatele blocului, într-o zonă sigură. Aici sunt în momentul acesta.

— Așadar, mai sunt oameni în bloc?

— Da. Mulți. Cred că poliția a reușit să scoată doar câțiva. Cred că e prea periculos. Am văzut vreo doi oameni fugind prin față, dar cred că erau nebuni. Adică, oricine trage cu arma, ar putea să îi vadă de la fereastra de sus. Ar putea să îi împuște direct, dacă ar vrea.

— Poliția v-a spus ceea ce se întâmplă în acest moment?

— Nu. Nu au spus nimic. Doar ne-au avertizat să stăm în spatele lor și au spus că ne vor anunța când ne vom putea întoarce în siguranță, în bloc.

— Ce vedeți din locul în care vă aflați acum?

— Foarte mulți polițiști. Unii cu puști. Sunt dubie peste tot și continuă să vină și alte televiziuni. Majoritatea a crezut că e vorba de un atac terorist. Oricine se gândește la asta în ziua de azi, nu?

— Ni se comunică pe surse, deși poliția nu a confirmat încă, că totul a pornit de la un bărbat, Karl Preston, care e implicat într-o investigație despre dispariția unei adolescente din Cornish, Anna Ballard. Ați auzit ceva legat de asta?

— Da. Despre asta vorbește toată lumea pe stradă. Se pare că una dintre persoanele care au rămas în bloc l-au recunoscut de la televizor. Dar dacă e cel la care mă gândesc, noi știm că îl cheamă Mark. Și are părul total diferit. Mult mai deschis la culoare.

— Așadar ați văzut pozele oficiale, furnizate de poliție, ale lui Karl Preston?

— Acum mă uit pe telefon la poza ce apare pe toate rețelele sociale și îmi dau seama că seamănă foarte bine cu el. Cel puțin la față. După cum v-am spus, noi îl cunoaștem drept Mark. Lucrează în construcții, dacă nu mă înșel.

— Îl cunoașteți personal? Ce ne puteți spune despre el?

— Nu îl știu foarte bine. E destul de discret. Cred că locuiește cu o femeie puțin mai tânără decât el. Blondă. Da. Am văzut-o pe scări de câteva ori, dar nu am vorbit niciodată.

Ascult ultimele replici și simt cum îmi explodează stomacul. Luke se întoarce înspre mine. A făcut ochii mari și nu clipește.

— Doar nu crezi că e vorba despre Anna?

— Habar nu am.

— Dar de ce nu fuge? Dacă ar ține-o cu forța, ar încerca să fugă, nu? Când el e plecat la muncă.

Simt inima cum îmi explodează în piept, în degete, în gât, de parcă tot sângele se grăbește să alerge prin corp și îmi dau seama că am pus mereu în față răul cel mai mare: că Anna e moartă. Și perspectiva asta nouă, neașteptată, că ar putea fi în viață, e greu de procesat.

— Trebuie să stau jos.

— Cred că ar trebui să îl sunăm pe tata, să vină acasă.

— Dar are atâta treabă...

Luke și-a scos deja telefonul din buzunar și caută în contacte.

— Tată, trebuie să vii acasă.

Și apoi, continuând să țină telefonul la ureche și așteptând un răspuns, i se schimbă expresia feței.

— Mamă, poate chiar a fugit cu tipul ăla, Karl.

— Poftim?

Nu mi se întâmplă mie asta. Simt cum îngheț, fără să găsesc vreo explicație la toate astea. E prea mult. Piesa de puzzle nu se potrivește.

— Poate că nu a dispărut. Poate toată vinovăția pe care ai simțit-o în ultimul an, mamă, nu a avut niciun rost. Poate își ura viața din Cornwall și a decis să o șteargă de acolo.

CAPITOLUL 32

T A T Ă L

Henry stă pe bancheta din spate a mașinii de poliție și vede, ca prin ceață, peisajul pe care îl cunoaște atât de bine. Autobuzul se oprește. Monumentul închinat eroilor de război, unde azi e un buchet de flori albe. Henry se gândește oare *de ce*? E vreo comemorare? Nu îi vine în minte nimic.

Apoi vede o femeie în pelerină neagră, care împinge un troller din acela de cumpărături, ridicol. E în carouri, verde și albastru, și femeii îi e greu să întoarcă la dreapta, pentru că are o roată șubredă. Din când în când, trebuie să tragă înspre stânga, ca să îl echilibreze. Henry crede că i-ar fi mai ușor dacă ar avea plase.

Polițistul din față dreapta vorbește la telefon. Pe Henry îl enervează că aude doar o parte a conversației. E evident că se întâmplă ceva important, dar nu reușește să își dea seama ce. De ce i-au dat drumul, așa, dintr-odată?

— Puteți să îmi spuneți ce naiba se întâmplă?

Într-un final, sergentul închide și se întoarce, astfel că Henry îi poate vedea și cealaltă parte a feței.

— Nu vă putem preciza prea multe acum, domnule Ballard, dar e în desfășurare o acțiune a poliției, în Spania, legată de dispariției fiicei dumneavoastră.

— Spania? De ce Spania? Nu înțeleg.

— Bun. Speram ca presa să nu afle, dar lucrurile au luat o turnură neprevăzută.

— Ce lucruri, Doamne iartă-mă?

— Un martor l-a identificat pe Karl Preston în Spania. Se pare că trăiește și lucrează acolo, sub o identitate falsă. Martorul a văzut o reluare a reportajului difuzat la un an de la dispariția fiicei dumneavoastră. La cererea noastră, poliția locală s-a mobilizat să îl aresteze. Planul era ca cineva din echipa noastră să meargă acolo. Lucrurile sunt mai complicate când trebuie să colaborezi cu forțele străine. Există protocoale. Trebuie să fim foarte atenți cum acționăm.

— Și? Ce s-a întâmplat? Au spus ceva despre Anna?

— După cum v-am zis, lucrurile au luat o altă turnură. Se pare că se opune arestului. Acțiunea e în desfășurare.

— Acțiune în desfășurare? Ce dracu-nseamnă?!

— E totul la televizor, domnule Ballard. Cathy e cu soția dumneavoastră. O să aflați ultimele noutăți când ajungeți acasă. Să fiu sincer, cred că ele știu mult mai mult decât știu eu.

— Și Anna? A spus cineva ceva despre Anna?

— Îmi pare rău, domnule Ballard. Nu știu mai multe.

***

Când ajunge la fermă, Henry vede o mașină sport, ponosită, parcată în fața casei. E a lui Tim sau Paul, nu își mai amintește care dintre ei. Simte un val de nervozitate. Parcă nu era îndeajuns că e Cathy aici. Deși e amabilă, până la urmă e tot o polițistă. Iar Barbara a fost prea prietenoasă cu ea.

Își simte corpul încordat când trec pe lângă hambar. Își amintește cum l-au luat în ziua aceea. Jenny care plângea. Și Dumnezeu știe cum se va comporta Barbara cu el,

acum. *Spune-mi adevărul, Henry. Unde ai fost în noaptea aceea?*

Dar cel mai mult se gândește la ceea ce tocmai a aflat. Spania?

După câteva momente în care au stat în fața ușii, Henry își dă seama că sergentul așteaptă să scoată cheile și să deschidă ușa. Obiectele personale i-au fost returnate când a plecat de la poliție. Henry cotrobăie prin buzunar și reușește să le găsească. Totul e atât de formal și ciudat. Rar se întâmplă ca ușa din față să fie închisă. Și de obicei intră prin ușa laterală, prin camera unde țin încălțările.

Odată ajunși în hol, sergentul îi spune că va vorbi puțin cu Cathy și apoi va pleca, dar Henry trebuie să rămână acasă sau să anunțe poliția în caz că pleacă undeva. Orice informație nouă le va fi transmisă prin Cathy.

— Ați înțeles? S-ar putea să fie nevoie să vorbim din nou cu dumneavoastră, curând.

Henry ridică din umeri și apoi merg în sufragerie, de unde se aud voci și televizorul. Toate fețele se întorc înspre ei. Jenny stă pe partea stângă a canapelei, lângă Tim. E palidă și își duce mâna la gură.

Barbara e în fotoliul de lângă televizor, și ea cu ambele mâini lipite de gură și parcă se roagă. Cathy stă pe taburet, alături, cu o mână pe spatele ei.

La televizor, un reporter stă în fața a ceea ce pare un cordon de poliție, în capătul unei străzi strâmte. Se vede cerul senin.

— În acest moment, poliția ne-a confirmat că bărbatul din spatele acestei acțiuni este Karl Preston – căutat în cazul dispariției adolescentei Anna Ballard.

— Ce se întâmplă?

Henry se uită la Barbara, care nu își ia ochii de la ecran.

— Taci, tată. Trebuie să auzim.

Jenny se apleacă în față. Reporterul continuă.

— Se pare că bărbatul locuiește la etajul doi.

Împuşcăturile s-au auzit azi dimineată, iar poliția s-a mobilizat să îl aresteze. Câțiva locatari au reușit să părăsească apartamentele, dar mulți sunt încă înăuntru și au fost avertizați să rămână acolo. Poliția a înconjurat zona și le-a spus tuturor celor din afara zonei să stea înăuntru, departe de ferestre, până când totul se va fi liniștit.

— Ce incompetenți! Întâi îl lași să fugă și apoi nu ești în stare să îl arestezi fără circ. Iisuse Cristoase!

— Taci, tată, din gură! Dă-l mai tare, Tim. Mai e ceva. Femeia aceea care crede că a văzut-o pe Anna...

— A văzut-o pe Anna? Cineva a văzut-o pe Anna?

Henry simte dintr-odată cum inima îi sare în gât și se sufocă.

— Pentru Dumnezeu, taci odată, să auzim! Dă-mi telecomanda.

Jenny îi ia telecomanda lui Tim și schimbă canalele. Aceeași scenă, alți reporteri. Între timp, Cathy se ridică și merge pe hol, unde e și sergentul. Henry îi privește cum închid ușa și nu știe ce să facă: să audă știrile sau să încerce să își dea seama despre ce sușotesc.

Henry simte cum îi bate inima cu putere, când aude știrea prezentată de un alt reporter.

— Îl am alături de mine pe unul dintre vecinii care a fost evacuat de poliție puțin mai devreme, Amanda Jennings. Îți mulțumesc că ai acceptat să vorbești cu noi, Amanda. Din câte am înțeles, l-ai văzut pe acest bărbat, cunoscut în zonă drept Mark, împreună cu o femeie tânără și blondă?

— Da, așa e. Locuiesc aici de vreo șase luni. El lucrează în construcții. Pe ea nu am văzut-o prea des. Încearcă să se ascundă.

— Și ați văzut fotografiile Annei Ballard? Credeți că această femeie ar putea fi ea?

Reporterul îi arată martorei telefonul unde, probabil,

e o poză de-a Annei.

Henry își ține respirația. Nu se aude nici musca în cameră. O bătaie de inimă. Două. Trei. Martora privește foarte atent ecranul telefonului, dând din cap.

— E Anna. O are pe Anna, urlă Barbara, disperată, în timp ce ține scaunul, strâns, cu ambele mâini.

— Doamne Dumnezeule, o are pe Anna.

Nimeni nu răspunde. Cei doi polițiști privesc și ascultă din ușa.

— Nu aș putea spune. Nu sunt sigură.

Vecina dă din cap, privind în continuare poza.

— Nu ar trebui să redea totul în felul ăsta, spune Cathy. Ce iresponsabili! Nu se gândesc că poate se uită și el și se va simți încolțit?

— Măcar de la ei aflăm mai multe decât de la voi!, spune Henry, printre dinți.

Se gândește la fiica lui și dintr-odată i se întoarce stomacul pe dos.

Mi-e scârbă de tine, tată...

Îi privește pe toți, în timp ce reporterul redă legătura în studio, asigurând telespectatorii că vor reveni cu detalii în curând. Dar, pentru moment, știrile zilei sunt...

O privește fix pe Barbara, dar ea nu se uită la el. Știe ceva despre aventură? I-o fi spus Cathy? Apoi la Jenny, care plânge în tăcere, în timp ce Tim o ține pe după umeri.

Dintr-odată, Henry se simte într-o bulă, iar sunetele parcă se estompează. Și cât de sigur a fost, până în momentul acesta, că fiica lui e moartă. A fost groaznic și prea dureros să își imagineze că a murit, dar, paradoxal, simțea și un fel de eliberare. Ca și cum toată povestea, oricât de oribilă ar fi fost, s-a terminat. Că orice i s-ar fi petrecut, era gata. Gândul ăsta parcă îl liniștește. Iar faptul că acum continuă e de nesuportat.

Își privește cealaltă fiică, ce stă lângă Tim. Îi vede copii,

jucându-se în piscina de plastic din grădină. Ce vremuri fericite... Și totuși, când au crescut, cei doi băieți au șters-o, în loc să meargă la Londra și să aibă grijă de fete. Să nu o mai învinovățească toți pe Sarah, pentru că, poate, toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă cei doi băieți – Tim și Paul – ar fi...

— Tim, cred că e timpul să mergi acasă.

Tim pare amuzat pentru un moment, dar apoi se ridică și își trece mâna dreaptă prin păr.

— Nu. Stai joi, Tim. Vreau să rămână. Eu l-am invitat. Jenny îl privește pe Henry în ochi. Nu îi place expresia ei. E plină de dispreț.

— Aici nu e Apollo 13, se surprinde Henry mormăind.

— Îți arde de glume?, îi spune Barbara printre dinți. Cum poți să glumești într-o situație ca asta?

— Nu e nicio glumă. Vorbesc serios. E scârbos. Parcă e un show porno. Fiica noastră. Toată lumea se uită...

Tim stă încă în picioare. Îl privește pe Henry, care se întoarce înspre Cathy.

— Cum de a permis poliția să se întâmple așa ceva? Parcă e un reality show. E scârbos.

Și Henry izbucnește în plâns.

Se gândește că, dacă e încă în viață, cine știe ce i s-o fi întâmplat în ultimul an? Îi vin în cap tot felul de imagini groaznice – atât de întunecate, încât își apasă fruntea cu mâna, ca și când ar încerca să le oprească. Fetița lui...

— Vino în bucătărie, să îți fac un ceai. Ești în stare de șoc.

Cathy e atât de calmă, încât îl enervează.

— Nu vreau ceai. Vreau să plece toți. Tu – Tim. Nu-i treaba ta. Nu vreau să fii aici. Și nici tu, îi spune lui Cathy.

— Cathy trebuie să stea aici, Henry.

Barbarei îi tremură vocea.

— Am fost de acord ca Tim să vină încoace. Asta și-a

dorit Jenny. Aici nu e vorba doar despre tine, Henry.

— Ei bine, poate dacă Tim nu s-ar fi dus să petreacă cine știe pe unde cu prietenii, nu am fi ajuns aici.

Tim și Jenny suspină, dar lui Henry nu îi pasă.

Când a organizat excursia la Londra, a crezut că Tim și Paul vor merge și ei și vor avea grijă de fete. Tocmai terminaseră liceul. Băieți cuminiți și puternici, care se pregăteau să meargă la facultate. Barbara nu a fost niciun moment foarte entuziasmată de excursie — ar fi vrut ca fetele să meargă undeva, prin apropiere — dar Henry avea încredere în băieți. Pe când băieții au anunțat că nu vor merge, era deja prea târziu ca Henry să spună nu. Anna vorbise cu el să o convingă pe maică-sa. Dar adevărul e că Anthony și Karl nu ar fi pus ochii pe fete dacă nu ar fi fost singure în tren.

A luat decizia greșită...

— Îmi pare rău, domnule Ballard, spune Tim, din picioare.

— Nu e vina ta, Tim. Nu îl asculta.

Jenny schimbă din nou canalele, uitându-se când la maică-sa, când la taică-su.

— Tăceți odată din gură și nu vă mai certați! M-am săturat să vă tot certați! Anna ar putea fi acolo, în momentul ăsta. În apartamentul ăla din Spania, speriată de moarte, și tot ce faceți e să fluturați armele și să urlați unul la celălalt.

În acest moment, Barbara se ridică și se așază lângă Jenny, ca să o liniștească. O mângâie pe păr și se întoarce înspre Henry, pe care îl imploră din priviri să aplaneze conflictul.

— Poate e mai bine să plec, Jenny...

Tim își caută cheile în buzunar.

— Nu, Tim, îi spune Barbara și îl prinde de braț. Jenny vrea să rămâi.

— Nu. Îmi pare rău. Domnul Ballard are dreptate.

Lui Tim îi tremură vocea și se uită la Henry.

— Ar fi trebuit să fiu acolo, cu ele. De aceea m-am enervat pe Sarah, atunci. Încercam să îi pasez ei vina.

— Doamne, Sarah!

Jenny își scoate telefonul din buzunar, în timp ce cu cealaltă mână schimbă canalele, disperată să afle noutăți.

— A vorbit cineva cu Sarah în ultimul timp? Vestea asta o poate da peste cap în așa hal, încât să facă din nou vreo prostie.

CAPITOLUL 33

PRIETENA

Când era mică, Sarei îi era foarte frică de întuneric. Odată, a văzut un film despre un intrus care se ascunsese sub pat. După aceea a implorat-o pe maică-sa să îi schimbe patul cu ramă de fier cu un divan. Ca să nu mai fie spațiu între el și podea. Dar nu i-au schimbat niciodată patul, așa că Sarah ridică în fiecare seară cuvertura, ca să verifice că nu e nimic dedesubt.

Pe atunci împărțea camera cu Lily și foarte des se trezea îngrozită, în toiul nopții, pentru că avusese un coșmar. Sarah recrea în imagini foarte vii vreun film de groază, ea fiind în rolul victimei. Deși știa că e în imaginația ei, i se părea foarte real. Dar Lily nu putea dormi cu lumina aprinsă, așa că nu găseau niciodată o cale care să le împace pe amândouă. Sarah implora, în întuneric, să aprindă lampa. Lily mormăia *nu* și atunci Sarah o ruga să o lase să doarmă cu ea. *Te rog, Lily*. Dar chiar și atunci când soră-sa ceda, adormită fiind, Sarah își dădea seama că îi e prea teamă să pună picioarele goale pe podea, în întuneric. Dacă de sub pat ar fi ieșit o mână și ar fi prins-o de picior?

— Îți amintești când puneai un scaun, noaptea, între paturile noastre, ca să pot trece din patul meu într-al tău fără să ating podeaua, în caz că aveam un coșmar?

Sarah își privește sora, acum mai bătrână, mult mai

slabă și mai vulnerabilă. Se simte de parcă rolurile s-au inversat și acum ea e cea puternică.

— Mda. Ce îmi mai dădeai bătăi de cap...

Lily își mângâie fusta și zâmbește.

— Era înainte să se întâmple toate lucrurile alea urâte, nu?

— Da. Când am primit camera mea.

Lily privește pe fereastră pentru un timp și stau amândouă în tăcere.

Sarah se gândește la paradoxul ăsta oribil: ce fericită a fost atunci când s-au mutat că o să aibă camera ei unde și-ar fi ținut o lumină mică aprinsă și cât de îngrozită e acum de ce a însemnat asta pentru Lily.

Își privește sora și se gândește la tatăl lor...

Telefonul Sarei e pe masă și vibrează. Dacă e un mesaj de la poliție?

— O fi din nou mama. Ignoră-l, Sarah.

Dar vibrează iar. Și iar. Și iar.

Sarah îl ia, dorind să îl închidă de tot, dar vede că mesajele nu sunt de la maică-sa, ci de la prieteni.

Deschide televizorul...

Ai văzut știrile...

Ești bine?...

OMG! Sună-mă...

— Trebuie să văd știrile.

— De ce?

— Nu știu.

În timp ce Lily se apleacă să ia telecomanda de pe raftul de jos al măsuței de cafea, Sarah se gândește că poate maică-sa a riscat, s-a dus la poliție și le-a spus că Sarah a dispărut, iar acum o fi vreo știre la televizor. Dar când Lily ajunge la un canal de știri, vede că poza nu e a ei.

Anna. E poza Annei. Cea de pe Facebook, din fața Muntelui Saint Michael, cu părul ei frumos și blond, în vânt.

— Poliția tocmai ne-a confirmat că bărbatul înarmat, din bloc, e căutat în cazul dispariției de acum un an a tinerei Anna Ballard, spune un reporter.

— Doamne ferește. Ce se întâmplă?

Lily ține telecomanda în mână și se apleacă în față.

— Îmi e puțin rău.

Sarei îi vine cafeaua înapoi, pe gât. Nu îi place. Amară.

— Îți aduc un vas?

Nu mai are timp. Sarah se uită în jur și vede un coș de gunoi pentru hârtii, lângă canapea. Îl ia la țanc. Și varsă. O dată. De două ori. Lichid. Varsă încontinuu.

— Îți aduc apă.

Lily s-a dus probabil în bucătărie.

Sarah, cu coșul în poală, își ține respirația și se întreabă dacă acum vor anunța că au găsit cadavrul Annei. Că e moartă...

Dar nu se întâmplă asta. Un martor ocular spune că a văzut o femeie blondă, tânără. Dar nu are niciun sens. Nu confirmă că ar fi vorba de Anna. Doar insinuează asta.

Sarah schimbă canalele și fiecare redă o altă versiune. Un martor e sigur că a auzit cinci împușcături. Altul, două. Pe burtieră scrie că nu a fost niciun incident, dar toată zona e închisă.

Sarah își verifică din nou telefonul, să vadă dacă a mai primit vreun mesaj. Poate vreunul dintre prietenii ei a mai primit vreo informație. Facebook-ul o ia razna. Și Twitter-ul.

Caută numărul lui Jenny – cei din familia Ballard sigur știu cele mai multe –, dar tocmai când să sune, se răzgândește și se uită din nou pe Facebook.

Lily s-a întors și i-a adus apă rece.

— Bea asta.

Soarbe apa, dar continuă să aibă un gust amar în gură și are impresia că se îndepărtează tot mai mult de cameră.

Greu de explicat. Ca și când nu mai e acolo. Se simte și amețită. Poate pentru că a vomitat.

— Să chem un doctor, Sarah? Arăți groaznic. Ce au spus la spital? Poate ar trebui să o sun pe mama.

— Nu, Lily. Au spus că sunt bine. Ficatul e în regulă. Sunt încă slăbită puțin, pentru că am stat prea mult în pat.

— Când ai mâncat ultima oară?

— Nu îmi e foame.

— Bine. Fără mâncare. O să mai fac niște ceai. Dar pun și zahăr, de data asta.

Lily e din nou în picioare.

— Nu încă. Te rog, nu mă lăsa din nou singură.

E surprinsă de propria voce, temătoare.

Și Lily observă asta, pentru că dă din cap, se așază lângă ea și o ia de mână. Asta ar trebui să o liniștească, dar Sarah simte cum lui Lily îi tremură mâna.

— Sarah, chiar ai vrut să îți faci rău când ai luat pastilele alea? Mama a spus că a fost un accident. Că te durea capul și din cauza asta ai luat prea multe.

— Nu știu. Și tu îți făceai rău, nu? O făceai intenționat?

Lui Lily îi tremură buza, o strânge pe Sarah de mână și își întoarce fața înspre televizor.

— Ei bine, ce spun? Au găsit-o? Tata nu a avut nicio legătură, nu? Chiar a fost unul dintre bărbații din tren, nu e așa?

Sarah se uită înspre ecran și nu știe ce să îi răspundă. E o poză a lui Karl și prezentatorul spune că el e omul înarmat din bloc. Nu știe ce să creadă. Apare din nou reporterul, care se află în fața cordonului de polițiști, în Spania. Repetă aceleași lucruri. De ce fac așa? De ce se învârt în cerc?

Asta nu face decât să înrăutățească situația. Vrea să creadă că Anna e vie. Cum să nu? Dar ce s-a întâmplat în anul care a trecut? Și dacă au răpit-o – Karl și Anthony –, dacă toate astea nu au nimic de-a face cu tatăl ei, înseamnă

că ea e într-adevăr vinovată. O să trebuiască să spună adevărul despre ce s-a întâmplat la Londra.

Își amintește de ei patru, în tren. Flirtul. Cum i-a surprins privirea lui Anthony. Își amintește tatuajul mic pe care îl avea la baza gâtului. Cât de mult și-a dorit să îl atingă cu unghiile. Cât de vie s-a simțit... Apoi, cei doi s-au dus să ia băuturi din vagonul restaurant și ea i-a spus Annei că se bucură că Tim și Paul s-au răzgândit și nu au mai venit în excursie. Karl și Anthony nu s-ar fi apropiat niciodată de ele dacă ei ar fi fost acolo. Dar cel mai intens își amintește cum își dorea cu disperare ca Anthony să o placă pe ea și nu pe Anna. Era așa geloasă când, la școală, Anna era în centrul atenției. Și perioada în care i-a plăcut de Paul, iar el se uita mereu la Anna, nu la ea. Parcă toți erau îndrăgostiți de Anna, pe atunci.

Simte cum îi curg lacrimile când se gândește la ceea ce a făcut în ziua aceea, în tren. Ca să fie sigură că Anthony o va plăcea.

— Sunt în rahat până la gât, Lily.

Nu se sinchisește să își șteargă fața. Vede cum pantalonii i se înnegresc acolo unde curg lacrimile.

— Sunt o persoană rea.

— Nu spune asta, Sarah. Nu e vina ta.

— Ba da, Lily, este. Crede-mă. Este.

CAPITOLUL 34

DETECTIVUL PRIVAT

Matthew își privește fiica.

— Îmi zâmbește.

— Nu. Nu îți zâmbește. Face caca.

— Uite.

Se întoarce, ca Sal să vadă mai bine.

— Ăsta e un zâmbet.

— Caca. Crede-mă. Bebelușii nu zâmbesc în primele săptămâni. Ce zici? Vrei să ai onoarea de a schimba primul scutec?

— Doamne, nu știu.

Matthew e mort de frică. Mereu a promis că va face de toate. Că va fi un tată modern. Dar atunci habar nu avea că va fi atât de mică.

— Va trebui să înveți, într-o bună zi, cum se face. Așteaptă până plânge, iar eu o să fiu aici, lângă tine.

— De unde știi că va plânge?

Soția îl privește de parcă nu a fost atent niciun moment.

Când începe, Matthew e șocat. Nu înțelege cum o ființă cu plămâni atât de mici poate scoate asemenea urlete. O vede pe Sal cum se strâmbă de durere, încercând să se dea jos din pat, ca să îl ajute.

— Încă te doare?

— Da. Nu îmi mai dau calmante.

— Spune-le să îți mai dea.

— Neah. Sunt bine. Mergem mai departe. Bun, tati. În primul rând, trebuie să te asiguri că ai totul pregătit.

Arată cu degetul înspre trusa de lângă masa unde trebuie schimbată fetița. Scutec nou, șervețele, cremă și un săculeț pentru scutecul murdar. Rostește toate astea de parcă ar pune la cale o operațiune militară.

— Să nu îți faci griji că ai putea să o rănești. De obicei plânge până o schimbi.

Matthew nici nu o întinde bine pe fetiță pe salteaua din plastic, că a și uitat etapele. E tot mai speriat, pe măsură ce îi desface nasturii salopetei.

— Ridic-o. Altfel o să trebuiască să o schimbi și pe aia. Așa e. Scoate întâi scutecul murdar.

— Auzi, e normal să aibă culoarea asta? Duhoarea e incredibilă.

— Pentru moment, da. E normal. Ieri a fost mai rău. Rahatul își schimbă culoarea pe măsură ce se liniștește.

Matthew e consternat. Caca verde. Cum poate să fie normal așa ceva?

— Repede. Șervețelele. Ține-i picioarele în sus și ai grijă să o învelești bine. Altfel se poate infecta.

Scutecul. Doamne! Prea multe lucruri de reținut. Matthew își dorește să fi fost mai atent la cursuri.

— Nu am destule mâini.

Sal își dă ochii peste cap și îi arată cum să ridice picioarele fetiței cu o mână, în timp ce cu cealaltă îi pune scutecul curat sub fund și aruncă scutecul murdar. Habar nu are de ce, dar se gândește la o găină. Alungă gândul ăsta.

— Vorbește cu ea.

— Crezi că are vreun rost?

Matthew de abia reușește să își audă vocea printre urletele fetiței.

Soția râde.

— Ok. Un pic de pudră de talc și cremă aici, ca să nu se irite.

Și apoi, miracolul. În sfârșit fiica lor se oprește din plâns și îi ține degetul lui Sal. Își întoarce privirea într-o parte, ca și când și-ar căuta mama. Matthew privește. Dintr-odată, i se pare că momentul ăsta, în care privește fața fină și calmă a fetei, e atât de gingaș, încât se simte copleșit de o iubire imensă pentru amândouă, fică și soție. Se uită de la una la alta și nu se poate abține să nu se gândească la serviciu. Trecutul lui. Mama al cărui copil a dispărut. Se gândește la Ella. La Anna, care a dispărut. Părinții din Cornwall. Toate i se par diferite acum.

— Ești bine, Matthew?

— Da. Da. Sunt bine.

O ajută pe Sal să ridice fetița și o duce înapoi, în pătuț.

— O să fie mai ușor, Matthew.

— Chiar o să fie?

— Da. Când o să plece de acasă.

Râd amândoi.

— Acum o să doarmă un pic.

Și apoi Sal se strecoară din nou, încet, în pat.

— Hai. Acoperă-mă și vezi ce s-a mai întâmplat cu cazul tău.

— E în regulă. Primesc noutățile pe telefon.

I-a povestit lui Sal despre ce s-a întâmplat în Spania, dar a încercat foarte tare să nu o amestece cu viața lui personală.

— Toată lumea vorbește despre asta. Inclusiv asistentele.

— Serios?

— Da. Bineînțeles. Nu le-am spus cu ce te ocupi. Că ești implicat. Hai. Dă-i drumul. Nu mă deranjează.

Matthew ia telecomanda de la capătul patului și dă pe

BBC, apoi pe Sky. Melanie i-a trimis un sms și i-a spus că negociatorii sunt la fața locului. Cathy i-a spus că au confirmat că e vorba despre Karl, cu toate că informația nu a apărut în presă. Spune că are un ostatec. Pe Anna. Nici informația asta nu a fost făcută publică, cu toate că sunt o grămadă de martori care dau interviuri, iar purtării de cuvânt ai poliției sunt depășiți de situație.

— Se pare că s-a înrăutățit.

— Mda. Dacă cineva ar fi ucis, nu aș vrea să fiu în ședința de după.

— Mai ții minte că voiai să studiezi psihologia? Să te faci negociator?

Matthew zâmbește. Asta se întâmpla imediat după ce a plecat din poliție, când încă era nostalgic după meseria lui și se întreba dacă s-ar putea întoarce. Dar pe altă poziție. A fost la un curs de introducere în negociere. Fascinant. Dar apoi realitatea l-a lovit drept în față: de unde bani de școală, când trebuia să pună pe picioare o nouă afacere?

— Totul s-a schimbat așa de mult, de când cu atacurile sinucigașilor.

— Ce vrei să spui?

Sal privește pătuțul fetei. Tac amândoi.

— Ei bine, regula de aur în cazul crizelor cu prizonieri era să eviți cu orice preț intervenția. Planurile eșuau mai mereu. Tactica asta presupune cel mai mare risc.

— Și acum?

— Păi, de când cu atacurile sinucigașe, nu ai ce să negociezi. Așa că te învață să acționezi rapid. O strategie total diferită.

— Dar cei din echipajul din Spania nu sunt din garda veche? Vreau să spun, Karl ăsta e un infractor, nu un terorist.

— Da. Bineînțeles. O să intervină ca la carte, în cazul de față.

— Păi, și până la urmă, care e strategia? Ce se întâmplă acum?

Sal se uită la televizor.

Matthew îi spune ce a învățat. Că, probabil, vor folosi comunicarea prin telefon. Vor desemna un negociator cheie, pentru început. Vor încerca să creeze o legătură cu infractorul.

— Scopul e să calmeze situația. Nu o vor menționa pe Anna prea mult.

— De ce nu?

— E important ca atenția să fie pe infractor, nu pe ostatic. Să stabilești un raport de încredere. Dacă vorbești prea mult despre ostatic sau ostatici, crește nivelul de stres. Cu toată că în situația asta s-ar putea să ceară dovezi că e în siguranță, ținând cont că s-au tras focuri de armă.

— Tot nu înțeleg. Cum a reușit să o țină prizonieră un an, fără ca ea să încerce să fugă? Mi se pare ciudat. Nu au spus că el lucrează în construcții? Nu ar fi încercat să profite de faptul că el era plecat?

Dar nu e nici locul, nici momentul potrivit să îi spună lui Matthew ce crede. Că poate tipul ăsta, Karl, o leagă. O amenință. Dumnezeu știe ce îi face. Victimele pot fi distruse psihologic rapid dacă sunt abuzate în mod brutal.

— Ar putea fi vorba de Sindromul Stockholm.

Matthew o privește.

— Am citit despre asta, Matt, dar tot nu înțeleg. Eu, una, aș încerca să fug. Sunt absolut sigură.

— Gata. Destul.

Matthew închide televizorul. Ar vrea să știe ce s-a mai întâmplat, dar, în același timp, nu dorește să își implice soția și fiica în povestea asta.

— Vrei cafea sau altceva de la aparat?

— Cappuccino. Oh, și ciocolată. Ciocolată grețos de dulce, cu lapte. Una mare.

Zâmbește când spune asta, iar Matthew se simte vinovat pentru că a folosit, de fapt, scuza asta ca să le sune pe Ella și Mel.

— Și nu vorbi prea mult la telefon cât ești plecat. Vreau să îmi aduci cafeaua caldă.

— M-ai prins.

Îi trimite un sărut și se întreabă cum de a fost atât de norocos. Sal a înțeles mereu cât de important e pentru el serviciul, mai ales după ce s-a întâmplat – de ce a plecat din poliție.

Matt se oprește și își dă seama de abia acum motivul pentru care mulți polițiști încearcă să mențină echilibrul între viața personală și cea profesională, ambele atât de importante, solicitante și intense din punct de vedere emoțional. Și își mai dă seama că a avut dreptate: nu va studia psihologia acum. Se gândește la boțul mic din pătuțul roz, care își caută mama din priviri, deși are ochisorii somnoroși.

Totul e atât de diferit, acum. Dintr-odată, toate prioritățile i s-au schimbat. Da. O altă perspectivă.

CAPITOLUL 35

M A R T O R A

Îmi pare bine că Tony vine acasă. Luke a avut dreptate. Am nevoie de el.

Mă simt atât de răvășită și capul îmi arde de la atâtea gânduri. Mă întreb ce e real și ce e paranoia. Ca și cum tot anul ce a trecut mi-a supraîncărcat sistemul nervos și nu mai pot gândi clar.

Oare sunt atât de stresată pentru că îmi imaginez tot felul de lucruri? Zgomotele de la magazin. Certitudinea că cineva mă urmărește. Că cineva chiar a intrat și a mișcat foarfeca. A scăpat lupa în fața ușii. Mi s-au năzărit? Nu e posibil. Și, atunci, ce s-a întâmplat?

Stau în sufragerie, confortabil, și urmăresc totul la televizor. Nu. Confortabil nu e cuvântul potrivit. Nimic nu mai e confortabil. Chiar și noaptea, în pat, nu pot sta locului și îmi ia ore întregi până să adorm.

Azi am luat doza maximă de paracetamol, dar se pare că nu au niciun efect. Simt că îmi pleznește capul.

Luke e sus și din când în când coboară să mă întrebe dacă vreau ceva de băut, probabil pentru că tatăl său îi trimite sms-uri prin care îi spune să facă asta. La fel cum i-a amintit și de Ziua Mamei și ziua mea de naștere.

De fiecare dată când apare la ușă, îl privesc cu atenție

și mă întreb dacă ar trebui să îl întreb pe șleau. Să îl provoc și să terminăm odată. *Ești mai supărat pe mine decât lași să se vadă, din cauza problemelor cu Emily? Din cauza faptului că am fost îngrijorată de povestea cu Anna? Care e motivul pentru care ai venit la magazin?*

Mă uit la raftul de cărți de lângă cel unde se află televizor și DVD player-ul. Acolo sunt pozele preferate. Luke, bebeluș. Prima zi de școală. Când a primit medalia pentru primul Ten Tors. Doamne, ce mândră am fost în ziua aia! E un simbol al școlilor din Devon și Cornwall: să participi la Ten Tors, un concurs de drumeție prin Dartmoor, de parcă ar fi o nimica toată. E o tradiție pentru cei care trăiesc într-un loc atât de minunat. Dar, ca să fiu sinceră, în realitate nu e deloc ușor. Nu e ceea ce aș vrea să fac duminicile, timp de o lună, și am fost surprinsă să îl văd pe Luke atât de entuziasmat. Îi place baschetul, dar nu e înnebunit după sport. Nu a fost niciodată cercetaș sau chestii de genul ăsta. Preferă muzica.

Concursul Ten Tors a presupus să meargă în echipe de șase – fără un adult care să îi supravegheze – și trebuiau să își care singuri kit-ul pentru campare în Dartmoor. Drumul a avut aproximativ 57 de kilometri și trebuia terminat în două zile. Teren periculos, mai ales dacă se strica vremea. Ceea ce se întâmplă destul de des.

Armata supervizează totul și există puncte de control la fiecare dintre cele zece dealuri, ca să existe dovada că au făcut itinerariul complet. Dar între aceste puncte tinerii sunt singuri. Iar uneori se poate și chiar se întâmplă să nu meargă totul ca pe roate.

Odată, o fată s-a înecat în timpul unui training. A fost șocant și s-a scris în ziare despre asta. M-am gândit, chiar am sperat, în secret, că vor renunța, dar nu a fost așa. Au reguli foarte stricte.

Participă și școlile din sud-vest și totul devine foarte

competitiv. Liceele teoretice împotriva celor de la real. Școli private versus cele de stat. Se și distrează, dar totul e foarte serios. Fiecare echipă speră să termine prima. În cel mai scurt timp.

Programul de pregătire durează luni de zile, pentru că tinerii trebuie să își exerseze rezistența și îndemânarea. Să poată citi hărți. Fitness. Campare. Trebuie să care corturi și echipamente pentru gătit și să își sterilizeze apa. Mulți renunță. Dar nu și Luke al nostru. Chiar ne-a surprins. Nu doar că a participat, dar la final a devenit și conducător de echipă. Și expediția a decurs atât de bine, că a participat și la altele. A făcut atunci ruta de 57 km și anul următor cea de 72 km.

Așa că, da, nu am cuvinte să pot spune cât de mândră a fost când a primit medalia și i-au făcut poză. Sute și sute de adolescenți, iar eu i-am auzit numele în toată hărmălia aia. Mândria din ochii lui, când m-a privit... Acolo, în mijlocul tuturor. Era momentul lui.

Și acum? Emily a pus capăt relației, iar Luke se simte oribil. Ca un carusel. Era atât de diferit – fără griji – în poza aceea, afară, în Dartmoor.

Știrile din Spania continuă de ore întregi și mă înnebunesc. E breaking news pe toate canalele importante și se tot repetă.

Mă tot gândesc la familia Ballard, în Cornwall. Ce o fi în sufletul lor?

Și din nou simt nodul ăla în stomac. Pentru că despre asta e vorba. Sunt vinovată. Și am avut dreptate să mă simt așa. Acel Karl, sau Anthony sau amândoi au luat-o pe fata aceea și cine știe ce i-au făcut, și toate astea doar pentru că am luat decizia greșită. Pentru că am judecat prea repede. Pentru că m-a șocat comportamentul Sarei.

Simt buzele cum îmi tremură, dar nu! Merit pedeapsa. *Nu, Ella. Nu e despre tine. E despre Anna. Și acum suportă toate*

consecințele!

Singurul mister, cărțile poștale. Zgomotele de la magazin. Cărțile poștale nu pot fi de la Karl sau Anthony, pentru că au fost în străinătate în tot timpul ăsta. Așa că dacă nu e doamna Ballard, cine e?

Aud cheia în ușă, în sfârșit.

Aștept să aud ușa cum se închide. Zgomotul valizei pe podea. Mi-e teamă. Deja suspin în momentul în care ajunge în pragul ușii.

— Of, Ella. E totul în regulă, draga mea. Sunt aici.

Mă ia în brațe. Tony al meu. Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru brațele acelea și mă simt în continuare vinovată că nu am fost 100% sinceră cu el.

— Hai, hai. Gata, iubire. Gata. Liniștește-te.

— E în regulă. Îmi pare rău.

— Să nu îți pară rău.

Și apoi, după ce mă liniștesc, adevărul țâșnește din mine. Fiecare detaliu. Că l-am angajat pe Matthew, în secret, ca să o previn pe doamna Ballard despre cărțile poștale. Că m-am dus la Cornwall, împotriva sfatului lui, și am supărat-o. Cum am crezut că cineva mă urmărește când sunt în magazin, dar nu eram sigură și credeam că, poate, o iau razna.

— Gata. Asta e. Ce ai spune dacă am închide magazinul pentru un timp? Iei o pauză. Le cerem celor de la compania aia care ne-a stors de bani să vină și să controleze din nou alarmele. Și mă ascuți.

Tony își ține mâinile pe mâinile mele și e aplecat înspre mine, așa că trebuie să îl privesc direct în ochi.

— E groaznic ce se întâmplă în Spania și Dumnezeu știe ce o să fie. Am auzit la radio și cred că părinții Annei trec prin Iad. Dar nu tu ai făcut asta, Ella, ci nebunul ăla de Karl. Nu tu.

Nu răspund. Luke e în ușă. E palid și agitat.

— Ce bine că te-ai întors, tată. Mamă, iartă-mă că nu am venit cu tine, la florărie.

— Doar nu te-ai dus singură?

Tony mă strânge un pic mai tare de braț și face ochii mari.

Liniște.

— E vina mea, tată. Am fost atât de obosit și trist. Dar am mai pus niște anunțuri pe Facebook, ca să găsesc pe cineva, să mă înlocuiască.

— Doar nu ai pus chestii personale pe Facebook, Luke?

— Nu. Nu. Bineînțeles că nu. Am spus doar că știu despre un job interesant. O să selectez răspunsurile. Dacă apare cineva potrivit, o să îți arăt, să vezi dacă îți convine.

— Bine, Luke. Mulțumesc. Cred că mama ta vrea să își aleagă singură angajații, dar nu strică să dai anunțuri. Atâta timp cât nu vorbești despre chestiunile personale ale mamei tale. Nu vreau să o știu singură la ora aia. Cel puțin până știm cu siguranță ce se întâmplă.

— Dar nu se poate ca tipul din tren să fie cel care trimite cărțile poștale, tată. A fost în Spania în tot timpul ăsta.

— Ar putea fi celălalt. Sau un nebun oarecare. Te rog, Ella. De acum înainte, fă cum îți cer. Da?

Tonny îmi dă drumul la braț, mă sărută pe frunte și mă îmbrățișează.

Luke se duce să mai facă niște cafea. Știu exact ce urmează să îmi spună Tony. E îngrozit că am angajat un detectiv privat fără să îi cer sfatul. Încearcă să nu fie nervos, dar dezamăgirea de pe chipul lui mă omoară.

— Am crezut că mi-ai spus totul.

— Îmi pare rău. Am vrut să te protejez. Ai atâtea pe cap acum. Luke. Promovarea. Am crezut că mă descurc de una singură, Tony.

— Nu îți face tu griji. Nu îmi vine să cred că nu mi-ai

spus. Și ai fost la Cornwall? Ți-am zis că nu e bine.

— Știu. Am știut că o să te pui de-a curmezișul și am continuat să investighez, încercând să rezolv lucrurile de una singură. Acum îmi dau seama că a fost o prostie din partea mea să nu îți spun. Iartă-mă, dragule. Nu am vrut să îi creez și mai multe probleme doamnei Ballard. Nu voiam să merg la poliție.

Apoi îi zic și restul. Că Matthew ține legătura cu un contact din Cornwall. În sfârșit mă simt ușurată pentru că îi împărtășesc toate astea, mai ales că Matthew mi-a spus să ne vedem după ce pleacă de la spital, ca să îmi povestească ce a mai aflat. Nu mai trebuie să îl mint pe Tony.

Bineînțeles, Tony vrea să îl întâlnească urgent. Să îi spună verde în față ce are de spus.

— Ce vrei să zici?

— Nu cred că e bine să ții legătura cu cineva din afara poliției, în momentele astea.

— Bine. Dar s-ar putea să îți schimbi părerea când o să îl întâlnești. E un om de treabă. Fost polițist și cu foarte multă experiență. El a insistat să mă duc la poliție cu cărțile poștale.

Tony e pe cale să îmi răspundă, când un alt prezentator anunță că transmit din nou din Spania, pentru că au noutăți. Ne întoarcem amândoi înspre televizor și vedem reporterul care încă se află lângă cordonul de poliție. Are mâna lângă ureche, ca și când s-ar strădui să audă ce i se spune din studio și apoi, o imagine șocantă. Pe tot ecranul.

O fotografie nu foarte clară, făcută de la distanță, dar scena se vede clar. Un bărbat înalt, la o fereastră de la etajul doi, lângă femeie blondă.

Îi ține pistolul la cap.

CAPITOLUL 36

T A T Ă L

Părinții lui Henry Ballard l-au crescut conform regulii că nu trebuie să fii blând cu copiii. Nu ai de ce să îi alinți și răsfeți. Cel mai bun mod să îl înveți să înoate e să îl arunci în apă adâncă. Asta era vorba preferată a tatălui său. Datorită acestei mentalități, Henry, la patru ani, se juca în baloții de paie din remorca tractorului, iar la 12 ani învăța deja să îl conducă.

Uitându-se în urmă, Henry își dă seama că a fost norocos pentru că nu l-au protejat. Barierele erau clare. Au fost crescuți cum trebuie, pentru că și el și cele două surori ale lui au ajuns bine. În afară de un picior rupt, când avea opt ani, și când l-a lovit o vacă, a rămas nevătămat.

De aceea și el, la rândul lui, și-a crescut copiii în același fel. O să fie bine amândouă, îi spunea mereu Barbarei, când ea se stresa din orice, le dădea cu cremă de protecție solară, perorând despre riscurile cancerului de piele la cei care muncesc afară, în timp ce fetele lor alergau de colo colo și se întorceau acasă doar ca să își facă „plinul“

El îi spunea că exagerează, iar Barbara îi răspundea că fermele sunt un loc periculos.

Te uiți la prea multe documentare, Barbara.

Și apoi Anna a împlinit cinci ani și a făcut pneumonie. A început cu o simplă tuse, despre care Barbara credea

că a dobândit-o jucându-se în fânul umed din hambar, iar Henry i-a spus că face din țăntar armăsar. *O să fie bine.*

Doar că nu a fost.

Drama a atins apogeul când au trebuit să o interneze cinci zile la urgențe, dintre care 24 de ore la terapie intensivă, timp în care doctorii nu i-au privit în ochi.

Anna, conectată la mașini, părea incredibil de fragilă, în timp ce din monitor se auzea bipăitul care confirma că nivelul de saturație al oxigenului e foarte scăzut. Doctorii le-au explicat fiecare schemă de tratament, inclusiv cea în care i-ar fi injectat un medicament ce i-ar fi făcut inima să bată mai tare, dar i-ar fi ajutat plămânii.

Pas cu pas, le-a spus doctorul. Vindecăm plămânii și apoi ne ocupăm de bătăile inimii.

Henry își amintește totul ca și cum ar fi fost ieri, în timp ce stă în sufragerie și se uită la știri. Își amintește cum se așeza lângă patul Annei, în spital, simțindu-se vinovat în timp ce se uita la monitor. Se simțea neputincios. Îi părea rău. Uneori se ruga la Dumnezeu, dar apoi își amintea că nu era credincios. Era schimbat. Nu mai era omul fără griji. Nici după spital și mai ales după ziua aceea în care fiica lui, frumoasa lui Anna, a stat lângă el, în mașină, când o ducea la gară, să plece la Londra. *Îmi e scârbă de tine, tată.*

În ușa apare Cathy. Are o tavă cu un ceainic, un ulcior cu lapte și căni. Exact în momentul în care le pune pe măsuta de cafea din centrul camerei, cineva schimbă canalul din nou și Henry simte cum ceva îi străpunge inima.

Poza de la fereastră. Un bărbat – probabil Karl – cu pistolul îndreptat spre capul ostaticiei.

Henry scoate un sunet, urmat de un urlet al soției lui. Un urlet de animal rănit, urmat de niște bolboroseli incoerente și rapide.

— Doamne Dumnezeu! Doamne Dumnezeu! Fetița mea. Henry. Henry – uite. Nu, nu, nu. Trebuie să

facem ceva. Spune-mi ce să facem.

Se ridică. Se așază. Se învâрте prin cameră. Plânge. Se ridică și vorbește în timp ce merge.

Prezentatorul spune că fotografia, deși neverificată încă, a fost dată publicității de o agenție de știri europeană. Bărbatul a fost identificat și acum sunt siguri că e Karl Preston, dar nimeni nu a confirmat că ostatica e Anna Ballard.

— Nu ar trebui să arate așa ceva.

Cathy scoate telefonul și merge pe hol. Henry încearcă să își liniștească soția.

— O să fie bine, Barbara.

— Cum poți să spui asta? Cum poți? Trebuie să mergem, Henry. Trebuie să mergem în Spania. Nu putem sta aici. Nu pot sta aici.

Tim încearcă să o aline pe Jenny, care și ea plânge, la rândul ei.

Henry îi surprinde privirea lui Tim — și el e în stare de șoc.

— Nu putem merge încă în Spania, draga mea. Trebuie să știm ce se întâmplă.

Se gândește că, dacă vor fi în avion, nu vor mai putea urmări știrile. Într-un final, se uită înspre ușă și își dă seama că are nevoie de părerea lui Cathy, care încă vorbește la telefon, în hol.

— Aș putea să o duc pe Jenny în Spania. Să vă aștepte acolo.

Tim se apleacă în față și îl privește pe Henry în ochi.

— Oare asta ar ajuta? Să fie un membru al familiei acolo.

Henry își trece o mână prin păr și cu cealaltă își ține soția de după umeri, în timp ce ea stă pe scaun, cu capul în mâini.

— Nu știu. Nu știu. Să vedem ce spune Cathy. Totul

se întâmplă așa de repede! Nu știu ce o să ne sfătuiască să facem. Nu, nu. Nu îmi place ideea ca Jenny să nu fie cu noi.

Cathy apare în ușă, palidă la față. Henry își dă seama după expresia feței ei că noutățile lui Cathy nu sunt de bun augur și, pentru moment, îi e teamă să întrebe despre ce e vorba.

CU OCHII PE TINE...

Vineri

Acum, toată lumea o privește și nu îmi place asta.

Nu îmi place deloc. Asta e datoria mea. Eu trebuie să fac asta. Pentru că, vedeți voi, eu chiar înțeleg. Sunt singurul care știe să aibă grijă de ea. Să o apere. Să o înțeleagă. Singurul care o vede așa cum e. Cât de specială e.

Când îi văd pe alții că o privesc, îi zâmbesc, aud zgomotul ăla în cap. La început, e ca un clinchet. Un clinchet ușor, liniștit. Și apoi devine tot mai puternic, până când ajunge un tunet și îmi cuprinde tot creierul. Și apoi tună în toată camera, și pe cer, și de acolo direct în spațiu.

Se întâmplă chiar acum. Devine tot mai puternic și nu știu ce să fac.

Am nevoie de spațiu, ca să pot gândi. Trebuie să se oprească zgomotul ăsta și toți oamenii ăia... să nu o mai privească.

CAPITOLUL 37

DETECTIVUL PRIVAT

Matthew pornește ștergătoarele și îi vine să caște. Plouă mocănește. Cea mai plictisitoare ploaie, iar el uită mereu să schimbe ștergătoarele. Nu plouă îndeajuns de tare încât să le dea la maximum. Încearcă lichidul de parbriz. Gol. Suspină când vede semnul pe ecran.

La radio sunt știri din sport. Matthew se uită la ceas. În curând va fi sinteza știrilor. Bun. O să le dea și pe cele mai recente din Spania. Melanie i-a spus că îl sună din nou, în caz că primește vreo veste de la Cathy. E încă nervoasă pentru că detectivul i-a făcut raport, iar asta e unul dintre motivele pentru care nu respectă regulile. De asemenea, are încredere în Matthew; știe că nu o va dezamăgi.

Se gândește la Anna. Are un presentiment rău.

Privește cerul. Vântul bate tare, iar el conduce cu viteză. Și dintr-odată simte cum, în mod paradoxal, zâmbește, gândindu-se la fiica lui, cu pălărioara roz. I-a scăzut temperatura. Asistenta le-a spus că nu au de ce să își facă griji. A fost o idee bună să o bage sub o lampă, până învață să își regleze temperatura corpului.

După ce a plecat, Sally s-a așezat să își ia medicamentele și micuța Amelie era înfoclită în salopeta ei roz, stând confortabil sub lampă. Ce drăguț. Hazliu.

Amelie. Amelie. Amelie.

A mea, se gândește. *Amândouă sunt ale mele*. Încă i se pare ireal. O familie. Dar – stai. Încep știrile. Matthew dă mai tare, ca să audă mai bine. Îl enervează sunetul ștergătoarelor. Prezantatorul spune ceea ce știe deja – *hai, hai, ne-ai mai spus asta* – și, într-un final, dă legătura unui reporter aflat la fața locului, care ia un interviu purtătorului de cuvânt al Poliției. Vorbesc despre niște controverse născute pe rețelele de socializare din cauza fotografiei.

Purtătorul de cuvânt spune, cu un puternic accent spaniol, că asta nu ajută deloc. Că echipa de polițiști încearcă să creeze o legătură cu agresorul și tot tam-tam-ul ăsta face rău. E periculos. Iresponsabil. Reporterul spune că în ziua de azi e aproape imposibil să ții lucrurile sub control, cu toate rețelele de socializare disponibile. Purtătorul de cuvânt e agitat. Îi spune că nu mai poate vorbi, pentru că trebuie să răspundă la telefon, dar îi roagă pe oameni să fie discreți și înțeleghători. Să nu distribuie pozele.

Urmează alte știri. Matthew se uită din nou la ceas și la geanta cu haine de spălat de pe scaunul din dreapta. A fost de acord să dea o fugă, să o vadă pe Ella și soțul ei, dar nu vrea să stea mult. Trebuie să meargă acasă și să se ocupe de treburile pentru Sally. Incredibil câte haine și baveți și scutece poate murdări un copil în doar 24 de ore. Și mai are o listă cu lucruri de care are nevoie soția sa. Balsam de buze. Șervețele. Niște loțiune de corp – deja a uitat cum se numește. Bine că i-a scris pe un bilețel.

Matthew schimbă canalele. Ce poze? Ce naibii se întâmplă acum, în Spania? Știe cât de greu e pentru echipa de poliție. Câtă presiune pe ei, în momentele astea. Își amintește sentimentul acela, când pierzi o persoană dragă. Regretul. Și își mai amintește cum stătea, singur, în noul birou, imediat după ce a plecat din poliție, și avea o nevoie acută să simtă că e parte a ceva. A ceva important.

Cum e? Reușești să te adaptezi?, îl întreba Sally în fiecare seară. O mințea mereu. *Bine. Sunt bine.*

Matthew a plecat din poliție pentru că a eșuat. Era responsabil de moartea unui băiat care avea doar 12 ani. Șeful lui l-a implorat să rămână, să își ia timp de gândire și să facă terapie. Au fost două anchete. În ambele a fost exonerat de vină. Dar asta nu a însemnat nimic pentru Matthew. El trebuia să o privească în ochi pe mama băiatului în timpul anchetei. El se trezea noaptea transpirat.

S-a întâmplat într-o joi. Și atunci ploua. A primit un apel de la un supermarket mic, de cartier, pentru o tentativă de jaf. Un băiat a furat niște țigări și a tulit-o, în timp ce patronul se ocupa de un alt client. Matthew s-a intersectat cu copilul care fugea pe alee, nu departe de magazin. A început să alerge după el.

Hei! Oprește-te!

În timp ce fugea, Matthew se gândea să îi dea doar un avertisment și să îl lase să plece. A mai făcut așa de câteva ori. Băiatul era rapid, dar mic de înălțime. Doar un copil. Matthew nu a mai apucat să fie îngăduitor. Băiatul s-a speriat și a sărit peste un gard și a ajuns pe linia de tren. Matthew i-a strigat să se oprească. A văzut totul. A fost oribil. Un miros groaznic. S-a ars rău în timp ce trăgea băiatul de pe linii. *Nu ar fi trebui să îl urmăresc*, i-a spus lui Sally. *Dacă nu l-aș fi speriat, ar fi fost viu. Două pachete de țigări, Sally. Două blesteme de pachete de țigări.*

Îți făceai meseria. Și l-a mângâiat pe păr. Își amintește cum îl mângâia, blând, pe păr, în timp ce vorbeau și vorbeau, toată noaptea.

Și astfel Matthew a renunțat la serviciul lui. A renunțat la supermarketuri care doreau să urmărească hoți, indiferent de vârsta sau motivul lor.

A decis să își pună pe picioare propriul business, gândindu-se că era mai bine să aleagă pe cine să ajute.

Singura problemă, de care Mel îi amintește des, e că se plictisește. Nu are acces la cazurile importante. Un detectiv privat nu are parte de prea multe cazuri interesante. De cele mai multe ori e vorba de persoane dispărute, care dispar pentru că nu vor să fie găsite. Și soții îngrijorate că soții le înșală.

Matthew scormonește prin torpedo și găsește o tabletă de ciocolată. Zahăr. Bun. Își amintește de cursul pentru negociatori. A fost surprins să vadă statisticile: cele mai multe cazuri cu ostatici se termină fără ca cineva să fie rănit. Bineînțeles, asta se întâmpla înainte de atacurile teroriste kamikaze. Înainte de valul de noi crime. Echipa din Spania va acționa, speră, ca la carte, așa cum a intuit Sally. O să îl roage pe Karl să rămână calm. Să nu o rănească pe Anna. *Foarte bine. Te descurci foarte bine. O să ținem minte asta. O să ne amintim că ai avut grijă ca toată lumea să rămână în siguranță.*

Matthew închide ochii și își dorește să fie el cel care negociază. În duba poliției. La telefon. Cel care coordonează acțiunea.

Niciodată să nu folosiți cuvântul „predare“, i-au învățat. „Să ieși“ e expresia preferată. *Hai să vorbim despre cum te putem ajuta să ieși în siguranță de acolo, Karl.*

În timpul unui seminar, Matthew a întrebat cum ar trebui să răspundă cererilor. Pentru că cei care luau ostatici mereu aveau cereri nebunești. O mașină. Un elicopter. Și bani. Cum răspundea poliția la toate aceste cereri?

Instructorul i-a sfătuit să nu spună niciodată „nu“ Să spună: „voi încerca să rezolv asta pentru tine, Karl“

Negociatorii trebuie mereu să creeze impresia că alții se ocupă de cereri. În felul ăsta nu trebuie să își asume responsabilitatea pentru niciun răspuns negativ sau greșeală.

Îmi pare rău, Karl. Îmi spune că nu se poate, pentru moment. Hai să vorbim despre ce se poate. Fac tot ce pot pentru tine, Karl, îți promit.

Mai are vreo 15 minute până la casa Ellei și nu mai are răbdare. Oprește pe banda de urgență. Trebuie să afle ce e toată povestea asta cu pozele. Își scoate telefonul și se uită pe Twitter. Pozele sunt peste tot. Karl, care ține pistolul la capul unei femei blonde, cel mai probabil Anna, la fereastră, fotografiat din diferite unghiuri.

Matthew simte inima cum îi bate tot mai tare. Încearcă, însă, să își păstreze calmul profesional: momentul acela în care te lupți cu frica și panica și activezi partea analitică a creierului. Ok. Ce înseamnă asta? Ce trebuie făcut?

Începe să analizeze toate pozele, cât de repede poate. Ce spun, de fapt? Ce se întâmplă cu adevărat? Problema e că în toate Anna e cu spatele la fereastră.

Se uită la vreo șase poze, toate din unghiuri diferite, și se încruntă. Îi arde creierul. Apar tot felul de idei și, inconștient, face diferite conexiuni pe care nu le înțelege, încă. În poliție a învățat să aibă încredere în instinct, când se întâmplă ceva de genul ăsta. Să se relaxeze, să privească și să aștepte.

Un fel de Magic Eye, unde privești postere și te relaxezi, până aproape că intri în transă și vezi imaginea tridimensională. *Relaxează-te. Ai încredere în instinctul tău.* Se uită la poze și face exact asta. Ceva nu e în regulă.

Citește mesajele de pe rețelele de socializare. Comentariile sunt drăguțe, dar nu ajută cu nimic.

OMG! O să o împuște?

Pe Twitter sunt și mesaje ale Poliției, în spaniolă și engleză, în care roagă oamenii să nu facă poze și să nu distribuie imagini, dar pe nimeni nu interesează.

Doamne! Un abator! Matthew se uită din nou printre poze, de data asta căutând printre cele ale agențiilor de presă. Unele au calitate bună, sunt făcute cu obiectiv de distanță, cel mai probabil de un fotoreporter al unei agenții de presă. Dar cele mai multe sunt, cel mai probabil, făcute

cu telefonul, probabil de la ferestrele blocului vizavi. Și apoi găsește una făcută de la o înălțime mai mare, probabil de la ultimul etaj al blocului de vizavi. E un unghi total diferit de celelalte și mult mai clară. În sfârșit, Matthew își dă seama ce îl deranja la toate celelalte poze.

Își scoate iPad-ul, deschide poza și o mărește. I-o trimite lui Melanie și o sună. Vrea să se asigure că echipa din Spania a văzut.

Iisuse Cristoase, trebuie să vadă chestia asta...

Telefonul sună de cinci ori înainte ca Melanie să răspundă.

— Melanie, îți trimit chiar acum o poză. Karl și prizoniera, la fereastră. Trebuie să le transmiți mesajul polițiștilor din Spania.

— Matthew? Tu ești?

— Da. Scuză-mă. Mă întorc de la spital.

— Nu mi-a ajuns poza. Ce se întâmplă? Amintește-ți că sunt persona non grata. Practic, vor să mă dea afară.

— Nu cred că e Anna, Mel.

— Poftim?

— Ostatica. Nu cred că e Anna.

— Imposibil! Stai! Îmi ajunge poza. Ok. Și ce trebuie să văd aici?

— Uită-te la umeri. La forma lor. Forma corpului, Mel. E un triunghi, nu formă de pară.

— Poftim?

— Stai puțin. Îți explic.

Matthew încearcă să se calmeze. Își dă seama că vorbește de parcă a înnebunit.

— Sal e obsedată de chestiile astea legate de forma corpului. Anna are formă de pară. Nu e grasă deloc. E slabă.

— Matt, ai înnebunit?

— Nu. Ascultă-mă. E important. Nu dădeam doi bani pe chestia asta, dar, într-o seară, Sal mi-a arătat într-o

revistă un articol exact despre asta, ca să știu ce haine să îi iau cadou. Forma trupului nu se schimbă foarte mult, chiar dacă slăbești sau te îngrași. E vorba despre oase. Scheletul rămâne la fel. În toate pozele familiei, corpul Annei are formă de pară. La fel ca soția mea. Și e slabă. Talie, umeri și bust mic, iar șoldurile un pic late. Fata asta, din apartamentul lui Karl, are o formă total diferită. E dreaptă. Mărește poza și uită-te. Șoldurile sunt egale cu umerii. Talie groasă. Se vede doar în poza asta făcută de la înălțime.

Melanie tace.

— Vezi, Mel? Uită-te apoi la celelalte poze din dosar. Te rog. Compară-le. Compară umerii.

Melanie continuă să tacă.

— Doamne, Dumnezeu! Cred că ai dreptate. Dar sub nicio formă cei din echipă nu o să mă asculte când o să încep să le spun povești despre forma trupului. Nu mai am voie să particip la caz până când nu vorbesc cu șeful și clarificăm situația cu detectivul Halfwit.

— De ce nu o suni pe colega ta, Cathy? Cea care se ocupă de familie. E cu ei, nu?

Matthew o aude pe Melanie trăgând puternic aer în piept.

— Te rog, Mel. Dacă am dreptate și nu e Anna, trebuie să schimbe tactica. Și dacă femeia aceea nu e Anna...

Tace. Ea unde e și ce face Karl, de fapt?

O simte pe Melanie cum se enervează.

— Bine. O să îi trimit poza lui Cathy. Să vedem dacă reușește să le spună delicat membrilor familiei. Dar s-ar putea să mă refuze.

— Bun. Uite. O să dau și eu un telefon. Îți amintești de Ella, martora? I-am promis că dacă aflu ceva, îi spun imediat. Te rog să înțelegi.

— Bine. Cu toate că s-ar putea să trebuiască să îmi caut și eu serviciu.

— Nu spune asta, Mel. Contez pe tine să avansezi și în felul ăsta să mă pot întoarce în poliție.

Matthew e surprins că spune așa ceva cu voce tare, pentru prima oară.

— Glumești?

— Bineînțeles că glumesc, minte Matthew.

— Bine. Vorbim.

E la vreo 15 minute de casa Ellei. Plouă tot mai tare și își dorește să își fi pus o geacă în mașină. Se uită la ceas. Trebuie să se grăbească dacă vrea să ajungă și acasă, să termine ce are de făcut și să tragă un pui de somn. Din câte i-a spus Ella și toți din jurul lui, în curând o să viseze la un somn decent, noaptea. Sal are probleme cu hrănitul la sân și deja se gândește să îi dea lapte praf fetei. Pe Matthew nu îl deranjează niciuna dintre soluții, dar se gândește că și el se va trezi noaptea ca să îi dea de mâncare. Cum reușesc oamenii să facă asta? Să meargă la serviciu, când au un nou-născut?

Parchează în fața casei, în spatele unui BMW mare și negru. Își dă seama că și soțul Ellei e acasă. Își verifică telefonul – la naiba, nu a primit încă niciun mesaj de la Melanie – și se zgribulește din cauza ploii.

Pe hol e întuneric, dar după câteva momente aude o ușă deschizându-se, voci încordate, se aprinde o lumină și Ella deschide ușa. E palidă.

— Am văzut știrile. Groaznic. Ai văzut?

— Da.

Matthew intră. În dreapta e un suport din bambus unde stau rezemate două umbrele imense. O servietă. Îi e clar că soțul ei e acasă. Matthew observă că servieta din piele e una scumpă și foarte bine întreținută. De asemenea, observă, în cuier, un parpalac elegant, din lână și mătase.

Ella bolborosește ceva despre știri. Cât de șocant e că pe net circulă atâtea poze. Matthew doar dă din cap, așteptând

să îl vadă pe soțul ei și să își dea seama ce poziție are.

În sufragerie, atmosfera e tensionată. Ella i-l prezintă pe Tony. Limbajul corpului denotă o atitudine conflictuală. Umerii sunt încordați. Dă mâna cu Matthew, dar nu clipește, își îngustează ochii și nu face niciun efort să ascundă faptul că îl măsoară din cap până-n picioare.

— Ar fi trebuit să îi spun dinainte, lui Tony. Acum îmi dau seama. În mod normal, ne spunem totul. De asta mă simt atât de prost.

Ella se uită întâi la soțul ei, apoi la Matthew. Parcă e paranoică. E o femeie tare de treabă și lui Matthew nu îi place să o vadă atât de tensionată.

— Dar eram atât de sigură că acele cărțile poștale erau de la doamna Ballard...

— Și dumneavoastră ce credeți, domnule Hill?

Matthew îi susține privirea lui Tony și trage puternic aer în piept.

— Înțeleg și e normal să fiți îngrijorat, sceptic, chiar, în ceea ce mă privește. Tocmai de aceea m-am bucurat când Ella a propus să ne vedem cu toții. Sper că o să reușesc să vă elimin orice teamă.

— Vă ascult.

— Și eu am fost polițist. Am experiență și încă mai am contacte în interior. Și, între noi fie vorba, cred că au transformat ancheta într-un haos total și îmi pare tot mai bine că sunt implicat. Ca să te ajut, Ella, bineînțeles. Dar mai sper să reușesc să îi dau de cap cazului ăstuia.

— Foarte nobil din partea dumneavoastră, dar cea mai mare grijă a mea e siguranța soției mele. Pentru asta vă plătim. Nu ca să rezolvați cazul Annei Ballard. Da asta să se ocupe poliția. Așadar, credeți că Ella e în pericol? Ce credeți despre cărțile poștale?

— Tony, te rog.

Ella continuă să se uite când la unul, când la altul.

— Matthew, bineînțeles că suntem toți foarte îngrijorați pentru Anna. Ai văzut pozele în care îi ține pistolul la cap? Crezi că îl vor calma? Sau vor apela la un lunetist? Ce crezi? Mă simt groaznic. Sunt atât de îngrijorată! Doamne, oare ce o fi în sufletul doamnei Ballard?

Tony o ia de după umeri și o sărută pe frunte, ca să o liniștească. Matthew îi privește cu atenție. Tony o mângâie tandru, pe păr, și Matthew își dă seama că dacă ar fi fost în locul lui, și el fi fost la fel de agresiv. Ar fi dorit să o apere pe Sal.

— În ceea ce privește cărțile poștale, am discutat cu o colegă. Nu putem fi siguri în acest moment, dar e foarte probabil să fie doar cineva care a făcut o fixație pentru caz. Nu avem nicio dovadă că ar fi cineva periculos. Acestea fiind spuse, prefer ca, pentru moment, să fim precauți și i-am zis Ellei să aibă grijă. Mai vreți să îmi spuneți ceva? Ceva neobișnuit? Care vă îngrijorează?

Pentru un moment, Ella pare confuză. Se joacă cu părul.

— De vreo două ori mi s-a părut că cineva mă urmărește dimineața, devreme, când eram la magazin. Dar poate exagerez și sunt paranoică. Am văzut niște faruri aprinse în câteva dimineți. M-am enervat, pentru că în perioada asta sunt foarte irascibilă.

— Nu mi-ai vorbit despre asta.

Tony e alarmat.

— Gata. Nu te mai duci singură dimineața la magazin. Am încheiat cu asta.

Se întoarce înspre Matthew.

— Te rog, ajută-mă. Nu vrea să mă asculte. Am pus și alarme noi. Dar totul e absolut haotic. Dezorganizat.

— Ai văzut pe cineva care te urmărea când erai în magazin, Ella?

— Nu. A fost mai mult o senzație. Probabil pentru că

m-am necăjit așa de mult cu tot ce se întâmplă.

— Sfatul meu e să închizi magazinul pentru câteva zile, măcar până se rezolvă situația din Spania.

Matthew îl privește pe Tony în ochi.

— Aleluia! Exact asta cred și eu.

Tony trage aer în piept.

— Și de comenzile mele cine se ocupă?

— Anulează-le. O să sun clienții și o să le spun că ești bolnavă. O să le recomandăm alte magazine.

Tony e bucuros și le propune să meargă în bucătărie. Dintr-odată, e mai politicos și îl servește cu cafea. Ella o pune la foc. Televizorul e pe canalul de știri și toți se uită înspre ecran, când îl aud pe prezentator vorbind despre ultimele poze din blocul din Spania.

În timp ce Ella pregătește cafeaua, Matthew își verifică telefonul. Încă niciun mesaj de la Melanie.

Ella se întoarce înspre el.

— O să încerce să îl împuște pe Karl? Asta vor să facă? E insuportabil că tot ce putem face e să privim și să așteptăm.

— Un negociator o să încerce să îl calmeze. Să îl convingă să iasă de acolo. E un joc al așteptării. Vor interveni doar dacă nu au nicio altă soluție. Dacă e Anna, să nu uităm că o ține vie de un an.

— Dacă e Anna? Cine să fie, dacă nu ea?

Tony pare sceptic. Matthew își dorește să fi tăcut.

CAPITOLUL 38

PRIETENA

— Tot nu mi-ai spus de ce ai impresia că e vina ta, Sarah.

Lily a făcut sandvișuri și le-a pus pe o tavă mare, pe care a mai pus felii de măr și pară. Tava a pus-o pe dulapul din camera ei.

— Trebuie să mănânci ceva.

Sarah nu se simte bine. Se uită la farfurie, atât de frumos aranjată, și apoi la sora ei. Tocmai Lily vorbește, care e toată numai piele și os.

— Nu știu dacă pot să mănânc. Mănâncă tu.

Sarah o privește cu atenție, iar Lily ridică din umeri.

— Am mâncat mai devreme.

Minte, iar Sarah știe. Dar o lasă în pace. Scanează dormitorul lui Lily și îi pare bine că au puțină intimitate. S-a săturat de Moon și toți ceilalți care tot apăreau și se băgau în discuția lor, dar îi pare rău că e departe de televizor. Se uită în permanență pe rețelele sociale și la știrile ce îi apar pe telefon și își dorește să fi avut un iPad, ca să vadă mai bine. De asemenea, ar fi avut și un pachet de date mobile mai bun. Primește mesaje că se apropie de limită. Nu își permite să plătească date extra.

— Lily, ai vrea să ne uităm online, la știri, de pe laptopul tău?

Apoi îi zâmbește, în semn de mulțumire, în timp ce Lily caută canale de știri.

— Bine, dar te rog să nu schimbi subiectul. Clar acest Karl e un nebun și îmi pare rău că te sperie atât de tare. Mă refer la ce se întâmplă în Spania. Dar, sincer să îți spun, mă bucur că tata nu e implicat în povestea asta. Și dacă Anna a fugit cu tipul ăsta, Karl...

— Nu a fugit cu el.

Sarah lasă fraza suspendată, în aerul dintre ele, și dintr-odată se simte epuizată. E ca atunci când stai pe un pod și o parte din tine își dorește să sară. Să ajungă în apă. Știi că nu e normal, dar nu te poți abține. Și știi că trebuie să iei o decizie într-o fracțiune de secundă, iar asta te sperie. Consecința. Linia fină dintre cele două decizii. Ca și atunci cu sticla și pastilele, deși acum își dă seama că nu a pus capăt problemei în felul acela. Nu a rezolvat nimic. Nu a făcut decât să o perpetueze.

— Cel puțin așa cred. Nu știu dacă a luat-o el sau i-a turnat ceva în băutură, pentru că nu m-am dus să o caut. Ne-am certat rău. Și adevărul e că habar n-am ce naibii s-a întâmplat.

În timp ce se ascultă spunând tot felul de lucruri ce i se par fără sens, Sarah își dă seama că trebuie să termine odată cu toate astea. Oricât e de groaznic, rușinos și oribil. Și sora ei — această versiune distrusă și tristă a surorii de care i-a fost atât de dor — e singura speranță de a pune punct.

Lily stă în partea cealaltă a patului. Își tot schimbă expresia feței. Acum se încruntă, acum dă din cap.

— Trebuie să îmi spui, Sarah. Te rog.

Se joacă din nou cu brățările. Când o vede, Sarei îi vine să plângă. Pentru ea. Pentru amândouă.

Urmează un moment de tăcere. Sarah inspiră puternic. Și... îi dă drumul.

— Am stabilit să stăm în club până pe la două și apoi

să luăm un taxi până la hotel, împreună. Eu vorbeam cu Anthony și Anna cu Karl. La început a fost totul în regulă. Ne simțeam adulte. Mă simt ridicol acum, când îți spun asta, dar e adevărul. Apoi, amândoi au început să nu ne mai prea bage în seamă. Știau tot felul de oameni, în club.

Sarah vorbește tot mai încet, pe măsură ce își amintește ce a simțit. Cât de furioasă era. Îi era rușine și se simțea trasă pe sfoară. Și cât încercase, în tren, să îi facă pe plac lui Anthony. Iar el, cât de repede a renunțat la ea și a început să râdă și să flirteze cu alte fete din club. Când le-au invitat în oraș, a crezut că va fi o întâlnire. Și-a imaginat că vor fi doar ei patru. O să se distreze și o să danseze. Dar nu...

— Mereu aleg băieții, bărbații greșiți, Lily.

Se uită la sora ei.

— În liceu, spuneau că sunt târfa.

— Nu ești târfa.

Simte cum îi curg lacrimile pe obraji și închide ochii.

— Vreau doar ca oamenii să mă placă.

Ține ochii închiși, dar o simte pe Lily cum se mută lângă ea și o îmbrățișează.

— Hai, liniștește-te, Sarah. O să fie bine.

Nu. Nu vrea alinare.

— Nu. Nu o să fie bine. Anna a venit la mine pe la 00.30 și mi-a spus că vrea să plece. Că s-a săturat. Era obosită și beată. Dar continuam să îl caut pe Anthony. Eram și eu un pic beată și furioasă pe el, așa că i-am spus Annei să nu se comporte ca un copil mic. Să mai bea ceva și să se relaxeze.

Sarah își șterge lacrimile cu o mână. Simte sarea pe buze.

— Ne-am certat. Mi-a spus că nu se mai simte în siguranță și i-am spus să dispară. Să se descurce până la hotel.

— Și atunci ți-a spus să îl suni pe tata?

— Da. A spus că am putea să îl sunăm și să îl chemăm,

să ne ducă la hotel. I-am spus că e penibilă și că nu mai vorbesc niciodată cu ea, dacă îl sună pe tata.

— Le-ai spus asta polițiștilor?

— Nu. Bineînțeles că nu. Am mințit. Le-am spus că Anna nu a mai apărut, când trebuia să ne întâlnim, să luăm taxi.

Sarah deschide ochii și încearcă să citească expresia de pe fața lui Lily. Să vadă dacă o judecă. Lily pare șocată, iar Sarah își amintește că și Anna era la fel, în seara aceea.

Te rog. Vreau să merg la hotel. Acum. Sunt cam beată. Te rog, Sarah. Te implor.

Se întreabă oare cât de siderați și scârbiți vor fi când vor afla ce s-a întâmplat în tren. Cu Anthony.

— Apoi nu am mai reușit să o găsesc. Așa că am luat singură un taxi. Credeam că era deja în cameră. Supărată pe mine. Credeam că o să am șansa să îi cer scuze, când mă voi fi trezit din beție. Dar când nu a mai apărut la hotel, la început m-am speriat groaznic. Am crezut că l-a sunat pe tata.

— Doamne ferește...

— Eram atât de confuză, Lily. Pe atunci habar nu aveam dacă e bine să îl judec atât de aspru pe tata. Eram paranoică. Am început să mă gândesc că Anna l-a sunat și el a venit la club. S-au întâlnit afară, poate. Nu știu... Îmi imaginam tot felul de lucruri, cunoscându-l. Dar îmi era prea frică să vorbesc cu poliția.

Se uită fix în ochii lui Lily, care pare să o înțeleagă.

— Și apoi Karl și Anthony au dispărut, așa că am crezut că ei sunt de vină. Și uite că am confirmarea. Karl a luat-o și Dumnezeu știe ce...

Sarah plânge din tot sufletul.

— E vina mea. Oricum ar fi, am stricat totul. Am abandonat-o pe Anna.

CAPITOLUL 39

T A T Ă L

— Oare nu ar trebui să chemăm medicul de familie, să îi dea un sedativ? Ceva care să o calmeze pe Barbara?

Cathy o mângâie pe spate, pe Barbara, care stă pe un scaun, la masa din bucătărie, cu capul între genunchi.

Henry stă în picioare, cu mâinile în șold, împietrit. Atâtea emoții. Teamă. Vină. Rușine. *Mă dezgusti.* Imaginea groaznică de la televizor, la care nu s-a mai putut uita, până la urmă. Nebunul care ține o armă la capul fiicei lui. În momentul acela nu s-a putut gândi decât la pușca lui, pe care polițiștii i-au confiscat-o. O vrea înapoi. Să țintească. Să îl împuște. Karl. Mort. Așa. În piept. În cap.

Merge prin cameră, în timp ce Cathy încearcă să o liniștească pe soția lui și îl privește ca să îi spună ce să facă.

— Nu vreau niciun doctor. Nici sedative. Vreau să știu ce se întâmplă. Doamne, Dumnezeu! Fetița mea. Săraca mea fetiță.

Barbara ridică din nou tonul și Cathy încearcă să o liniștească. Îi spune să respire. Calm. Să inspire adânc.

— Are somnifere, dar nu îi place să le ia.

Henry simte cum îi tremură buzele, văzând cum Barbara se străduiește să se controleze.

— Cred că ar trebui să mergi sus și să te întinzi puțin, Barbara. O să te ținem la curent, dacă apare altceva.

Cathy continuă să o mângâie pe spate.

— Sigur nu vrei să chemăm un doctor?

Barbara se uită în jur, în încăpere, ca și cum nu reușește să vadă bine.

— Niciun doctor. Vreau să merg în camera Annei. O să mă întind acolo.

Se ridică, are o expresie ciudată și îngrijorată, de parcă ar fi în transă.

— Spune-i lui Jenny să meargă cu ea, îi spune Cathy lui Henry. I se citește în ochi îngrijorarea. Henry e neajutorat. Merge. Nu reușește să proceseze prea bine informația.

— Spune-i fiicei tale să se ducă sus, să stea cu Barbara. Nu trebuie să stea singură.

Lui Cathy îi sună din nou telefonul și Henry simte iar fiorul care l-a străbătut când a văzut poza la televizor. Cathy îi spune că trebuie să răspundă. Henry se duce în sufragerie și îi spune lui Jenny că trebuie să meargă sus, cu mama ei.

Tim stă în picioare și nu știe ce să facă. Televizorul e pe *mute*. Sunt știri din sport, acum. Henry e furios că lumea merge deja mai departe. A trecut mai puțin de jumătate de oră de când nebunul ăla o ținea pe fica lui la fereastră și avea pistolul la capul ei, lângă părul ei blond, și lumea merge mai departe. Cu fotbal.

— Cred că ar fi mai bine să pleci, Tim. Îmi pare rău. Dar e prea mult pentru noi.

Tim dă din cap, palid și răvășit. Își înșfacă haina de pe canapea și, în sfârșit, pleacă. Henry se întoarce în bucătărie și încearcă să audă ce vorbește Cathy la telefon. A mers în camera cu încălțăminte și a închis ușa. Henry se enervează. Nu se aude nimic prin ușa groasă, de stejar.

Sammy s-a furișat din încăperea unde e Cathy și acum

e la picioarele lui Henry. Îl roagă din priviri să îl lase să stea cu el, în bucătărie. Henry îl privește. Strălucirea de chihlimbar din ochii lui. Loialitatea. Îngrijorarea. Simte tensiunea din încăpere. Își amintește pe când era un pui și stătea pe gazonul din fața casei, scâncind și mustind de sănătate. Alergând după Anna, care se juca prin iarbă. *Uite, tati, uite!*

Henry se apropie și mai mult, dar degeaba. Tot nu poate auzi nimic. Cathy vorbește în șoaptă. E disperat. Vrea să știe ce se întâmplă. Atât de tare își dorește asta, încât îl arde în capul pieptului. Îi arde carnea. Respiră zgomotos. Sammy e lângă el și îi adulmecă piciorul. *Pot să rămân, stăpâne?*

Henry îl mângâie pe cap și simte cum ceva se rupe în el, când câinele începe să dea din coadă. Apoi se mută la masa din lemn de pin, de parcă ar fi pe pilot automat, și se așază pe scaunul cu spătar înalt, unde înainte a stat soția lui. De abia acum vede, sub masă, perna albastră, care ar trebui să fie pe scaun. Se fixează pe ea și încearcă să decidă dacă ar trebui să o ridice. Pentru câteva momente, decizia asta pare importantă. Mult prea dificilă.

Și apoi își spune că e o prostie. O tâmpenie. Să se gândească la așa ceva. De parcă ar conta că toate pernele din lume sunt pe jos. Că toate lucrurile astea tâmpite, din încăperea asta tâmpită, sunt pe jos. Se uită în jur, la bibelouri, veselă, căni și boluri și nimicurile de pe dulap, gândindu-se, pentru un moment, să le radă pe toate. Să le trântască lângă pernă.

Cathy iese din încăpere. Sammy se ridică, are coada dreaptă și se întreabă dacă o să îl alunge.

— M-a sunat un coleg.

Cathy se duce lângă el.

— Vești din Spania? De la echipa de acolo? Ce dracu' așteaptă? Nu au gaze sau ceva de genul ăsta? Când o să

pună capăt poveștii ăsteia?

Henry e surprins că vorbește pe tonul acesta, mai mult greoi decât furios, nu foarte coerent. Își simte capul încețoșat și îl apleacă. Se uită din nou la pernă și observă o pată în colțul din stânga, sus. Probabil ketchup. O altă imagine care îl face să închidă ochii. Anna pune ketchup pe un sandviș cu șuncă.

— Nimic de acolo. Dar e ceva...

Cathy ezită ciudat de mult.

— Ce s-a mai întâmplat? Vor bani?

Abia aștepta așa ceva. Deschide ochii.

— Dacă vrea bani, îi dăm. Oricât de mulți. Vindem ferma.

Henry începe să se gândească la toți cei pe care ar putea să îi sune. Cine ar cumpăra. Închiria. Cine i-ar ajuta?

— Nu. Nu vrea bani. Oricum, echipa din Spania nu ar accepta așa ceva.

Prostul de el. Cum a crezut că o să scape așa ușor? Încetează să se mai gândească la prietenii și băncile pe care le-ar putea suna. Biserica din zonă. Campanie online. Renunță. O geantă cu bani pentru Karl. Anna eliberată și fuge dintr-o mașină, direct la el. *Tati...*

E epuizat. Toate gândurile acestea îl termină. Speranțele și apoi deziluziile. Pozele oribile de la știri. De pe rețelele sociale. Poliția nu îl va lăsa pe Karl să scape, cu sau fără răscumpărare. Anna nu va fi în siguranță. Și el nu poate face nimic. Simte din nou arsura din piept. Strânge pumnii și își fixează privirea pe pernă.

— Voiam să vă rog să vă uitați la o poză, domnule Ballard.

Henry observă că e formală. Cathy i-a încurajat să i se adreseze pe numele mic. Și ea face la fel cu ei. La început i-a spus Henry, era atât de drăguță și simpatcă. Dar de la întâmplarea din hambar, împușcăturile și interviul,

a devenit domnul Ballard. Și, probabil, așa va rămâne de acum înainte – un suspect – până se rezolvă lucrurile.

Îmi e scârbă de tine, tati.

— Fotografia asta, domnule Ballard. Nu a apărut cam pe niciunde. Să știți că e tot Karl, la fereastră, cu arma. Nu e tocmai plăcut. Ar fi bine ca soția dumneavoastră să nu o vadă. Cred că ar fi prea mult pentru ea. E dintr-un alt unghi. Și ar fi de mare ajutor dacă ați privi-o cu atenție. Puteți face asta?

— Bineînțeles că pot, minte Henry.

Nu vrea să o vadă.

Cathy îi dă nu iPhone-ul, ci iPad-ul, care are un ecran mai mare.

E făcută dintr-un apartament de vizavi. De la o înălțime mai mare. A fost un pic modificată, ca să o mărească.

Atinge ecranul, să îi arate și a doua versiune.

Lui Henry îi vine să plângă.

— Și ce ar trebui să spun? Să văd?

Tortură. Nu vrea să o vadă. Arma. Părul.

— Karl a refuzat să lase ostatica să vorbească cu negociatorul. De asemenea, deși poliția i-a cerut de mai multe ori, nu le-a trimis nicio poză. E procedura standard. Să îl calmeze și să se asigure că ostaticul va fi bine. E un schimb. Dacă ne trimiți o poză sau ne lași să vorbim cu ostaticul, îți oferim asta... Trimitem mâncare, sau încă un telefon, ori pastile de durere de cap, inhalator pentru astm, sau orice e nevoie.

Ostatica? De ce spune asta? De ce nu îi spune pe nume, Anna? Cum îndrăznește? E fiica lui. Ar trebui să îi spună pe nume...

— Ceea ce vreau e să îmi spuneți, văzând fotografia, cât de sigur sunteți că e Anna?

Se învârte pământul cu el. Vorbește serios? Un nebun vorbește în tren cu fiica lui, apoi o duce într-un club

obscur, o îmbată și apoi Dumnezeu știe ce îi face. O răpește. O duce în Spania. Se ascunde într-un bloc. Are un pistol și...

— Vă rog să vă uitați cu atenție la poză. În special la forma trupului. La talie. La forma umerilor. E Anna?

Henry se uită la poză și se încruntă atât de tare, încât îl doare capul. Formă? Ce naibii înseamnă asta — formă? De abia acum își dă seama cât de tare îl doare capul. Are migrena asta de ore întregi. De când a plecat de la secția de poliție.

Poza nu e foarte clară, mai ales în versiunea mărită. Părul e al Annei.

— Nu înțeleg. Cine altcineva ar putea fi?

— Vă rog. Uitați-vă cu atenție.

Henry analizează poza. Aceeași fată, la fereastră cu pistolul la cap. Își simte corpul încordat. Se gândește la Anna, la fereastra bucătăriei. *Uite, tati, a venit din nou coșofana.*

Ce ar trebui să vadă în poza asta? Forma corpului? Ce fel de persoană e aia care îi spune tatălui să se gândească la trupul fiicei sale?

Anna are o bluză mulată. Pare gri, dar nu poate fi sigur, din cauza calității pozei, care mai mult ca sigur a fost făcută cu un telefon.

Henry se uită la talie, așa cum i s-a spus. La umeri. Ceva nu e în regulă. Doamne Dumnezeule!...

— Vreți să spuneți că ar putea fi însărcinată? Asta insinuați?

Henry încearcă din răspuțeri să își păstreze controlul. Se uită din nou la poză și are aceeași senzație. E ceva ce nu reușește să înțeleagă.

— Nu. Nu asta vreau să spun. Formele ei. Umerii. Talia. Toți avem o anumită constituție, domnule Ballard. Iar asta nu se schimbă, chiar dacă slăbim sau ne îngrășăm. Nici chiar în cazul unei sarcini, deși nu la asta mă refer.

Proporția dintre umeri și șolduri. Dacă vă uitați la asta, vi se pare că e Anna?

Henry nu mai respiră. Prea multe întrebări.

— Cred că trebuie să o chemăm pe Jenny.

CAPITOLUL 40

M A R T O R A

Îmi pare bine că, în sfârșit, Tony s-a dus sus, să se schimbe.

— Să nu te superi. Nu vrea să fie așa.

Îl privesc pe Matthew, dar mă gândesc la soțul meu, care și-a pus valiza după ușă, înainte să urce. Trusa cu obiecte de igienă, în baie. Mi-l imaginez obosit. Stând pe pat. Îngrijorat pentru mine.

— Nu trebuie să îți ceri scuze. Mă bucur că te apără. M-aș comporta la fel dacă ar fi vorba de soția mea și sunt tare bucuros că ne-am cunoscut. E mai bine pentru tine.

Zâmbesc. Apare Luke și începe să caute niște biscuiți în dulap. Mă gândesc să îi spun să nu facă asta. Ar trebui să gătesc ceva, dar tot ce s-a întâmplat m-a dat peste cap.

— Vai, Matthew. Sunt așa de nepoliticoasă. Iartă-mă. Nici nu te-am întrebat ce fac soția și fiica ta. Cum se simt?

Expresia lui Matthew se schimbă instantaneu. I se citește pe față amestecul acela de mândrie și neîncredere, mirarea aceea, din primele zile, de parcă plutești. E emoționant.

— Sunt foarte bine, mulțumesc. Amândouă. I-au făcut cezariană și trebuie să stea câteva zile în spital. E un pic nervoasă din cauza asta, dar, în rest, e bine.

— Spune-i să se odihnească cât mai mult. Ah, apropo, el e Luke, fiul meu. Luke, dumnealui e detectivul privat.

Matthew. Îți amintești că ți-am povestit despre el?

Luke îl privește pe Matthew cu neîncredere, la fel ca tatăl lui. Mă simt apărută. Matthew are dreptate. E bine că au grijă de mine. Mă gândesc la tot ce a pățit Luke în ultimele săptămâni, cu iubita lui, și simt că l-am trădat, pentru că l-am bănuț în legătură cu lupa. Cum naibii am reușit să fac așa ceva? Nu o să îi spun lui Matthew și nici nu o să îl provoc pe Luke. Poate lupa aia blestemată a fost, de fapt, în buzunarul meu în tot timpul acesta. Da. Poate chiar eu am scăpat-o pe jos.

— Luăm cina?

Luke îl privește pe Matthew și apoi se uită, fix, la mine. Uneori mă întreb dacă ar fi fost mai bine pentru el să aibă un frate sau o soră. Cineva apropiat ca vârstă, căruia să i se confeseze. Am încercat să mai facem un copil. Doctorii nu au găsit nimic în neregulă. Nici la mine, nici la Tony. Dar pur și simplu nu s-a întâmplat.

— Știi ceva? Cred că o să comand mâncare. Ai chef de chinezesc, Luke?

— Da. Excelent!

Când pleacă, îi spun lui Matthew cât de greu ne-a fost tuturor în anul ce a trecut. Din cauza mea. Nu am fost eu însămi. Atât de îngrijorată de cazul acesta, mai ales de când s-a aflat numele meu. Cărțile poștale. Cât mi-am dorit să se termine totul.

— Sigur nu mai ai nimic să îmi spui? Ce e cu povestea aceea, cum că cineva te urmărea, la magazin? Nu ai văzut ce culoare avea mașina? Ai observat pe cineva ciudat, dând târcoale? La magazin sau aici?

— Nu te îngrijora. Era doar o senzație ciudată. Știi tu. Atunci când ai impresia că ești urmărit. Ți-am mai spus: sunt foarte tensionată. Probabil am devenit paranoică din cauza cărților poștale.

— Bine. Ella, îmi pare rău, dar trebuie să plec.

Matthew se uită la ceas.

— Dacă vrei, poți să rămâi. Mănânci cu noi.

Și, imediat ce îmi ies cuvintele din gură, îmi pare rău că le-am spus.

— Nu. Ești foarte drăguță, dar am treburi de făcut. Însă știi că mă poți suna la orice oră. Orice s-ar întâmpla. Dacă te îngrijorează ceva.

— Mulțumesc.

Îmi e rușine că mă simt ușurată pentru că pleacă. O să fie relaxant doar cu Luke și Tony. Trebuie să învăț să îmi pun familia pe primul loc. Îmi place Matthew, dar trebuie să îmi amintesc că avem o relație profesională. Schimb canalul, ca să vedem dacă nu s-a mai întâmplat ceva în Spania. Își caută cheile prin buzunar și aud cum îi vibrează telefonul.

— E despre caz?

Dă din cap pe măsură ce citește. Se întunecă la față. Mă privește.

— Ok. Ceea ce îți voi spune e strict secret, Ella. Avem niște vești nu tocmai plăcute. Bănuiam că așa e. Am pe cineva care e în contact cu familia Ballard și... ei bine, cred că trebuie să știi.

Îmi fac curaj. Mi se strânge stomacul. Îmi țin brațele și palmele încordate, lipite de coapse. Mă uit la televizor și se vede din imagini că perdelele apartamentului sunt trase. Pe burtieră curg informațiile care anunță că nu e nicio nou-tate în cazul din Spania. Dar îmi e teamă de ceea ce îmi va spune Matthew. Bula de speranță se sparge.

— E moartă? A ucis-o?

— Nu, Ella. Femeia din apartament. Ostatica. Nu e Anna. Nu știm ce face Karl. Dar nu e Anna.

CAPITOLUL 41

PRIETENA

Sarah e întinsă în patul lui Lily și își privește sora cum doarme pe salteaua gonflabilă de lângă pat. Lily face același lucru drăguț pe care îl făcea când era copil: își apasă vârful nasului cu degetul arătător de la mâna dreaptă.

— De ce faci asta, Lily? De ce îți apeși nasul când dormi?

— Mă ajută să dorm.

— E ridicol.

— Nu îmi pasă.

Încă are pe mână brățărilor și Sarah se întreabă dacă și le scoate măcar la duș. Mai devreme a venit Moon. Acum Sarah e sigură că sunt împreună. Se bucură că le dă spațiu. Poate Lily a vorbit cu el cât Sarah a făcut duș.

E epuizată. Și, deși baia a fost relaxantă, știe că o să adoarmă cu greu. A vrut să doarmă ea pe jos, pe saltea, dar Lily a insistat să stea în pat. Ba chiar a glumit: *Așa pot să am grijă de monștrii de sub pat.*

Bine că nu e întuneric total în cameră. Deasupra ușii e o bucată de sticlă prin care intră lumina din hol. Lily i-a spus că doi dintre cei care locuiesc acolo suferă de insomnie și au coșmaruri. Așa că lasă mereu o lumină aprinsă, să nu le fie frică dacă se trezesc în toiul nopții.

Dimineața se întoarce Caroline, proprietara casei. Sarah e emoționată. Trebuie să o întrebe dacă poate sta o perioadă. După tot ce i-a spus Lily, nu vrea să se întoarcă la maică-sa. I-a trimis mai multe mesaje, în care o ruga să vină acasă, dar Sarah i-a răspuns lacunar. I-a spus că e bine și că stă cu Lily. *Lasă-mă în pace.*

Dar e răvășită. Ca Lily. Pe de-o parte, se simte ușurată pentru că tatăl lor nu e implicat în dispariția Annei și totuși sentimentul nu e clar. Trebuie să facă ceva în legătură cu el. Nu se pot preface că trecutul nu există. Dacă i se pune pata pe altcineva? Nu o să fie și ele vinovate dacă nu iau atitudine? Sarei nu îi vină să creadă că mama lor nu a crezut-o și nu a susținut-o pe Lily când i-a spus ce s-a întâmplat. Iar acum se simte vinovată pentru că nu a spus ce i s-a întâmplat și simte că, în loc să o învinovățească pentru că și-a abandonat familia, ar fi trebuit să fie mai apropiată de Lily.

Se întoarce, în liniște, pe spate, și încearcă să își domolească gândurile. Privește umbrele din cameră. În colț e un manechin făcut din lemn de bambus, pe care Lily îl folosește pe post de cuier. E plin cu eșarfe și poncho-uri.

În lumina zilei i s-a părut frumos, boem, dar acum, în lumina semiobscură, o sperie puțin. Arată ca o persoană fără cap, iar Sarah se străduiește să identifice ce se află pe el, ca să i se pară mai puțin înspăimântător. Eșarfă. Eșarfă. Poncho. *Sunt doar haine, Sarah.*

Nu stă bine pe spate, așa că se întoarce pe o parte. Privește rochia din spatele ușii. E atât de lungă, încât atârână pe jos. Sarah se gândește că ar trebui să mute cârligul mai sus. Da. Câțiva centimetri și rochia nu o să se mai prindă în ușă, atunci când o deschid.

Și apoi, haos. Lumina soarelui. Draperiile trase. Sunetele paharelor și bolurilor. Voci îndepărtate. Printr-un miracol, a reușit să adoarmă. Nu îi vine să creadă. Chiar lângă ea aude niște farfurii și o vede pe Lily, cu o tavă din

lemn în mână, unde sunt două cești drăguțe de cafea și o farfurie cu ceva triunghiular și ceva oribil de verde.

— Avocado pe pâine prăjită. Să nu te aud. Trebuie să mănânci ceva azi, Sarah.

Sarah cascadează și se întinde.

— Bine. Doamne. Nu pot să cred că am reușit să dorm. Se uită la tavă și se întinde să ia o felie de pâine prăjită.

— O să mănânc, dacă mănânci și tu.

Din cap îi arată lui Lily cealaltă felie. Lily strânge ochii și apoi ia felia de pâine, împinge salteaua și se așază pe jos.

— Sincer, nu credeam că o să dormi. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc e că m-am uitat la ceas și era ora trei.

Sarah cascadează din nou.

— Crezi că Caroline o să mă lase să stau aici, o perioadă? Pot să îmi caut un job în vreo cafenea sau ceva de genul ăsta.

— Nu știu. Dar o să întreb. Însă doar pe perioada verii. Trebuie să îți dai examenele.

— Nu sunt sigură că vreau asta, acum.

— Te rog să nu spui așa, Sarah. O să întreb dacă poți să rămâi doar dacă îmi promiți că îți vei da toate examenele.

Sarah ridică din umeri. E bună pâinea prăjită. E mult piper pe avocado. Și lămâie. Bagă ultima bucată în gură și se apleacă să își ia telefonul de pe jos. Are o grămadă de mesaje. Se ridică, se sprijină cu spatele de tăblia patului și începe să le citească.

Doamne...

Nu se poate. Nu e Anna? Cum dracu' se poate să nu fie Anna? Ce nebunie mai e și asta? Are mesaje de la Jenny, Tim, Paul și alți prieteni.

Deschide o aplicație nouă și o roagă pe Lily să dea drumul la știri, pe laptop, din nou.

— Spun că nu e Anna. Fata din Spania.

— Poftim?

În câteva minute, laptopul pornește și se aud știrile.

Cele două fete se așază una lângă cealaltă, pe marginea patului. Sunt atât de aproape una de cealaltă, încât li se ating umerii. Reporterul care transmite din fața blocului din Spania spune că totul s-a terminat. L-au prins pe Karl și poliția îl interoghează. Confirmă că ostatica nu e Anna Ballard. Ambii, Karl și femeia, sunt nevătămați.

Asta e totul, pentru moment.

— Nu e Anna?

Lily e palidă.

— Nu se poate!

Sarah își duce mâinile la gură. Își apasă buzele cu degetele arătătoare. O simte pe Lily cum tremură.

— Știi ce înseamnă asta, Lily?

Lily se apleacă în față, își pune capul în mâini, iar Sarah o mângâie ușor pe spate. Lily începe să plângă.

— Îmi pare atât de rău, draga mea. Știu că e groaznic, Lily. Știu că nu e ceea ce îți doreai, dar nu avem ce să facem.

Lily continuă să plângă și Sarah nu știe cum să o liniștească. Amândouă știu ce trebuie să facă.

Trebuie să meargă la poliție și să le spună totul despre tatăl lor. Nu au de ales. Sarah trebuie să le spună totul.

CAPITOLUL 42

T A T Ă L

În săptămâna care urmează, vine un val de căldură. Henry se uită la știrile despre vreme și se enervează. Ar fi trebuit să fie singurul moment în care oamenii meteosensibili se uită la fereastră și să se regăsească. Între timp, fiica lui a fost uitată. Nu mai ține știrile. Ziarele și televiziunile locale sunt pline de date despre vreme și declarații ale agențiilor de turism, care turuie despre recorduri depășite și cum vacanțele în zonă sunt din nou la modă. Cel mai bun sezon de ani de zile. Peste tot, în Devon și Cornwall, apar fețe bronzate, care se asortează cu iarba verde.

Astăzi au dat o știre despre delfinii care au apărut mai des și în număr mai mare decât în ultimul timp, iar niște biologi marini spun că ar putea apărea și rechini, în curând. Încălzirea globală.

— Încălzirea globală... Da. Cum să nu.

Henry își pune niște haine într-o altă valiză, televizorul din colțul camerei se aude încet. De fiecare dată când se întoarce acasă, să își mai ia din lucruri, lungește totul cât mai mult, sperând că Barbara o să cedeze. Că va face ceai. Îi va vorbi. Îl va lăsa să rămână. Dar nu. Acum urlă de pe scări. Îl roagă să se grăbească. Să plece înainte ca Jenny să ajungă acasă. A ieșit cu Tim și Paul. Barbara spune că

băieții au sprijinit-o mult de când lucrurile au luat întorsătura aceea oribilă.

Și iată-ne înapoi, se gândește Henry. Despre Anna tot nu se știe nimic. Toți sunt obsedați de vremea bună. Iar eu sunt exilat.

Când coboară scările, încearcă încă o dată.

— Nu putem măcar să vorbim, Barbara? Să ne mai dăm o șansă. Pentru Jenny.

— Să încercăm? Ai tupeul să îmi ceri asta? După ce aproape că ți-ai pus un glonț în cap, în hambar, și apoi să aflu că ți-o tragi cu vreo târfă din zonă, exact aici, sub nasul meu? Și asta în timp ce fiica noastră...

Henry încă nu știe cum de Barbara a aflat de aventura lui. Încă nu știe despre cine a vorba, dar a reușit să pună totul cap la cap, cumva. Cu toate că neagă, o bănuiește pe Cathy că i-ar fi spus ceva. De când cu povestea din Spania, Cathy nu mai stă atât de mult cu ei. Vine în fiecare zi să bea o cafea și să stea puțin de vorbă. Probabil îi e rușine de toată tevatura creată de poliție.

„Asediul“ din Spania se pare că nu a fost cine știe ce. Au aflat că blonda e noua iubită a lui Karl. Cei doi au înscenat povestea cu ostatica ca să negocieze o mașină cu care să fugă. Au inventat totul după ce poliția a apărut ca să îl aresteze pe Karl, care dispăruse.

Karl are alibi pentru noaptea în care a dispărut Anna. Asta le-au tot spus polițiștii. Anthony locuia în același bloc din Spania. Amândoi sunt arestați și neagă că ar fi cumva implicați în dispariția Annei. Spun că cele două fete nu i-au mai interesat după ce au ajuns la club și habar nu au ce s-a întâmplat cu ele. Mai spun că au plecat la o petrecere în Vauxhall cu un prieten, așa cum au plănuit încă de la început.

Informația a fost verificată cu chelnerița și înregistrările din club și totul pare să le confirme spusele.

Până în acest moment, poliția din Londra nu a găsit

nimic care să îi contrazică. Cei doi au spus că au fugit a doua zi, dimineața, ca să nu fie învinovați. Au crezut că o să fie din nou arestați. Așa că niște prieteni le-au făcut rost de pașapoarte false și au trecut, cu un vas, în Franța. Detectivii au verificat clădirea unde s-a ținut petrecerea. Încă le verifică alibiurile. Dar până acum — nimic. Iubita lui Karl, falsa ostatică, este o chelneriță englezoaică pe care a cunoscut-o într-un bar, în urmă cu șase luni.

Familia Ballard a primit asigurări din partea poliției că e aproape sigur că cei doi se vor întoarce în închisoare pentru că au fugit și din cauza a ceea ce a făcut Karl. Dar ce se întâmplă cu Anna? Încet, încet, poliția renunță la ideea de a-i mai considera suspecti pe cei doi bărbați. Și nu au alte piste. Detectivul s-a întors în Londra, ca să se ocupe de cazul ucigașului în serie.

Și acum? Ce dracu' o să se întâmple? Asta se tot întreabă Henry.

Continuăm investigațiile. Cazul e încă foarte actual...

Iar în toată atmosfera asta tensionată, cele mai mari frici ale lui Henry prind amploare. Că nu o vor găsi niciodată pe fiica lui. Nu vor afla niciodată ce s-a întâmplat. Gândul îl ucide. Vede asta și în ochii lui Jenny. Și ai soției lui.

În tot iadul acesta, Barbara a decis să ia antidepresive, dar, din cauza asta, stările de spirit i se schimbă drastic. După spusele lui Jenny, problema e că nu le ia în fiecare zi și sistemul ei nervos suferă consecințele. Henry nu știe niciodată în ce stare o va găsi: tristă și tăcută, cu ochii stinși; sau isterică, făcând curățenie încontinuu și urlând la el de fiecare dată când încearcă să îi vorbească.

— Ar trebui să mergi din nou la doctor, Barbara.

— Nu mai e problema ta, Henry.

Vorbele astea îl lovesc de fiecare dată. Și nu e doar vină. Simte o tristețe profundă, până în străfundurile ființei lui.

— Încă te iubesc, Barbara.

Și e adevărat, dar își dă seama că e mult prea târziu și își dorește să dea timpul înapoi, ca să nu mai fie așa nervos, dezamăgit de viața lui — că din fermier a devenit manager al unei zone turistice.

— Mda. Ce noroc pe capul meu.

— Nu o să renunț la familia noastră, Barbara. Trebuie să ne gândim la Jenny.

— Care familie, Henry? Barbara scuipă cuvintele. În caz că nu ai observat, nu mai avem o familie. Anna a dispărut și nu știu dacă se va mai întoarce. Iar Tim și Paul se gândesc mai mult la Jenny decât ai făcut-o tu vreodată.

— Ești nedreaptă.

— Nedreaptă? Îți spun eu ce e nedrept. Faptul că nu ai curajul sau decența să îmi spui cu cine ai fost în noaptea în care fiica noastră a dispărut.

Sammy stă lângă Henry. E încordat. Se vede din postura lui. Coadă lăsată. Privește în jos.

— Știi ceva, Henry? Dispari. Și ia-ți și câinele.

— O să mai vin.

— Abia aștept.

Henry își duce valiza la Land Rover și când o ridică ca să o bage înăuntru, se prefacă că e grea. Adevărul e că își ia, de fiecare dată, puține haine, ca să aibă o scuză să se întoarcă. Speră că Barbara o să se răzgândească. Nu poate să creadă că s-a terminat totul.

Se mai uită o dată la peluză și închide ochii. O vede din nou pe Anna în mașinuță, învârtindu-se acolo și zâmbindu-i. Îi face cu mâna...

Simte cum dă din degete, ca și când i-ar face și el cu mâna. Apoi strânge din buze, deschide ochii și o ia pe drumul de lângă căsuțele de vacanță, unde se află unul dintre cele mai mari hambare, pe care l-au transformat într-o casă de vacanță cu patru apartamente. Pentru moment, Henry folosește una cu două camere. I se pare că se joacă de-a

viața, nu că o trăiește. Și asta nu în ultimul rând pentru că în jurul lui e plin de turiști și curtea e plină de costume de baie, saltele de plajă, râsete și groaznic de mult nisip.

Henry își duce valiza în dormitorul trist. Toate culorile din el sunt neutre: pereți, lenjerie și podeaua laminată. Barbara i-a explicat mult timp că regula de bază e ca totul să fie practic. La fel și profitul.

I-a explicat că mobilierul și utilitățile trebuie să fie în culori neutre, solide și ușor de întreținut. Nu e vorba de ceea ce le place lor, ci să obțină profit. Henry se uită la podeaua „ușor de întreținut” și se gândește la parchetul din lemn de stejar de la etajul casei lor. Nodurile și cercurile lemnului. Umflăturile. Stă în pat și privește tavanul. Se gândește la lumea aceea, pe care o iubește atât de mult. Cea de care se agață acum. Fânul strâns, pentru că vremea e bună. Mieii înțărcați, care pasc. Trebuie să se hotărască dacă va ara câmpurile de sus, ca să cultive grânele pentru anul viitor. Are vreun rost? Toată treaba asta cu ferma. Se uită prin cameră. Dulapul mic din lemn de pin. Sertarele asortate cu noptierele. Totul e prea nou. Prea portocaliu.

Se gândește la Sammy, care stă în patul lui din bucătăria „ușor de întreținut” Săracul câine. Atât de trist și confuz. Nu mai înțelege nimic. *Ce facem aici, stăpâne?*, îl întreabă cu ochii de chihlimbar, în fiecare zi. Închide ochii. Ar vrea să adoarmă, dar se aude soneria. Alt detaliu modern, oribil. Un sunet puternic și deranjant, nu ca cel al soneriei de la fermă.

Cine dracu’?...

Henry tace și speră că vor pleca, dar soneria continuă să sune. De trei ori. Patru. Se ridică și se uită prin geamul ușii, ca să vadă cine e.

— Oh, Doamne! Jenny. Jenny, hai înăuntru. Iartă-mă. Nu mi-am dat seama că ești tu.

Fiica lui se uită în jur, la haosul din sufragerie. În chiu-vetă sunt o grămadă de vase murdare, pentru că Henry uită

să cumpere pastile pentru mașina de spălat vase. Lucrurile sunt împrăștiate pe masa din bucătărie, iar cizmele, murdare, sunt aruncate pe jos.

Deschide frigiderul. Miroase a lapte expirat. Jenny dă din cap. Mai sunt niște sandvișuri și niște caserole, una cu cârnați și cealaltă cu plăcintă cu carne de porc, cumpărate de la magazinul din zonă.

— Bun. Ajunge. Nu suport să te văd așa. Mergem împreună să facem cumpărături și o să pregătesc cina. Haide!

— Nu, draga mea. Nu trebuie să faci asta. Ți-am spus că sunt bine.

— Nu ești bine. Haide.

Zdrăngăne cheile de la mașină - o Fiesta. Henry a cumpărat-o pentru ele. Jenny a luat carnetul din prima și Anna trebuia să înceapă orele de condus. Henry încearcă din răsuputeri să nu se gândească la asta. Plănuia să mai cumpere o mașină. Să aibă fiecare mașina ei.

O oră mai târziu, se întorc de la supermarket. Henry o privește pe Jenny cum controlează toate dulapurile ca să găsească oale, să facă niște paste bolognese.

— Nu o să fie la fel de bune ca ale mamei, pentru că îmi e lene și o să folosesc sos deja făcut, dar oricum e mai bine decât plăcintă cu carne de porc.

Pune ceapă și usturoi într-o tigaie, iar el o privește în timp ce călește carnea și adaugă sosul. Îi e rușine că nu se poate descurca singur și se întreabă când a învățat să gătească. Nici nu a observat.

— Cred că mă consideri un dinozaur bătrân, pentru că habar nu am să gătesc.

— Nu a fost nevoie, până acum. Nu?

Jenny e cam palidă și Henry se întreabă de ce a venit,

de fapt. Oare ce vrea să îi spună? Simte că urmează ceva. Se comportă cu el ca și cu ouăle moi. Dar nu o forțează.

Mâncarea e bună și Henry e bucuros, dar se simte și vinovat.

— Am uitat să pun parmezan, tată.

— Nu îți bate capul. Nici nu știi cât apreciez ceea ce ai făcut. Dar nu e normal ca tu să ai grijă de mine.

— E adevărat că ai avut o aventură? Mama nu prea vorbește despre asta. Stă în pat aproape toată ziua. Doarme îmbrăcată în bluzele vechi ale Annei, în camera ei.

— Oh, draga mea. Îmi pare atât de rău că trebuie să faci față la toate astea de una singură. De parcă nu ar fi fost de ajuns.

Henry inspiră puternic. Nu o poate privi în ochi.

— Bine. Recunosc. Am fost un cretin și îmi pare rău din tot sufletul, dar nu a fost nimic serios. Îți jur. O iubesc pe mama ta. Și nu trebuie să o învinovățești pentru că e așa de supărată. Are tot dreptul.

— Crezi că te va ierta vreodată? Te va reprimi acasă?

Îi tremură vocea și Henry nu poate suporta asta.

— Simt că totul s-a destrămat.

Henry întinde mâinile ca să o îmbrățișeze. Asta o face să plângă și apoi spune ceva de neînțeles.

— Am mai primit și mesajul acela oribil, de la Sarah. E la sora ei, în Devon. Și spune că...

Jenny plânge și îl privește pe tatăl său.

— Nu vrea să îmi zică prea multe, dar vrea să știm că e posibil ca poliția din Londra să îl interogheze pe tatăl ei în legătură cu dispariția Annei.

— Pe Bob, tatăl Sarei?

— Da.

— Dar de ce?

— Nu știu. Adică, te-au interogat și pe tine. Interoghează tații tuturor? Oare despre asta e vorba?

— Nu știu. Pe Bob? Dar de ce acum? El e plecat de ani de zile. Credeam că nu prea ține legătura cu familia lui.

Henry e confuz. Nedumerit. Privește în podea. Se uită la cizme. La câinele care stă în coșul lui. Pungile goale. Își amintește un moment de când Sarah era mică și s-au întâlnit cu ea și părinții ei la târgul din sat.

Sarah și Anna erau prietene de puțin timp, s-au jucat împreună, iar ei, părinții, au stat un pic la povești. Bob — înalt și bine făcut. Un bărbat bine. Cam încrezut. Lui Henry nu i-a plăcut de la început de el.

Și apoi își amintește altceva: Bob făcea mereu poze copiilor. Încontinuu. Nu păreau prea înstăriți, dar Bob avea un aparat foto scump, cu multe obiective. Și o geantă. Barbara a spus că e drăguț că face poze, ca să aibă amintiri, dar lui Henry i s-a părut puțin ciudat. S-a bucurat când Bob a plecat din sat.

Nu. Sigur nu?

Henry are o senzație ciudată în stomac.

— Trebuie să o sun pe Melanie Sanders. Polițista aceea amabilă. S-a întors la serviciu. O să îmi spună ea ce se întâmplă.

Henry se ridică și cu o mână ia mobilul, iar cealaltă și-o trece prin păr.

— Și trebuie să o suni din nou pe Sarah. Hai, Jenny. Te rog. Insistă să îți spună ce se întâmplă. Sun-o acum.

Dar Jenny nu se mișcă. Doar îl privește. Lacrimile i se adună în bărbie.

— Mai e ceva, tată.

CU OCHII PE TINE...

Joi

Nu e bine. Nu e bine deloc. Nu îmi place căldura asta. Și nici ei.

Trebuie să fiu foarte, foarte atent, acum. Să nu mă zăpădesc. Nu e bine când sunt zăpăcit.

Și, cel mai important, trebuie să îi opresc pe toți oamenii ăștia nenorociți, care au impresia că e despre ei. Nu e deloc despre ei...

Nu e treaba lor.

Ce bine ar fi dacă ne-ar lăsa în pace. Dar oamenii sunt atât de proști. Așa că acum trebuie să fac ceva să îi opresc.

Nu am de ales.

E vina lor, nu a mea.

Nu am de ales.

CAPITOLUL 43

M A R T O R A

În anul ce a trecut, m-am întrebat foarte des ce ne face să fim ceea ce suntem. Nu mă refer doar la natura noastră, dar din ce e făcută personalitatea noastră? De ce luăm deciziile pe care le luăm? Toate gândurile acestea care ne ard creierul, chiar și atunci când nu vrem. Cum facem față problemelor morale și responsabilităților. De ce mă învinovățesc, când alții nu o fac?

Tony spune că cea mai mare problemă a mea e că gândesc prea mult, că vreau să duc tot greul lumii pe umerii mei și că ar trebui să mă relaxez mai mult. Să nu mă mai gândesc la toate. Uneori mă întreb dacă aș fi altfel dacă aș putea să fac așa cum spune el. Dacă nu aș mai analiza atât și m-aș concentra doar la câte un lucru pe rând. Dar creierul meu pur și simplu nu funcționează așa. Niciodată nu a funcționat așa. Mereu m-am gândit, gândit, gândit. O mie de lucruri, deodată. E o gălăgie permanentă și obositoare în capul meu.

Și azi, de exemplu. Și mie, ca tuturor, îmi e foarte cald, dar îmi e puțin rușine să port bluze cu mânecă scurtă, pentru că brațele nu mai sunt așa cum erau odată. Desfac florile și mă privesc în oglinda de pe perete, unde privesc buchetele de mireasă, de obicei. Cum arată când le țin la

talie. Și acum nu mă gândesc doar la flori și căldură, ci și la brațele mele, care sunt prea grase. Că ar trebui să scriu pe blog un articol despre cum să menții florile proaspete când e foarte cald, ca acum. Da. Oamenilor le plac micile secrete. Mă gândesc că trebuie să selectez florile pe care să le presez, pentru că, din cauza căldurii, multe s-au uscat. Și că trebuie să fac niște etichete și postere drăguțe pe care să le pun în geam. Că nu îmi place cum îmi arată brațele și că ar fi trebuit să îmi aduc o cămașă. Că sunt bucuroasă pentru că Luke a găsit câțiva oameni care să îl înlocuiască la magazin. O să vorbească el întâi cu ei și apoi o să mi-i prezinte. Ca să fiu sinceră, aș prefera să mă ocup eu de tot, dar nimeni nu s-a arătat interesat de anunțul din geam și nu vreau să explodeze bula. Se pare că se simte mai bine și liniștit că va găsi un înlocuitor, așa că îl las să facă ce vrea.

Mă mai gândesc că aș vrea ca Tony să nu fi plecat din nou. Că trebuie să vină cineva să verifice boilerul de acasă. Și să pun un anunț în geam, cu florile recomandate în această perioadă.

Și în legătură cu Anna. Până la urmă, nu e vina mea. Și totuși... Nu am ce face.

Vedeți la ce mă refer? Toate gândurile acestea, în același timp. Nu-i de mirare că mă doare capul atât de des.

Am comandat niște lisianthus și trandafiri în plus, săptămâna asta, pentru că se comportă destul de bine pe vreme caldă, ca acum. Durează, au preț rezonabil și sunt eleganți. Să îmi amintesc să scriu și asta pe blog. Mie, personal, îmi place ca totul să fie alb. Dar lisianthusul mov e minunat, așa că am comandat mai mult din ambele. Pe cele mai multe o să le pun în frigider, dar câteva le aranjez și le pun în magazin, ca lumea să vadă cât de versatili sunt. Arată atât de diferit în vase de diferite mărimi.

Încerc să nu îl deranjez pe Matthew, și nu doar pentru că ar trebui să ia o pauză, acum că soția lui se întoarce din

spital, dar și pentru că, practic, rolul meu în tot acest caz s-a încheiat.

Încă îmi vine greu să cred. Karl și Anthony nu sunt implicați în cazul Annei. A fost un șoc pentru toată lumea, mai ales pentru mine. Matthew mi-a spus că lucruri de genul ăsta se întâmplă, mai ales în situația investigațiilor importante. Totul se poate schimba la 180 de grade. Tocmai de aceea e bine să fii deschis la minte.

Tony vede lucrurile mai simplu. Spune că trebuie să las totul în urmă. *Ai văzut. Nu e vina ta. Nu a fost niciodată.*

Problema e că încă mă gândesc la ea. La Anna. Poza aceea minunată de pe Facebook, cu părul în bătaia vântului. Unde e? Ce i s-a întâmplat? Acum îmi fac și mai multe griji, pentru că s-ar putea să nu aflăm niciodată.

Doamne! E deja ora trei. Trebuie să încetez să mă mai gândesc la toate astea, pentru că am treburi urgente de făcut. Neapărat să mă duc acasă și să îmi iau o bluză cu mânecă lungă. O prostie, știu. Dar suntem ceea ce suntem.

În sfârșit, ajung acasă și, când să parchez, îmi dau seama că sus draperiile sunt încă trase. Probabil le-am uitat așa când am plecat. Grădina arată surprinzător de bine, în ciuda căldurii. Câțiva oameni ridică din sprâncene când dau drumul stropitoarelor, seara, dar nimic nu îmi interzice să fac asta, așa că, de ce nu? Noi plătim factura.

Ușa verandei scârțâie un pic când o deschid. Văd niște pliante. Mi-ar plăcea să nu ni le mai lase. Își bat joc de copaci. M-am înregistrat în sistemul acela prin care nu ar trebui să mai primești astfel de corespondență. Nu mai trimit atât de multe, dar tot sunt prea multe pliante publicitare.

Luke e înăuntru. A pus teancul de scrisori pe raftul din fața ferestrei și încep să caut prin el. Factura la telefon. Cineva vrea să știe dacă nu avem nevoie de ferestre noi. Nu, mulțumesc. O scrisoare de la bancă. Și apoi o văd. O recunosc. Plicul acela închis la culoare, oribil, ieftin și

subțire, cu eticheta cu adresa lipită pe partea din față.

Mă reazăm de perete, pentru că pur și simplu nu înțeleg. S-a terminat. Nu am făcut nimic rău. Karl și Anthony nu au fost implicați. Și nici eu.

Inima îmi bate tare. Încerc să îmi amintesc instrucțiunile de la Matthew. Mă duc în bucătărie și iau o pereche de mănuși din cutie și o pungă pentru dovezi, primită de la polițiști. Pentru un moment, mă gândesc să pun plicul înăuntru, fără să îl deschid, dar îmi dau seama că nu pot face asta. Trebuie să știu de ce continuă să îmi facă asta.

Cu siguranță au auzit știrile. Că nu au fost Karl și Anthony. Și atunci de ce continuă? De ce? Îmi pun mănușile și îl deschid. La fel ca înainte. Îmi aud respirația. Mă uit în hol și prin bucătărie. Mă asigur că zăvorul e tras. Bun.

Și aceasta e tot neagră. Litere tăiate din reviste și lipite. Haotic. Nu sunt puse în linie dreaptă.

SUNT CU OCHII PE TINE.

Îl citesc o dată, și încă o dată și încă o dată. În timp ce îmi scot mobilul din poșetă, încerc să mă calmez și formez numărul lui Matthew.

CAPITOLUL 44

PRIETENA

Sarah se temea de întâlnirea asta. Stă la masa din bucătărie și bate cu unghiile în cana de cafea.

Zilele ce au trecut – orele lungi petrecute la poliție – au epuizat-o. Caroline, catalizatorul casei ăsteia, refugiu, comunitate, sau ce o fi, a fost drăguță și a fost lângă ea. A fost stâlpul lui Lily, cu siguranță a ajutat-o mai mult decât Sarah, care de abia acum își dă seama cât de mult a subestimat reacția poliției.

S-a așteptat ca totul să se întâmple repede. Poliția îl va aresta pe tatăl ei și va obține rapid răspunsuri despre Anna. Dar nu îl găsesc...

Se gândea că le vor interoga împreună, pe ea și pe Lily, și vor fi una lângă cealaltă, dar a aflat prea târziu că așa ceva nu e posibil, pentru ca martorii să nu se influențeze între ei. Alte dovezi. Alte povești. Alte declarații în secția mică, cu canapea verde și un coș cu jucării, în colț, imagine care a bântuit-o pe Sarah, când și-a dat seama că sunt pentru copiii care sunt interogați în cazuri asemănătoare.

Primii cu care au vorbit au fost polițiștii care se ocupă de dispariția Annei. A trebuit să le spună adevărul. Despre cum a făcut sex în tren și obsesia ei pentru Anthony. Despre cearta din club, cum i-a spus Annei să nu se mai comporte

ca un copil mic și apoi nu a mai știut nimic de ea. De pe la miezul nopții. Că Sarah a refuzat să ia un taxi împreună cu Anna și să meargă înapoi, la hotel. A crezut că Anna ar fi dormit când ea ar fi ajuns acolo.

Și apoi, adevărul înfiorător despre tatăl ei. Ce i-a făcut când i-a venit ciclul. Sms-ul pe care i l-a trimis în noaptea în care a dispărut Anna și pe care i l-a arătat, în care îi cerea să se vadă la barul hotelului unde lucra: motivul pentru care crede că e implicat în dispariția Annei.

Și apoi a urmat Lily. A privit-o în timp ce o duceau în camera cu canapea verde, în timp ce ea și Caroline așteptau afară. Au fost prea drăguți. Prea agitați. Cei? Biscuiți? Reviste și iar cei. Parcă a durat o veșnicie, totul.

— Așadar, Sarah. Mulțumesc că ai fost de acord să stăm de vorbă. Trebuie să luăm niște decizii împreună.

Caroline își ține ceașca în mâini. Simte mirosul binecunoscut de ceai verde.

— L-ați găsit pe tata?

Caroline dă din cap.

— Cel puțin nu ne-au spus dacă l-au găsit.

Sarah se uită încontinuu la brățările lui Caroline.

Nu e greu să îți dai seama cum de e șefa acelui loc.

— Am vorbit cu cei de la protecția copilului. Să înceapă procedurile.

Nu se aștepta la asta. Dintr-odată, i se face teamă. Protecția copilului? Habar nu avea că locul ăsta are vreo legătură cu ei. Credea că sunt independenți. Că au propriile reguli și poliția e implicată doar la cerere.

— Din cauza vârstei tale, Sarah, îi spune Caroline, de parcă i-ar citi gândurile. Și pentru că mama ta vrea să mergi acasă. Ceea ce complică lucrurile.

— Nu vreau să o văd pe mama. Te rog, pot să stau aici, cu Lily?

Caroline dă din cap și Sarah își dă seama că a început

să plângă. Nu o mai aude pe Caroline, care continuă să îi explice că vor să o înscrie la un alt liceu, din zonă. Care sunt condițiile. Că o să rezolve totul.

Caroline o prinde pe Sarah de mâini.

— Lily încă are probleme cu anorexia și îmi e teamă că un proces împotriva tatălui vostru — dacă se va ajunge acolo — o să o afecteze și mai mult. Așa că va trebui să respecti regulile casei, dacă mergem mai departe cu povestea aceasta. Să nu întrebi pe nimeni de ce a venit acolo. Chestii de genul acesta.

— Va trebui să port brățărilor și să îmi iau un alt nume?

Sarah habar nu are de ce întreabă asta, așa, dintr-odată. E nepoliticos și pare nerecunoscătoare.

— Îmi pare rău. Nu am vrut să spun așa.

Dar Caroline râde, ceea ce o face pe Sarah să se relaxeze, din cap până-n picioare. Se înroșește.

— Ți se pare un pic ciudat?

— Un pic.

— Nu e grabă. Dar poate o să îți dai seama că ambele te ajută. Brățărilor te ajută să elimini tensiunea. Te poți juca cu ele când simți că ești copleșită. Le-am dat persoanelor care se rănesc.

Sarah se gândește la urmele de pe brațele surorii ei, dinainte de a pleca de acasă.

— Și numele? De ce ai ales Saffron pentru Lily?

— Pentru că, atunci când a venit aici, voia să fie invizibilă. Să dispară. De aceea oamenii încetează să mai mănânce. Și apoi, când am văzut-o pictând, era o cu totul altă persoană. Energia vie și colorată de pe foaia de hârtie. Aromată. Evocativă. „Uită-te la mine.“ Atunci mi-am dat seama că așa voia să fie.

Sarah nu se poate opri din plâns. Caroline o strânge, blând, de mână.

— Sunt multe de rezolvat. Mama ta vrea să fie în contact

cu voi și trebuie să avem grijă de asta. Dar dacă îmi accepți oferta și vrei un nou nume – Caroline parcă îi citește din nou gândurile – ți-aș sugera Dawn. Să te gândești la asta.

— De ce Dawn?

— Pentru că nu te placi, Sarah. Și nicio fată de 17 ani nu ar trebui să se urască. Mai ales când a trecut prin ce ai trecut tu. Ai nevoie de un nou început. Frumos. Cred, și asta e doar părerea mea, că ai nevoie de un răsărit.

CAPITOLUL 45

M A R T O R A

Ce mă distrează toată chestia asta cu moda. Anul ăsta se poartă din nou, la greu, verdele. Dintr-odată nu ne mai ajunge tot verdele strălucitor ca să ne aranjăm buchetele și interioarele. Toate restaurantele și miresele îl vor. Fețe de masă verzi. Arcuri verzi deasupra ușilor. Frunze peste tot. E cam ca și cu numele copiilor. Trebuie să fii în pas cu moda. Dintr-odată, toți își botează copiii Amelia. La fel, dintr-odată, toți vor verde.

Nu mă supără chestia asta. Schimbarea e bună și îmi place să îmi adun plantele din grădină și de pe câmpurile din zonă. Am plantat mereu hostas, pentru că au frunze mari și lăstari curbați și mi-am dat seama că pot folosi frunzele de dafin din gardul nostru viu și pentru aranjamente mai mari. Îmi place să fac lucruri noi și, ca să fiu sinceră, am nevoie de ceva care să îmi distragă atenția. Nu îmi place starea asta de nesiguranță. Au trecut două săptămâni de când am primit ultima carte poștală și nu s-a întâmplat absolut nimic. I-am dat-o lui Matthew, care i-a dat-o mai departe prietenei lui, Melanie Sanders. Au verificat amprente, au pus întrebări angajaților de la poștă, bla bla bla. Nimic. Cine le-a trimis probabil a purtat mănuși. Se pare că oamenii răi sunt nu doar vicleni, ci și cruzi.

Acum mă ocup de ultima comandă pentru o zi de naștere, în timp ce Luke stă în față, la casă. Arată mult mai bine și cele două persoane care sunt interesate de job l-au sunat să vadă dacă pot veni mai târziu, să vorbească. Eu o să fiu în Cornwall, cu Matthew. Luke se ocupă de tot. Eu i-am întrebat doar dacă le convine programul. Au mai venit doi, care au văzut anunțul din fereastră, dar m-au făcut doar să pierd timpul, pentru că s-au speriat de cum au auzit că trebuie să vină devreme, dimineța. Cred că adolescenților le place să lenevească în weekend.

Pregătesc totul ca de obicei – funde, panglică, nasturi – și încep să fac buchetul. O combinație de trandafiri și flori de grădină, roz și mov, amestecate cu puțin rozmarin, pentru parfum. Folosesc același truc: le învârt și le așez în buchet încet, ca să mențin echilibrul și ritmul. Persoana împlinește 40 de ani, așa că adaug mai multe flori decât de obicei, pentru că îmi amintesc de ziua în care eu însămi am împlinit 40 de ani. Când e gata, îl privesc, îl leg, aranjez capetele. Apoi îl pun într-o vază. Îl verific din toate unghiurile, înainte să îl învelesc cu o pânză fină și să îi pun panglica.

Apoi îl așez în frigider și mă duc la Luke să îi amintesc că nu trebuie livrat, ci va veni soțul să îl ia, mai târziu. L-a plătit deja. E totul notat în agenda.

Apoi mă uit la ceas și Luke îmi spune să nu îmi fac griji în legătură cu magazinul. Se ocupă el de tot și îmi reamintește că azi se va vedea cu cei care îl vor înlocui. Prima e fată și al doilea, un băiat. Amândoi au participat împreună cu el la Ten Tors, așa că sunt rezistenți. Sunt obișnuiți să se trezească devreme și sunt de încredere. Dacă sunt în regulă, o să îi lase CV-urile și datele de contact pe raftul de sub tejghea și apoi decid eu dacă vreau să îi văd sau să dau un anunț. Ar vrea să renunțe la job cel mai târziu până la Crăciun, ca să poată învăța. Mă întreabă dacă e ok pentru

mine.

Zâmbesc. Îmi place că Luke face asta pentru mine; că doarme mai bine și se descurcă la școală. I-a fost greu. Știu. Și apoi primesc mesajul. Matthew mă așteaptă în față, în mașină. Nu vreau ca Luke să se îngrijoreze. Îi spun că ies să mă întâlnesc cu un potențial client și că o să mă întorc după-masă. Îl sărut pe frunte, se strâmbă, îi fac cu mâna și îi spun să îmi scrie, dacă se întâmplă ceva. Să nu se panicheze dacă nu răspund imediat, pentru că nu am semnal prea bun la Cornwall.

Urc în mașină și zâmbesc când văd semnele clare ale noii lui vieți. Cearcănele negre de sub ochi, CD-uri cu cântece de copii împrăștiate peste tot, biberoane de rezervă, pe bancheta din spate o pătură roz și o rățușcă moale și galbenă. Abțibildul cu „Baby on Board“ pe care, îmi zice, soția lui a insistat să îl pună.

— Sigur ești ok cu asta, Ella?

Dă cu spatele ca să iasă din parcare și se uită peste umăr. Mă gândesc la farurile care m-au speriat atât de tare în diminețile acelea. Exact aici era parcată și mașina aceea. Probabil era cineva care locuia în apartamentele de deasupra magazinului. Îmi pun centura de siguranță și încerc să nu mă mai gândesc la asta. Ajunge, Ella.

— Am emoții, dar vreau să vin.

Sincer, nu am știut ce să fac, când m-a sunat Matthew. Nu mi-a venit să cred că l-a contactat doamna Ballard. La început m-am gândit că poate a vrut să facă o plângere pentru că l-am trimis atunci, la ei, când o suspectam că ea îmi trimite cărțile poștale. Dar nu. S-a întâmplat ceva și mai ciudat.

Începe să plouă și Matthew își cere scuze pentru că ștergătoarele scârțâie în așa hal. Îmi spune că trebuie să le înlocuiască și că asta e pe o listă lungă de treburi pe care va putea să le facă doar după ce fiica lui va merge la facultate.

Râd. Râde și el.

— O să fie totul mai ușor, îi spun. Când adoarme.

— Nu mă plâng, îmi spune din tot sufletul.

Îmi place când e așa. Relaxat. Sincer. Direct. Bun. Îl privesc din profil și mă întreb de ce o fi plecat din poliție. Evită mereu răspunsul, de fiecare dată când deschid subiectul.

Mergem întins. Ne oprim doar să cumpărăm niște cafea. Ascultăm radio și doar o dată la vreo zece minute îmi vorbește despre strategia lui. Deștept din partea lui că nu mi-a spus mai devreme.

Informațiile venite de la Poliția Metropolitană nu sunt dintre cele mai bune. Tocmai l-au eliminat pe tatăl Sarei de pe lista suspectilor. L-au găsit undeva, în Norwich. Nu știu detaliile. De fapt nu ar trebui să știu nimic din toate astea, dar Matthew mi-a spus că înregistrările de la hotel și cele ale telefoanelor din noaptea în care a dispărut Anna îi confirmă alibiul tatălui. Era în camera de hotel când Anna a dispărut. Pe camerele de la recepție se vede că a coborât doar când mama Sarei l-a sunat.

Doamna Ballard e disperată. Vrea să îl angajeze și ea pe Matthew, ca să se ocupe de cazul Annei. Poate polițiștilor le-a scăpat ceva și Matthew o să își dea seama. I se pare că nu mai au niciun interes pentru caz. Echipa de investigație e tot mai mică, mai ales că nu mai au suspecti. Și pe Matthew l-a surprins atitudinea ei și i-a spus că nu prea are șanse să facă progrese de unul singur. Dar îi pare rău de ei și vrea măcar să asculte ce are de spus doamna Ballard. Și, oricum, pentru că eu l-am angajat prima, e un conflict de interese. De aceea mi-a cerut să merg cu el.

— Sunt aproape sigur că doamna Ballard nu are nicio legătură cu cărțile poștale, dar trebuie să vă văd în aceeași încăpere, ca să fiu 100% sigur. Îmi pare rău că sunt atât de nesimțit și te folosesc ca pe un cobai, dar asta suntem, Ella.

Mi-a spus-o deja la telefon, iar eu i-am zis că nu e nicio problemă. Că înțeleg.

— Nu pot să lucrez pentru amândouă. Dar îmi e teamă că nu vor rezolva cazul Annei niciodată. Îmi pare rău pentru familia ei. Știu cât trebuie să fie de greu.

Mă privește.

— Dar nici pentru tine nu e ușor, Ella. La tine mă gândesc, în primul rând.

— Știu asta. Și nu o să am liniște până nu vor afla ce s-a întâmplat cu ea. Crezi că e vie, Matthew?

— Puține șanse. Dar doamna Ballard nu vrea să audă așa ceva. Nicio mamă nu vrea.

Mă privește și apoi se uită în jur, în mașină, la lucrurile fiicei lui.

— De abia acum înțeleg.

Conduce în tăcere o perioadă și îl privesc, încruntată.

— Iartă-mă că te întreb din nou, Matthew. De ce ai plecat din poliție?

Nu înțeleg, pentru că e așa de bun în ceea ce face.

Privește fix la drum și vedem un panou cu ferma, care ne indică să întoarcem la dreapta, puțin mai în față.

— Vină.

Rostește cuvântul încet și mă privește.

— A fost un caz. A murit un copil. Practic, nu a fost vina mea. Dar...

Văd cum i se schimbă privirea și îmi doresc să nu îl fi întrebat. Mă joc cu centura de siguranță, în timp ce el tușește și îmi arată că trebuie să întoarcem. Acum înțeleg.

— Bun. Ești pregătită, Ella?

Dau din cap și pe măsură ce ne apropiem de fermă, pe drumul îngust, mi se strânge stomacul. Mă gândesc la momentul acela, groaznic, când am venit singură, aici. Cearta de pe scări. Și de aceea Matthew mi-a spus că vrea să fie sigur că doamna Ballard s-a liniștit, în ceea ce mă privește.

Ne deschide chiar ea. Are fața încordată. Face un efort să vorbească.

Pare mai bătrână și slabă. Îmi pare rău pentru ea.

— Nu vă pot mulțumi îndeajuns amândurora.

La început nu mă poate privi. Nu încă. Intervine Matthew.

E agitată. Ne întreabă dacă ne face cafea și chiar dacă nu vrem, acceptăm. Ca să spargem gheața. Să devină totul un pic mai ușor.

Admir bucătăria. Casa. Soba mare. Și apoi mă rușinez că dau din gură și mă uit la pozele de pe frigider. Fără îndoială e Anna, mică. Părul acela blond e al ei. În aproape toate pozele e împreună cu o fată mai mare. Sora ei, presupun. Mai sunt câteva poze cu prietenii. În piscina de plastic. Ea, în mașinuță, pe peluză.

Matthew începe discuția. O întreabă direct pe doamna Ballard dacă înțelege că e angajat de mine, în acest moment, ca să investigheze treaba cu cărțile poștale și dacă asta e în regulă pentru ea.

— Am înțeles de la Ella că ați fost să o vedeți la magazin. Și că v-ați supărat când v-a sunat aici.

— A fost vina mea, spun repede.

— Nu.

Doamna Ballard ia tava și ne conduce în sufragerie. E o încăpere superbă, cu uși franțuzești, care dau în grădină. În colț, un pian minunat.

— Nu eram în apele mele, Ella. Îmi cer scuze. Înțeleg de ce m-ai bănuț că aș fi trimis cărțile poștale, dar îți jur că nu e așa. Am venit la magazin, atunci, pentru că te consideram vinovată. Nu a fost corect, dar nu știam împotriva cui să fiu furioasă.

— Vă înțeleg.

Matthew îi vorbește un timp despre dificultățile acestui tip de anchete. Îi spune despre contactul pe care îl are

în poliție, despre frustrarea că au ajuns într-un punct mort. Și că tatăl Sarei are un alibi de fier pentru noaptea în care Anna a dispărut. Doamna Ballard îi spune că același lucru i l-a spus și Sarah.

— Nu mai există niciun suspect.

Doamna Ballard pune cana pe masa.

— Tocmai de aceea am nevoie de ajutorul tău, Matthew. Am ceva bani puși deoparte.

Mă ucide disperarea din vocea ei și îi privesc ochii, în timp ce Matthew îi spune că trebuie să se gândească și apoi o va anunța.

E o tăcere apăsătoare, așa că admir pianul, spun că am luat lecții de pian până la liceu și că îmi pare rău că am renunțat. Mă apropiu, ca să îl admir mai bine și să privesc pozele superbe de pe el. Din nou Anna și sora ei, în rochii de domnișoare de onoare. Poze de familie. Și apoi, mă izbește drept în moalele capului. Mi se strânge stomacul. Amețesc.

— Cine e acesta?

Iau o poză și mă întorc înapoi spre Matthew și Barbara Ballard. Am în cap imaginea. Nu înțeleg.

— E un prieten de-al fetelor. De când au fost la Ten Tors.

Doamna Ballard e îngrijorată.

— Era în tren.

— Poftim?

— Băiatul ăsta, cu părul ondulat. Era în trenul de Londra, în ziua aceea.

— Îmi pare rău, dar cred că vă înșelați. Nu...nu. Nu e posibil. Era plecat în ziua aceea.

— Vă spun că e el.

Mă uit din nou la poză, apoi la Matthew, care vine lângă mine.

— Sunt sigură că e el, Matthew.

Aproape vărs cafeaua pe el. S-a întâmplat după scena

aia oribilă, când am trecut pe lângă toaletă. Sarah, oh, Sarah! Când m-am mutat pe scaunele din partea cealaltă. Eram pe hol când am intrat într-o curbă și mi-am pierdut echilibrul.

Capacul paharului cu cafea s-a desfăcut.

Îmi pare rău.

E în regulă. Nu vă faceți griji.

M-a privit. E el. Sunt sigură. Părul acela. Ochii.

— Cine e, doamnă Ballard?

Matthew mi-a luat poza din mână și o ține înspre ea, încercând să o facă să se uite.

CAPITOLUL 46

A N N A

Iulie 2015

Nu îi vine să creadă și e furioasă pe Sarah. Se duce să mai încerce o dată. Își face loc printre oamenii care dansează și beau. Dintr-odată, se face întuneric în club. E prea multă gălăgie. Prea străin. Simte peste tot mirosul de transpirație și alcool. Îi e un pic rău.

— Am promis că o să stăm împreună.

O prinde pe Sarah de braț, dar vocea de abia i se aude. E prea multă gălăgie. Își dă seama că și Sarah e agitată.

— Trebuie să plecăm. Nu mă simt în siguranță. Te rog, Sarah. Te implor...

— Ce dracu' te porți ca un copil mic, Anna? Ești așa dramatică!

Sarah o împinge din nou.

— Ți-am spus deja că dacă vrei să pleci, pleacă. Eu mai am chef să stau...

Și apoi Sarah dispare din nou, în mulțime, și se duce într-o altă încăpere, să îl caute pe Anthony.

Anna stă nemișcată și o privește. A trebuit să se crăcăneze ca să își mențină echilibrul. Se învâрте totul. Încăperea, și umbrele, și luminile și oamenii. Din podea, muzica îi

străbate tot corpul. Simte cum strânge din ochi și vede totul în ceață. Vede un bărbat care o privește, în timp ce bea din bere. Îi face cu mâna. Se uită în altă parte. Are impresia că e paranoică. Își verifică din nou geanta, dacă e închisă. Poșeta. Telefonul.

Se duce înspre baie. Toate sunt ocupate. Așteaptă. Pune capacul. Se așază și se apleacă înainte, ca să se calmeze. Își scoate telefonul. Caută prin contacte. Acasă. Caută cuvântul, dar totul e încetoșat. Se gândește la tatăl ei, în mașină. Cât de supărată a fost pe el. Poza. El, cu femeia aceea. Vrea să sune, dar apoi se oprește. Își dă seama că maică-sa nu îi va mai da voie să facă nimic de una singură. Stă acolo pentru un timp, până începe să își mai revină. Pentru un moment, se gândește la tatăl Sarei, dar apoi își amintește ce i-ar spus: *dacă îl suni pe tata, nu mai vorbesc niciodată cu tine.*

Anna a mai băut peste măsură înainte, dar nu a fost niciodată singură. Niciodată ca acum. Își dorește să fi descărcat aplicația pentru taxiuri, dar Sarah i-a spus că se ocupă ea.

Nu are de ales. O să iasă și va lua un taxi de pe stradă. Își amintește că trebuie să fie o mașină neagră. A citit despre taximetriștii pirat. Îi e frică și, ca să se calmeze, își imaginează că e pe bancheta din spate a taxiului. În siguranță. În fața hotelului. Și apoi își va suna părinții și pe Sarah și apoi la poliție, dacă Sarah nu va veni.

Afară e răcoare. Câțiva oameni fumează. O străduță îngustă. Nu prea trec mașini pe acolo. Așteaptă un pic, timp în care încearcă să nu privească pe nimeni. Nu trece nicio mașină. Niciun taxi. Apoi vede bodyguardul, la intrare, și se gândește că poate o va ajuta el să găsească un taxi. Dar e distrasă de un grup de trei bărbați care fac scandal pentru că nu îi lasă să intre. Se udă. Nu se ține bine pe picioare. Și apoi...

— Anna. Ce faci aici?!

Se întoarce și nu îi vine să creadă. E surprinsă, ușurată. Izbucnește în plâns.

— Tim! Oh, Doamne!

O liniștește. Îi e rușine, dar se simte și ușurată, dintr-odată. Își șterge fața cu mâneca.

— Of, Doamne, Tim, cât mă bucur că te văd. Dar ce cauți tu aici? Credeam că ești în Scoția.

Se ține de mâinile lui, ca să își păstreze echilibrul. Confuzie. Bucurie. Se simte pierdută.

— Unde e Sarah?

Tim o privește fix, în ochi.

— În club. Nu vrea să vină. Încerc să găsesc un taxi. Nu reușesc să o conving să vină.

— Nu o să găsești taxi în zona asta.

Se uită în jur, pe stradă.

— Hai că plouă. Să plecăm de aici.

Tim o ține de braț și ea se așteaptă să o ducă undeva, înăuntru. Într-un bar sau pub. La metrou? Dar nu mai circulă de ore bune și trebuie să ajungă într-un loc de unde să poată lua un taxi.

— Pe aici. Trebuie să luăm autobuzul de noapte. Doar câteva stații și o să găsim rapid un taxi.

Merg destul de mult. Ajung într-o stație de autobuz. Urcă. Apoi coboară și merg din nou, pe jos.

— Aici e apartamentul, spune Tim. Te usuci și chemăm un taxi dinăuntru.

Scoate cheile. Sunt pe o verandă, care îi apără de ploaie. Și apoi intră.

Trec printr-un hol strâmt și intră într-o sufragerie care are o fereastră cu arcadă. Draperiile sunt maro.

Îi spune că asta e apartamentul pe care i l-a lăsat tatăl lui, prin testament, ca să îl închirieze și să aibă bani de facultate. De aceea e în oraș. A anulat excursia în Scoția. De obicei apartamentul e închiriat. *Mai știi că ți-am povestit, când a murit tata?*

Parcă, parcă își amintește ceva. Vag. Taică-su nu s-a

interesat de el aproape toată viața, și apoi, dintr-odată, s-a îmbolnăvit de cancer. L-a căutat. Nu mai avea pe nimeni, așa că l-a trecut doar pe Tim în testament. E bucuroasă că e în siguranță. Nu mai stă în ploaie. Dar unde e chiriașul? Și cât de departe sunt de hotel?

Tim îi spune că locatarul și-a găsit o altă casă și a mers să o aranjeze. Că urma să le sune a doua zi, să le spună că s-a anulat excursia în Scoția și să se vadă.

— Dar voi nu trebuia să fiți la spectacol, în seara asta?

Anna i-a spus că au găsit clubul online. Îi e rușine să vorbească despre Karl și Anthony. Nu vorbește bine. Îi e atât de rușine. Nu vrea ca Tim să o judece. Încearcă să își dea seama cum de el se afla pe lângă club. Îi spune că a fost cu un coleg la un restaurant indian, din apropiere, să mănânce curry.

— Ce bine că s-a nimerit așa, nu? Nu ar trebui să fi singură, Anna. Nu în Londra. Și mai ales în zona aia. E periculoasă.

— Și tu erai acolo.

— E diferit pentru băieți.

Și acum Anna trebuie să stea jos. E încă amețită bine.

— Bun. Trebuie să ne asigurăm că și Sarah e bine, îi spune. O să mă duc după ea, când îți revii. Pentru moment e în siguranță, în club.

Își scoate telefonul. Îl aude cum îi comandă un taxi. Verifică încă o dată numele hotelului. Îi spune că e mult mai bine să chemi un taxi direct la adresă, la ora asta. O să dureze 15 minute, îl anunță dispeceratul. Bun. Și odată ce ea va fi în siguranță, el o să se întoarcă după Sarah. O să o aducă la hotel. O întreabă dacă e în regulă să facă așa.

Anna se gândește că poate ar fi fost mai bine să meargă atunci, direct, după Sarah. Îi e recunoscătoare, dar confuză. Începe să plângă din nou. Tim stă lângă ea și o ține de după umeri. Îi spune să nu își facă griji. *E totul în regulă,*

Anna. O să am grijă să fie totul bine.

Anna închide ochii. Și își amintește poza oribilă pe care Tim i-a trimis-o de dimineață. Taică-su cu April, mama lui Tim. Nu a vrut să deschidă subiectul, nici măcar să se gândească, dar se întreabă de ce el nu vorbește despre asta.

— De ce mi-ai trimis poza, Tim?

Încă plânge.

— Vreau să spun, de ce mi-ai trimis-o azi dimineață?

Ea și tatăl ei se pregăteau să plece înspre gară, când a primit-o pe telefon. Nu i-a venit să creadă.

Mi-e scârbă de tine.

— Am simțit că trebuie să știi. Și pentru mine a fost șocant. Am crezut că ar fi bine să decidem împreună ce să facem. Dacă să îi spunem sau nu mamei tale.

— Aș vrea să nu mi-o fi trimis. M-am certat urât cu tata.

— Îmi pare rău. Nu am vrut asta.

— Dar de unde ai poza?

Era așa de bine făcută. Clară. Tatăl ei și April. Dezbrăcați. Ea, cu picioarele sus, în pat. Ca în filmele porno. Scârbos...

Și acum Tim stă în picioare și îi spune că nu vrea să mai vorbească despre asta și că o să facă niște cafea. O să îi facă bine. Se gândește că nu au timp de cafea. O să vină taxiul. Ce rost are? Dar el îi spune că și dacă ia câteva înghițituri, o să îi fie mai bine.

— La cum ești...

După ce pleacă, Anna începe să se uite în jur, prin cameră. Și nu mai înțelege nimic. Are ceva cărți în bibliotecă. Sunt despre drumeții și unele cu hărți. Sunt și reviste, din acelea care știe că îi plac. Pe măsută, vede un morman. Sunt reviste din ultimele trei luni. Nu are nicio logică.

— Ești bine, Anna?

— Da, sunt bine.

Se apleacă și ia de pe raftul de jos al măsuței de cafea

o carte despre drumeții în Cornwall. O trece un fior neplăcut. Din loc în loc, sunt semne de carte. Nu. Nu sunt semne de carte. Dă paginile și vede că unele capitole sunt însemnate cu poze. Prima o face să zâmbescă. Sunt de la petrecerea pe care mama ei a dat-o de ziua lui Tim. Au pălării din baloane, iar ea și Sarah strâng căței pe care băieții, Tim și Paul, i-au făcut din baloane.

Întoarce pagina. O altă poză. Are un sentiment ciudat, de parcă s-a schimbat temperatura în cameră. E ea. Poza e făcută de la distanță. E la fereastra camerei ei, exact înainte de a trage draperiile.

Inima îi bate tot mai tare. Mușchii i se încordează. Dă paginile la repezeală. E plin cu poze cu ea. Ea jucând-se pe peluză. Ea într-un copac. Toate sunt făcute de la distanță. Pune cartea la loc și se ridică exact când Tim intră, cu două cești.

— Cât durează până ajunge taxiul, Tim?

— Imediat o să vină.

— Trebuie să merg la baie.

Îi tremură mâinile. Încearcă să le ascundă, ca el să nu vadă.

— Stai jos. Imediat o să ajungi la hotel.

Vocea i s-a schimbat. E tăioasă. Neplăcută. Parcă nu e Tim. Stă între ea și ușă. Îl privește. Parcă e tot mai frig înăuntru.

— Nu e prea frumoasă baia, Anna.

— Bine...

— Bea-ți cafeaua. Gândește-te cât e de bine că te-am găsit.

Se așază și soarbe din cafea.

— Am grijă de tine. Și asta e bine, Anna. Am mereu grijă de tine.

— Da. Ai dreptate. Mulțumesc, Tim.

Se uită la reviste și cărțile despre drumeții. Inima

aproape că îi sparge pieptul.

— Ai spus că cel care stătea aici și-a găsit altceva?

— Da. Trebuie să gălesc alt chiriaș.

Se bălăngăne în scaun. Înainte și înapoi.

Anna își simte umerii cum încep să îi tremure. Îi e teamă să nu o vadă. Se uită la cărțile din bibliotecă. Sunt cu subiectele lui de la bac.

— Hai să mergem în hol, să vedem dacă a ajuns taxiul, îi spune Anna, și se ridică.

— Nu. Stai jos. Bea-ți cafeaua.

Din nou are vocea tăioasă. Zvâcnește din cap. Se bălăngăne tot mai tare în scaun.

— Cred că am nevoie de aer, Tim.

— Ești bine, Anna. Acum ești cu mine. Când ești cu mine, ești bine.

Anna soarbe din cafea. Își aude propria respirație. Pulsul. Inima. I se face tot mai frică. Tot mai frig. Dar știe că nu trebuie să îl lase să vadă că îi e teamă. Vede puncte negre. Nu e adevărat. Nu poate fi adevărat.

— Îmi aduci niște apă, Tim?

— Nu. Ești bine. Nu îți trebuie apă.

Se mișcă tot mai tare în scaun. Înainte. Înapoi. Înainte. Înapoi. E tot mai agitat. Își mișcă ciudat capul.

— Bine. Îți aduc apă.

Fata se ridică și se duce, încet, înspre ușă, apoi rapid, dar el o prinde de la spate. Din instinct, îl lovește cu piciorul drept și el dă înapoi, pentru un moment.

Ajunge în hol, la câțiva centimetri de ușă. Dar ceva o lovește în cap. Se face totul negru. Apoi deschide ochii. E pe podea. Simte gresia rece, sub palme. Vede o cutie poștală din alamă.

Încearcă să urle, dar are ceva în gură. Carne. Mirosul transpirației. Încearcă să muște carnea, dar nu își poate mișca maxilarul. Simte o durere îngrozitoare. Are sânge

pe mână. O pune la loc, jos, și pe cealaltă încearcă să și-o scoată din gură.

El vorbește încontinuu. E nervos. Îi spune că e în siguranță cu el. Doar cu el.

Bolborosește. O îngrozește vocea lui. Îi spune că trebuie să o lase să aibă grijă de ea. Că era mult mai bine când erau copii. Îi era mai ușor să aibă grijă de ea. Încearcă să se târască. Cutia aceea poștală, din alamă.

Și apoi aude un sunet nou. Ca un bici, în aer. Smulge ceva din cuierul din stânga. Pentru o secundă, o slăbește din strânsoare. Se întinde în față. Ușa. Clanța. *Te rog...*

Dar i-a pus ceva în jurul gâtului și o trage după el. Miros de piele. O doare din nou. Și mai tare, acum.

Nu poate respira. Se sufocă. Se sufoooocă! Își pune mâinile la gât și încearcă să își bage degetele între curea și piele. Vede în fața ochilor o grămadă de imagini, care se alternează, se suprapun. Tatăl ei, în mașină. *Mi-e scârbă de tine*. Primulele din fața casei. Sammy, câinele, care își întoarce capul și o privește.

Se luptă și strânge cu degetele. Încearcă cu disperare să se întoarcă acasă.

Mama ei, în bucătărie. Mirosul de scorțișoară. Prune feliate. *E gata, Anna...*

Strânge, strânge cu degetele.

Tatăl ei cu Sammy, pe câmp. Se întorc acasă. Se joacă în părul ei. Primule pentru mama.

Îi cheamă, pe rând, dar nu o aud. Doar sunetul din gâtul ei. Durerea din piept. Se luptă, luptă, luptă.

Mașinuțele de pe peluză. Jenny care îi zâmbește. Sammy latră la roți.

Te rog. Trebuie să lupte. Să îi spună tatălui ei că îl iubește. Trebuie să se întoarcă la el.

Te rog.

CAPITOLUL 47

M A R T O R A

— Vă spun că era în Scoția, mormăie doamna Ballard. Am văzut o poză pe Facebook. Tim era în Scoția. Vă înșelați.

Mă uit la Matthew. Simt un gust amar în gură.

— Tim a fost distrus din cauza Annei. O adora, bolbo-rosește doamna Ballard. Nu. Nu. Tim era în Scoția.

Haos. Un haos groaznic și înspăimântător. Matthew scoate celularul.

E concentrat. Mă sperie și în același timp mă impresio-nează vocea lui atât de tăioasă și concentrată. Simt cum mă prăbușesc în mine. A sunat-o pe Melanie Sanders.

— Îți explic mai târziu. Avem un nou suspect în cazul Annei Ballard. Un prieten de familie. Trebuie să mergem acum, Mel. Tim – cum îl mai cheamă?

Se răstește la doamna Ballard, care încă e împietrită și mormăie încontinuu că ne înșelăm. Că Tim o adoră pe Anna. Mereu a adorat-o. De când erau copii.

— Numele de familie al lui Tim. Și adresa. Acum!

— Blackhouse. Ryder Lane. Nu îmi amintesc numărul. E un băiat așa drăguț. Vă spun. Vă înșelați.

— Tim Blackhouse. Ryder Lane. Același sat. O să te sun imediat ce aflu mai multe. A fost în trenul spre Londra, cu Anna. În celălalt capăt al trenului. A mințit că

s-a dus în Scoția.

Melanie spune ceva.

— Nu știi, Mel. Așteaptă. Știe cineva unde e Tim azi? Dacă nu e acasă. E urgent, doamnă Ballard. Uitați-vă la mine, vă rog. E foarte urgent.

— Cred că știe Jenny. E sus, se uită la un film. Nu am vrut să fie aici cât stau de vorbă cu dumneavoastră. Nu vreau să se supere.

— Chemați-o. Acum!

Două minute mai târziu, Jenny, mai înaltă și cu părul mai închis la culoare decât sora ei, stă în ușă, nervoasă și defensivă. Are brațele încrucișate.

— Ce se întâmplă?

— Sunt detectiv, Jenny, și trebuie să știu urgent cum să dau de Tim. Nu am timp să îți explic. Știi unde e?

— În Devon.

— Unde în Devon? De ce e acolo?

Întâi ridică din umeri. Se strâmbă. Nu vrea să coopereze.

— Dar de ce vă interesează?

— E foarte important, Jenny. Poliția trebuie să știe urgent unde se află.

— Nu știu exact de ce e acolo. Pentru un job, cred. Nu mi-a spus. Trebuie să se vadă cu cineva pe care l-a cunoscut la Ten Tors. A tot vorbit despre asta în ultimul timp.

— Despre ce? Despre slujbă?

Mă trece un fior. Mă uit la poza de la Ten Tors. E același an în care a participat și Luke. Sunt speriată. Fiorul.

Dintr-odată îmi amintesc de lupa pe care am găsit-o în fața magazinului. Toți au primit una. Toți cei care au scos timpi buni. Doamne Dumnezeule...

— Nu. Despre Ten Tors vorbește încontinuu, spune Jenny, nervoasă.

Mă ridic din nou. Gustul amar din gură.

— Ce job?

Panica din vocea mea îi face pe toți să se întoarcă înspre mine.

— Un magazin, ceva. Nu a spus unde. Uitați ce e. A fost foarte supărat în ultimul timp. Bine? Lăsați-l în pace. Lăsați-ne pe toți în pace.

— Jenny, nu vreau să te sperii, dar e vorba de Anna, îi spune Matthew, ferm. Și trebuie să îl găsim urgent pe Tim. De ce a fost supărat în ultimul timp?

— A scos toate pozele vechi, de când a fost la Ten Tors cu Anna și toți ceilalți. Căuta pe cineva, în poze. Un băiat de care i-a plăcut Annei. Nu știu de ce. I-am spus să renunțe. E foarte supărat. Ok? Toți suntem supărați.

— Luke! urlu.

Trebuie să plec. În mașină. Trebuie să mă întorc la el. Mă duc înspre ușă. Nu înțeleg. Nu are niciun sens. Nimic din toate astea. Dar trebuie să mă întorc la el. Și apoi îmi amintesc. Ei, cu sutele. Mă uit din nou la poză și îmi dau seama. Anna a primit medalia. Toți au primit câte una. Luke. Tim. Toți râdeau. Erau așa de fericiți.

— Fiul meu, Luke. A participat la Ten Tors în același an. E la magazin. Singur. Luke. Trebuie să mergem, Matthew!

— Oprește-te, Ella. Spune-mi. Privește-mă.

— Trebuie să vadă niște oameni, pentru un job, în magazin. Doamne Dumnezeule! A spus că sunt de pe grupul Ten Tors de pe Facebook. Și am găsit ceva în fața magazinului, Matthew. Întâi am crezut că e al lui Luke. Dar acum îmi e teamă...

— Sună. Sună-l. Sună-l acum, pe mobil.

Fac cum îmi spune. Îmi tremură mâinile. Hai! Hai, Luke!

— Nu răspunde.

Mă întorc înspre Matthew. Inima îmi sparge pieptul.

Din nou gustul acela amar în gură. Mă dor toți mușchii feței. Nu înțeleg. Aud căsuța vocală a lui Luke.

— Încearcă pe telefonul din magazin. Calmează-te. Vorbește calm, Ella. Fiul tău o știa pe Anna?

— Nu. Absolut nu. Adică, mi-ar fi spus.

Mă uit la data pozei. Același an...

Sun din nou, în timp ce Matthew vorbește iar cu Melanie Sanders.

— Exact, Mel. Dar e posibil ca Tim să fie la magazinul Ellei Longfield în momentul ăsta. Strada Trundale High. Fiul ei e singur acolo, Mel. Îl cheamă Luke. Aș suna la poliție. Dar nu vreau sirene.

— Nu înțeleg.

Acum eu sunt cea care bolborosește. Sună, dar nu răspunde nimeni.

— Luke al meu? De ce Luke al meu? Nu înțeleg nimic.

CAPITOLUL 48

L U K E

Luke e mulțumit de treaba pe care a făcut-o. I-a plăcut Jessica. Părea drăguță. Un pic prea scundă și nu prea părea că are chef să ridice chestii. A spus ceva, cum că Ten Tors i-a afectat spatele. Asta ar putea fi o problemă, când va trebui să ajute cu livrările. De asemenea, a observat că avea unghii lungi. Dar era drăguță. De-a locului. Politicoasă. Nu o deranjează să vină devreme și are nevoie de bani. Mamei i-ar plăcea, așa că o să îi dau CV-ul ei.

Se uită la ceas. Urmează Tim. Întârzie un pic. Semn rău. Mama ține la punctualitate.

Deși pe grupul de Facebook scria că au participat în același an la Ten Tors, nu își amintește de el. Dar au fost atâția oameni. Pe de altă parte, oricine participă la Ten Tors are un punct în plus. Doar un om cu coloană vertebrală și responsabil poate participa la un asemenea concurs. Da. Luke e mândru de el că s-a gândit la asta. *Job part time, într-un magazin din Trundale. Dacă sunteți interesați, vă rog să îmi scrieți.* Se bucură că lucrurile merg tot mai bine la școală și nu vrea să o lase pe maică-sa cu toate pe cap. Vrea să îi mulțumească pentru că a fost alături de el. Dar nu foarte mulți tineri vor să se trezească devreme și să meargă la serviciu. Dacă nu îi place Jessica sau Tim, o lasă pe ea să

găsească pe cineva.

Luke se uită în spate, să vadă dacă s-a făcut cafeaua. Bun. Expiră puternic. În timp ce face ordine pe tejghea, observă un trandafir în vaza de pe podea, cu capul în jos. Îl ia și îl mută într-o altă vază, din spate. O să încerce mai târziu să îl salveze. Pentru un moment, se gândește la Emily. I-a dat un trandafir de Sfântul Valentin. Au băut o cafea împreună după ce s-au întâmplat toate și se bucură că au reușit să vorbească normal. Că știe cât de mult ține la ea. Cât de rău îi pare că a trebuit să treacă prin toate. Deocamdată nu merge la școală. A plecat în Franța, la o mătușă. Acum nu vrea să aibă o relație, dar i-a spus că îi poate scrie, iar asta îl bucură. Și apoi se aude clopoțelul din magazin. Luke crede că e maică-sa și zâmbește. Îi place zgomotul ăla, de modă veche.

Nu își dă seama că e Tim. Crede că e un client. Arată mai bătrân...

— Bună. Mă numesc Tim. Am venit pentru anunț.

Întinde mâna și Luke i-o strânge, încercând să își ascundă mirarea. Totul e bătrânicos la băiatul ăsta. Hainele. Pielea – un pic palidă. Ochii adânciți în orbite.

— Da. Super. Mulțumesc că ai venit.

Luke îi povestește despre job. Programul. Ce trebuie să facă. Îl roagă să se așeze pe scaunul de la tejghea. Doar zece minute și apoi pot închide și merge la prânz, o jumătate de oră. Acolo o să poată sta de vorbă pe îndelete.

Intră o femeie. Vrea ceva ieftin.

— Aveți ceva la reducere?

Luke îi arată floarea-soarelui. De impact. Minunate. Reducere 20%. Le cumpără. Tim îl privește cum le ambalează, dă restul și aranjează banii.

Luke îi spune că maică-sa are nevoie de cineva care să vină sâmbăta, devreme, și uneori duminica, să o ajute cu cutiile și cu ordinea. Și să stea în față, în magazin, cât ea se

ocupă de aranjamente.

— Îți place să vinzi?

— Da. Da. Am lucrat la un stand de ziare.

— Minunat.

Dar îl deranjează ceva la Tim. Nu poate spune exact ce, dar când se apleacă, pe Luke îl izbește mirosul. Pute. Clar, nu. Luke se trage înapoi și încearcă să zâmbească. Mamei lui nu o să îi placă asta. Deci Tim, nu. Dar o să fie politicos. O să îi spună într-un mod diplomat că nu e potrivit pentru job.

— Nu îți mai amintești de mine, de la Ten Tors?

Tim îl fixează cu privirea.

— Nu. Îmi pare rău. Dar au fost atâția oameni. De fapt, am participat de două ori. A doua oară am făcut ruta mai lungă. Tu?

— Doar o dată. Am participat în același an – face o pauză – cu Anna Ballard.

Luke împietrește. Tim îl privește fix. Nu clipește. Luke îl privește fix, la rândul lui, și începe să înțeleagă. Se concentrează. Tim îl privește cu atenție. Ciudat.

— Ești jurnalist?

— Nu. Nu sunt jurnalist.

— Știi ceva, Tim? Nu cred că o să meargă. Nu te supăra, dar...

— Vrei să spui că nu îți amintești de Anna Ballard?

Luke împietrește din nou. Ce naibii se întâmplă?

— Uite ce e. Habar nu am despre ce e vorba. Dar nu o să las în magazin pe nimeni care i-ar da bătaie de cap mamei cu cazul Annei Ballard. Așa că te rog să pleci.

Tim scoate o poză din buzunar.

— Explică asta, atunci.

Luke e confuz. Poza e de la petrecerea de după ceremonia de înmânare a medaliilor, la Ten Tors. O grămadă de oameni. Luke scanează fețele, se concentrează și într-un

final se vede împreună cu alți doi colegi din echipa lui. Andy și Geoff. În dreapta lor e o fată. Una de-a lor. Da. Se apleacă și mai mult, să vadă mai bine. Arată ca Anna Ballard. E șocat. Bineînțeles că a văzut poza la știri. Dar nu își mai amintea că participaseră împreună la Ten Tors.

— Uite ce e. Habar nu aveam că Anna Ballard a fost acolo. Și nu știu de unde ai poza asta. Dar nu o să vorbesc de subiectul ăsta cu tine. Ai înțeles? Trebuie să pleci. Acum.

Tim se dă în spate și Luke se simte ușurat. Tipul nu e pe treaba lui. Dar în loc să plece, Tim trage zăvorul. Întoarce semnul cu *Închis*.

Poftim?

Stă lângă ușă și îl fixează cu privirea.

— Uaaaaa!

Luke își dă seama că se întâmplă ceva serios. Se duce înspre el – tipul nu e mare și nici puternic și Luke se gândește că îl poate împinge afară din magazin. Sau poate va trebui să sune la Poliție. Dar Tim a scos un cuțit din buzunarul drept. Are ochii holbați.

— În spate. Acum.

Luke se uită la lama ascuțită. Se gândește ce opțiuni are. Ușa din spate. Telefonul. Să îl lovească peste mână ca să scape cuțitul. Ridică mâinile, încet, până la înălțimea taliei.

— Ok. Ok. Ce ar fi să ne calmăm?

Luke merge încet, în spate. Nu vrea să facă mișcări bruște. Ușa e blocată. Doamne.

— Tu și Anna. I-a plăcut de tine. Vorbeați. Mă uit. Văd lucruri. Mă uit și îmi amintesc.

— Nu. Pe bune. Îmi pare rău, dar te înșeli. Nu îmi amintesc de ea. Eram toți bucuroși. Atâta tot.

— Minți.

Tim are ochi de bestie. Furioși.

— O urmăresc. Știu.

Și dintr-odată, Tim sare în față și îl zgârie pe Luke, cu cuțitul, pe mâna dreaptă. Deși e doar o zgârietură, durerea e sfâșietoare. Curge sânge.

Luke stă lângă masa de lucru a mamei sale și privește în stânga. Își amintește. Ia vasul cu cafea și aruncă lichidul fierbinte pe Tim. Îl nimerește pe picioare. Urlă de durere. Dar nu îi atinge fața. Încearcă din nou să îl înjunghie. Îl rănește în coapsă. Sângele șiroiește pe pantaloni.

Sunt pe podea și Luke se străduiește să se ridice. Își simte sângele pe coapsă. Încearcă să se ridice, dar îl doare îngrozitor și apoi o lovitură în umăr.

Un șiroi roșu. Îl vede în oglinda unde mama lui își verifică buchetele. Foarfeca preferată, cu mânere roșii. Da. Mânerele. Le vede pe marginea raftului de jos. Se uită în oglindă și încearcă să ajungă la ele — se întinde, întinde — și se întoarce. Senzația groaznică a lamei care pătrunde în carne. Și apoi, întuneric.

EPILOG

E L L A

Moda se schimbă din nou. În toamna asta, miresele preferă albul, accentuat de câte o pată de culoare – portocaliu, roșu-burgund, tot felul de nuanțe de maro. Optez pentru nuanțele blânde de crem, care se potrivesc mult mai bine cu toate celelalte culori. Dau mai bine și în poze. Avem un furnizor extraordinar de gerbera și dalii colorate. Sunt minunate. Le folosesc foarte mult.

Nu mă deranjează să folosesc mai mult alb. E atât de simplu și clasic, și mă bucur că sunt atâtea nuanțe. Bineînțeles că Tony spune că albul e alb. Spune asta unei palete de culori. Sau unui trandafir.

Azi, teigheaua e plină de flori în diferite nuanțe de alb. Trebuie să fac un aranjament pentru o masă. O să folosesc unul dintre design-urile mele preferate: boboci de trandafiri albi și cale portocalii, ca să fie o pată de culoare. Foarte simplu, dar de efect.

Beau a treia cafeaua și lucrez mai încet decât de obicei. Se pare că așa merge zilele acestea. Visez cu ochii deschiși foarte mult. Nu mă pot abține. Gândurile îmi zboară în locuri în care nu aș vrea.

Și mă opresc. Privesc foarfeca din mâna mea. Îmi pare ciudată. Încă nu sunt sigură că poliția o să mi-o dea înapoi

pe a mea.

Constituie probă în dosar. Dar ce spun? Nu le vreau înapoi. Vreau doar viețile noastre, așa cum erau.

Înainte...

Mă uit la ceas. Mai am o oră până închid. Oftez. Trebuie să mă grăbesc, să termin aranjamentul și să îl pun în frigider. Nu prea am clienți spre sfârșitul zilei, mai ales când plouă. Ce ciudat cum vremea îi influențează pe oameni și când au de făcut cumpărături.

Aud un zgomot la ușă. Surprinzător, apare un client întârziat. Aud clopoțelul și văd o umbrelă. Mă ridic și mă duc înspre teighea. O văd...

Alt șoc.

Pentru o vreme, doar stăm și ne uităm una la cealaltă. Nu știu ce să fac. Simt cum îmi curg lacrimile. Nu am ce să fac. Mă întreb de ce o fi venit. Sunt tensionată când o văd acolo.

O privesc și simt inima cum îmi bate tot mai tare. Îmi amintesc vocea lui Matthew, la telefon.

Au găsit trupul Annei într-un congelator, în apartamentul secret al lui Tim, pe care ar fi trebuit să îl închirieze, conform testamentului, și să își plătească școala. Dar el l-a folosit pe post de vizuină. Apartamentul unde i-au găsit jurnalele pline de poze și cuvinte înfiorătoare, pline de furie. A început să o urmărească și să îi facă poze de când era mică. Ura să o vadă vorbind cu altcineva. Nota inclusiv asta. O urmărea. O urmărea mereu...

Uneori lua cina cu familia ei și apoi îi mințea că merge acasă. De fapt, se ascundea în câmp, într-o veche clădire pentru animale ridicată pe o culme, și îi urmărea cum stăteau în bucătărie. O urmărea pe Anna până mergea la culcare, și își lua notițe.

— Ella, îmi pare rău că apar așa, pe nepregătite. Ai un moment?

Ce să îi spun?

O privesc. Are cearcăne, ochii triști. Niciodată nu vor mai fi ca înainte și mă întreb dacă avem ce să ne spunem. Mă întreb de ce a venit.

— Bineînțeles. Vino în spate. Oricum voiam să închid în curând.

Bineînțeles. Trebuie să fiu mereu politicoasă. Mă duc la ușă și pun semnul cu *Închis*. Mă opresc pentru un moment și închid ochii. Nu vreau să mă gândesc la Melania Sanders, în fața ușii, care a venit să ne aducă vestea. A fost promovată în urma cazului, dar i-a spus lui Matthew că nu vrea postul, pentru că simte că nu îl merită. Matthew a încercat să o convingă, dar o înțeleg. E așa de greu să mergi mai departe. Încă vrea ca Matthew să se întoarcă în poliție. Dar el e nehotărât...

Mut scaunul lângă masa de lucru, însă preferă să stea în picioare. Nu vrea nici cafea.

Poate ar trebui să o întreb eu ceva. Să fac conversație. Cum se descurcă? Dar ce rost are? Cum se poate descurca cineva cu așa ceva? Aștept. Dacă ea nu are de gând, eu am nevoie să mă așez.

— Voiam să știu cum se simte Luke.

Chiar a venit să mă întrebe asta? Nu prea cred. Dar mă gândesc la el și la Anna și mi-e rușine pentru că mă bucur că cel care a supraviețuit e copilul meu...

— Mai bine, mulțumesc. Nu mai folosește cârjele. Încă mai are ceva probleme cu umărul. Șchiopătează. Dar sperăm să se vindece, cu fizioterapie...

— Bun. Mă bucur că se simte mai bine.

Nu de asta a venit. De ce? De ce e aici?

— Îmi pare nespus de rău pentru Anna, doamnă Ballard.

— Te rog, spune-mi Barbara.

Privește în altă parte. Nu reușesc să spun nimic. Respir.

— Eu am fost prima care l-a adus pe Tim la noi în casă. În familia noastră. În gașca lui Jenny și a Annei. Îmi părea rău pentru el. Maică-sa nu dădea doi bani pe el. Era mereu plecată cu bărbați. Știi că a avut o aventură cu soțul meu? Îmi pare rău. Nu știu de ce ți-am spus asta.

— Îmi pare rău.

Matthew mi-a spus totul. Despre jurnalele lui Tim. Montase o cameră de filmat în camera mamei lui. Ca să îi șantajeze amanții și să le ceară bani. Apoi a prins-o cu o persoană la care nu se aștepta.

Ne privim din nou, în ochi, și văd cum îi tremură buzele. Dă din cap, de parcă ar vrea să spună: *Nu mă face să plâng. Nu îi spune din nou numele. Te rog...*

— Așadar, până la urmă e vina mea. Tim. Mi-a părut rău de el. Mereu singur. Chiar și când era mic. Credeam că îl ajut. Îl hrăneam. Îl luam în casă. Dar am greșit.

— Nu trebuie să gândești așa.

Și îi aud pe toți oamenii care mi-au spus același lucru. Îmi pare rău că am spus un asemenea clișeu. Vina, după cum știm cu toții, are regulile ei.

— Soțul meu vrea să se întoarcă. Privește în pământ. Mă gândesc să îl primesc. Ironic, nu? Îmi e dor de el.

Vreau să o mângâi pe mână. Să o liniștesc. Orice. Dar nu fac nimic.

Oare o să meargă la proces? Tim e acuzat de omor și tentativă de omor. Va spune că nu e în deplinătatea facultăților mentale, dar acuzația de crimă rămâne, a spus Matthew. Se pare că Tim și-a pregătit în detaliu alibiul cu excursia în Scoția.

Și-a ales un centru de turism care știa că organizează excursii pentru grupuri în care ești acceptat doar dacă te înscrii din prima zi. Și-a rezervat excursia de o săptămână, cu trei zile înainte ca Anna să plece la Londra, dar a stat doar 24 de ore – timp în care a postat câteva poze pe

Facebook și s-a plâns că nu prea are semnal. Asta a fost în-deajuns ca să păcălească poliția, care i-a verificat superficial alibiul.

Într-adevăr, mai târziu, când au cercetat înregistrările de pe camerele de luat vederi, au văzut că s-a întors la Cornwall și apoi a luat trenul spre Londra. Avea ochelari de soare și un hanorac larg, ca să nu fie recunoscut. Apoi le-a urmărit pe Anna și Sarah de la teatru până la club.

Nu e clar de ce a omorât-o. Însemnările din jurnal sunt confuze și incoerente. Era obsedat de faptul că alții o priveau.

Nici nu vreau să mă gândesc la toate astea, mai ales că săracul Luke va trebui să depună mărturie. Adevărul? Îmi doresc ca Tim să fi murit; să nu fi ieșit niciodată din comă.

O perioadă, nu vorbim niciuna, așa că încep să bolborosesc ceva despre florile pentru nuntă — cât de mult îmi plac calele, mai ales cele colorate. Roșu burgund și mov.

— Am venit pentru că trebuie să îți spun ceva, Ella. Pot să îți spun Ella?

— Bineînțeles.

Îmi trec mâinile pe fustă. Oare ce s-a mai întâmplat acum?

— Făceam curat în camera lui Jenny și am găsit niște lucruri.

Mă încrunt.

— Cărți poștale negre.

Tace.

— Am vorbit cu ea și într-un final a recunoscut. Ea le-a trimis pe primele două. Îi e rușine și îi pare nespus de rău că a făcut așa ceva. Era furioasă și trebuia să defuleze. Așa cum am făcut și eu. Nu e o scuză. Dar e așa de tânără. Habar nu avea ce face. Și îi pare rău.

Așadar, Jenny era... Sora Annei.

— Și mai e ceva...

Tușește.

— Când l-ai trimis pe Matthew la noi, Jenny s-a panicat. I-am spus că mă bănuiești pe mine și asta m-a înfuriat. Așa că a decis să se confeseze cuiva apropiat.

Doamne Dumnezeule...

— Lui Tim?

— Da. Din păcate... Lui Tim. Se pare că acela a fost momentul în care a devenit interesat de tine. A început să trimită el însuși cărți poștale. Și să te urmărească la magazin. Noi habar nu aveam, dar poliția ne-a spus că nu e normal. E obsedat să urmărească oamenii. În fine. Așa l-a recunoscut pe fiul tău. De la Ten Tors. A început să îl urmărească și pe el. Și de acolo a luat-o totul razna.

Respir puternic. Simt cum mi se schimbă forma plămânilor. Chiar mă întrebam cum de a devenit Tim interesat de noi.

— Ce vreau să îți spun e că te înțeleg dacă decizi să zici totul poliției.

Îi vine să plângă.

— Ești îndreptățită să crezi că e și vina lui Jenny, dacă Tim a început să îl urmărească pe fiul tău.

În sfârșit, înțeleg.

Matthew a spus că a găsit sute de poze de la petreceri, Ten Tors și școală, în computerul lui Tim. Poze cu diferiți băieți care i se părea că sunt interesați de Anna. La toate erau comentarii violente. Erau băieți nevinovați, care doar au vorbit cu ea. A fost o întâmplare că i s-a pus pata pe Luke, care nici nu își mai amintea că se întâlnise sau vorbise cu ea.

Privesc în podea. Mă gândesc la Luke, cât de mândru a fost când a lăsat cârjele, acum două săptămâni, și a început să meargă singur prin cameră. Șchiopătează rău, dar toți ne prefacem că o să fie bine. Sperăm că o să treacă. La fel și cicatricea oribilă de pe coapsă.

— Îți mulțumesc că ai venit până aici, să îmi spui toate

astea, dar nu e nevoie să le zicem polițiștilor. Nu câștigăm nimic.

Mă gândesc la Jenny. E încă atât de tânără. Ce rost are? Care e diferența dacă poliția crede că toate cărțile poștale sunt de la Tim?

Doamna Ballard închide ochii și văd cum i se relaxează, pe rând, toți mușchii. Întâi fața, apoi gâtul și umerii.

— Îți mulțumesc, Ella.

Mă aștept să plece, însă continuă să stea în picioare. Mă întreb ce așteaptă.

Se uită pe tejghea. La frigiderul cu buchete.

— Ne-au dat trupul. Ca să îl îngropăm.

Doamne ferește...

Trebuie să rezist. Nu am voie să plâng. Nu ar ajuta pe nimeni.

— Aseară a venit directorul de la casa funerară ca să vorbească cu noi.

Tăcem amândouă. Nu știu ce să spun. Sunt mută. Mă gândesc la Anna, în tren, cu ochii ei luminoși, verzi, frumoși și veseli. Șaisprezece ani...

— Ne-a arătat niște cataloage cu flori pentru coșciug.

Vorbește încet și plânge.

— Și erau așa urâte, Ella. Florile. Erau oribile.

— Poftim?

Se uită la frigiderul cu flori.

— Știu că sună nebunește. Știu că oamenii se așteaptă să folosim coroane. Dar nu pot să aleg așa ceva. Nu vreau o coroană pe coșciugul ficei mele.

Se întoarce înspre mine, ca să vadă ce cred. Sunt confuză.

— Era atât de tânără. Prea tânără pentru coroane, înțelegi?

Își șterge fața cu palma. Încă nu știu ce să spun ca să o liniștesc.

— Când am venit aici, data trecută, îmi amintesc că aveai niște buchete superbe în fereastră. Cu flori de primăvară. Verzi, ca dealurile. Ca și câmpiile înflorite. Aveai flori sălbatic. Primule și flori de usturoi sălbatic.

— Erau pentru un concurs. Îmi amintesc.

Câștigasem un premiu cu aranjamentul acela.

— Era așa frumos. Și pe drum încioace mă gândeam că așa ceva îmi doresc pentru Anna mea. O pătură verde, plină de flori sălbatic. Nicio coroană. Știu că îți cer mult și poate e greșit, ținând cont de tot ceea ce s-a întâmplat.

— Aș fi mândră și bucuroasă să fac asta, pentru tine.

Ne privim în ochi pentru ultima oară.

— O să le plătesc, bineînțeles.

Îmi lasă adresa de mail și îi spun că îi voi trimite design-ul, ca să fiu sigură că e ceea ce își dorește. Dar am decis deja că nu îi voi lua bani.

Iar când pleacă, încep să mă gândesc la aranjament. Cum aș putea să amestec toate plantele verzi, să fac un fel de plasă cu care să învelesc florile. Ca un gard viu, da. Și primulele? Da. Știu un furnizor care le crește în seră. O să i le comand pe toate. Iau notițe, plâng și știu că voi face ceva deosebit de tot ceea ce am făcut până acum. Am totul în cap. Știu cum va acoperi tristețea, lemnul de stejar și marginile de alamă – cu parfumul și minunatele garduri vii din apropierea casei lor.

Primule, clopoței și usturoi sălbatic. Petale fine, roz și galbene. Pentru o fată frumoasă, care a plecat mult prea devreme. Pentru o fată – da.

O fată mult prea tânără pentru coroane.

NOTA AUTOAREI

Vă mulțumesc că ați citit *Sunt cu ochii pe tine*. Sunt onorată să văd cartea, în sfârșit, publicată. Ideea mi-a venit cu ceva timp în urmă. Destul de mult.

Într-o zi, mergeam la Londra și în tren au urcat doi tineri cu pungi negre de gunoi. Când am aflat de ce, m-am simțit agitată și intrigată. Bineînțeles, imediat s-a declanșat instinctul de scriitor. Nu s-a întâmplat nimic deosebit cât a durat călătoria, dar imaginația a început să își facă treaba. Dacă s-ar fi întâmplat așa și pe dincolo?

Aveam ceva proiecte în perioada aceea, așa că m-am gândit să scriu o nuvelă scurtă despre întâmplarea din tren. Dar apoi imaginea Annei a început să se contureze tot mai puternic în mine și parcă mă bântuia mereu. Atunci am știut că am mai multe de spus și voi scrie o carte.

Mulți ani am fost jurnalist și mereu m-a impresionat profund efectul pe care crimele îl au asupra vieții oamenilor obișnuiți. Și nu mă refer doar la victime, ci și la martori. Atâtea implicații. Și de aceasta ideea cărții a continuat să mă urmărească. Și când, într-un final, m-am întors la ea și a apărut și personajul Ella, am știut că vreau ca povestea să nu fie doar despre Anna, ci și despre Ella.

Acum puteți înțelege cât de important a fost pentru mine să văd cum o simplă idee a prins viață. Vă mulțumesc din nou că ați citit cartea și, dacă v-a plăcut povestea, m-ar

bucura să scrieți o recenzie pe Amazon. Asta ar ajuta alți cititori să îmi descopere cărțile.

De asemenea, îmi place să comunic cu cititorii mei, așa că vă rog să îmi scrieți. Mă găsiți pe site-ul www.teresadriscoll.com sau îmi puteți scrie pe Twitter @TeresaDriscoll sau pe pagina de autor de pe Facebook www.facebook.com/TeresaDriscollAuthor.

Vă îmbrățișez pe toți,
Teresa.

M U L Ţ U M I R I

De cele mai multe ori, când scrii, ești singur. Așa că vreau să mulțumesc din tot sufletul minunatei mele familii și prietenilor pentru că m-au susținut, au crezut în mine și m-au înțeles când am dispărut – ascunsă în biroul meu și întrebându-mă dacă voi scrie vreodată *SFÂRȘIT*.

De asemenea, vreau să le mulțumesc editorilor mei răbdători și talentați, Jane Snelgrove și Sophie Missing, care au îngrijit cartea cu atâta iubire și grijă și m-au susținut cu atâta sensibilitate, când credeam că nu voi duce cartea până la capăt. Vă mulțumesc nespus amândurora!

Și le mai mulțumesc cititorilor și bloggerilor care m-au încurajat. Feedback-ul și ajutorul vostru au însemnat enorm pentru mine.

Și, în sfârșit, un mulțumesc din tot sufletul minunatei mele agente literare, Madeleine Milburn, care a crezut de la început în reușita acestei cărți. Îți datorez atât de mult.

DESPRE AUTOARE

Jurnalist de peste 25 de ani – dintre care cinci ca prezentator de știri la BBC – Teresa Driscoll urmărește poveștile de viață, cu toate tenebrele lor. A urmărit crimele atât de mult timp și a fost profund impresionat de toate consecințele lor: felul în care au afectat familiile, prietenii și martorii implicați. Aceste consecințe le-a descris în cărțile ei.

Teresa trăiește în frumosul oraș Devon, împreună cu soțul și cei doi fii ai ei. Scribe cărți pentru femei și thrillere, care au fost traduse în șase țări. Puteți afla mai multe despre cărțile ei pe site-ul www.teresadriscoll.com, pe Twitter, @TeresaDriscoll sau pe pagina de Facebook www.facebook.com/TeresaDriscollAuthor

Pe tine ce te-ar convinge să intervii?

Când Ella Longfield surprinde doi tineri atrăgători flirtând cu două adolescente într-un tren, nu-și bate prea mult capul cu asta – până în clipa în care află că băieții tocmai au ieșit din închisoare, iar instinctul ei matern o pune în stare de alertă. Dar chiar în momentul în care vrea să ceară ajutor, ceva o oprește. În dimineața următoare află vestea că una dintre adolescente – Anna Ballard, o frumusețe cu ochii verzi – a dispărut.

Un an mai târziu, Anna tot nu a fost găsită. Ella este devastată de vina faptului că nu a intervenit, și nu e singura care nu poate uita. Cineva îi trimite scrisori de amenințare, care o fac să se teamă pentru propria viață.

Apoi, o întâmplare dezvăluie faptul că familia și prietenii Annei ar putea avea ceva de ascuns. Prietena ei cea mai bună, Sarah, nu a spus tot adevărul în legătură cu ce s-a întâmplat în acea seară – iar părinții, de asemenea, au la rândul lor secrete.

Cineva știe unde se află Anna – și nu vor să spună. Dar sunt cu ochii pe Ella.

ISBN 978-606-763-193-7

9 786067 631937 >

www.hergbenet.ro